

Servicii de proiectare pentru obiectivul
Consolidarea și creșterea eficienței energetice a clădirii
muzeului județean Gorj "Alexandru Ștefulescu"

Str. Geneva, nr.8, Târgu-Jiu, jud. Gorj

PLAN DE SECURITATE ȘI SĂNĂTATE ÎN MUNCĂ

Timișoara,
Iunie 2025

Atelier Decumanus SRL
Eugeniu de Savoya Nr.7
Timișoara 300085 • România

Coordonate Fiscale
RO 14909710 • J35/219/2021
RO73BTRLRONCRT00G1306102

www.decumanus.ro
office@decumanus.ro
T +40 729 142 599

Certificări Companie
SR EN ISO 9001:2015 • SR EN ISO 14001:2015
ISO/IEC 27001:2023 • ISO 45001:2023

PROIECT NR. 704 / 2025

"Consolidarea și creșterea eficienței energetice a clădirii Muzeului Județean Gorj "Alexandru Ștefulescu"

**INSTRUCȚIUNI COMUNE TUTUROR LUCRĂRILOR PRIVIND
SECURITATEA ȘI SĂNĂTATEA ÎN MUNCĂ**

**SUNT FOLOSITE PENTRU INSTRUIREA INTRODUCȚIV - GENERALĂ, LA LOCUL DE MUNCĂ ȘI
PERIODICĂ A TUTUROR SERVICIILOR ȘI LUCRĂRILOR**

Aprobat: OVIDIU ALEXANDRU BOGDAN

Data: Iunie 2025

Atelier Decumanus SRL
Eugeniu de Savoya Nr.7
Timișoara 300085 • România

Coordonate Fiscale
RO 14909710 • J35/219/2021
RO73BTRLRONCRT00G1306102

www.decumanus.ro
office@decumanus.ro
T +40 729 142 599

Certificări Companie
SR EN ISO 9001:2015 • SR EN ISO 14001 2015
ISO/IEC 27001:2023 • ISO 45001:2023

PROIECT NR. 704 / 2025

"Consolidarea și creșterea eficienței energetice a clădirii Muzeului Județean Gorj "Alexandru Ștefulescu"

TEMATICA PRIVIND INSTRUIREA INTRODUCȚIV GENERALĂ

(elaborată în conformitate cu prevederile art. 83 – 89 din H.G. nr. 1.425/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 319/2006)

Instruirea introductiv-generală se face:

- a) la angajarea lucrătorilor;
- b) lucrătorilor detașați de la o întreprindere și/sau unitate la alta;
- c) lucrătorilor delegați de la o întreprindere și/sau unitate la alta;
- d) lucrătorului pus la dispoziție de către un agent de muncă temporar.

Scopul instruirii introductiv-generale este de a informa despre activitățile specifice întreprinderii și/sau unității respective, riscurile pentru securitate și sănătate în muncă, precum și măsurile și activitățile de prevenire și protecție la nivelul întreprinderii și/sau unității, în general.

Instruirea introductiv-generală se face de către:

- a) angajatorul care și-a asumat atribuțiile din domeniul securității și sănătății în muncă; sau
- b) lucrătorul desemnat; sau
- c) un lucrător al serviciului intern de prevenire și protecție; sau
- d) serviciul extern de prevenire și protecție.

Instruirea introductiv-generală se face individual sau în grupuri de cel mult 20 de persoane.

Durata instruirii introductiv-generale depinde de specificul activității și de riscurile pentru securitate și sănătate în muncă, precum și de măsurile și activitățile de prevenire și protecție la nivelul întreprinderii și/sau al unității, în general.

Angajatorul stabilește prin instrucțiuni proprii durata instruirii introductiv-generale; aceasta nu va fi mai mică de 8 ore.

În cadrul instruirii introductiv-generale se vor expune, în principal, următoarele probleme:

- a) legislația de securitate și sănătate în muncă;
- b) consecințele posibile ale necunoașterii și nerespectării legislației de securitate și sănătate în muncă;
- c) riscurile de accidentare și îmbolnăvire profesională specifice unității;
- d) măsuri la nivelul întreprinderii și/sau unității privind acordarea primului ajutor, stingerea incendiilor și evacuarea lucrătorilor.

Instruirea introductiv-generală se va finaliza cu verificarea însușirii cunoștințelor pe bază de teste.

Rezultatul verificării va fi consemnat în fișa de instruire.

Lucrătorii nu vor putea fi angajați dacă nu și-au însușit cunoștințele prezentate în instruirea introductiv-generală.

**PLAN DE DESFĂȘURARE ȘI TEMATICA
INSTRUCTAJULUI INTRODUCȚIV GENERAL PRIVIND
SECURITATEA ȘI SĂNĂTATEA ÎN MUNCĂ**

Nr. crt.	TEMA INSTRUCȚIUNEA, ARTICOLUL	Timp de prezentare	Referințe pagina
1	PREZENTAREA SOCIETĂȚII	5 min	
2	TEMA I – I.I.G. TERMINOLOGIE	5 min	4
3	TEMA II – I.I.G. GENEZA ACCIDENTELOR DE MUNCĂ ȘI A BOLILOR PROFESIONALE	40 min	6
4	TEMA III – I.I.G. RĂSPUNDEREA JURIDICĂ ÎN DOMENIUL PROTECȚIEI MUNCII	30 min	6
5	TEMA IV – I.I.G. ACTE NORMATIVE ÎN VIGOARE ÎN DOMENIUL SECURITĂȚII ȘI SĂNĂTĂȚII ÎN MUNCĂ	20 min	8
6	TEMA V – I.I.G. LEGISLAȚIA ÎN DOMENIUL SECURITĂȚII ȘI SĂNĂTĂȚII ÎN MUNCĂ	100 min	9
7	TEMA VI – I.I.G. EVALUAREA RISCURILOR - generalități	25 min	17
8	TEMA VII – I.I.G. FACTORI DE RISC – prezentare generală	25 min	18
9	TEMA VIII – I.I.G. FACTORI DE RISC – specifici societății (Conform evaluării riscurilor) MĂSURI DE PREVENIRE (Conform planului de prevenire și protecție)	50 min	20
10	TEMA IX – I.I.G. MĂSURI DE PRIM AJUTOR, STINGEREA INCENDIILOR ȘI EVACUAREA LUCRĂTORILOR	50 min	25
11	TEST DE VERIFICARE A CUNOSTINTELOR	40 min.	
12	BILANȚUL INSTRUIRII INTRODUCȚIV GENERALE	10 min	

TEMA I – I.I.G.

TERMINOLOGIE

Lucrător – persoana angajată de către un angajator, potrivit legii, inclusiv studenții, elevii în perioada efectuării stagiului de practică, precum și ucenicii și alți participanți la procesul de muncă, cu excepția persoanelor care prestează activități casnice;

Angajator – persoana fizică sau juridică ce se află în raporturi de muncă ori de serviciu cu lucrătorul respectiv și care are responsabilitatea întreprinderii și/sau unității;

Reprezentant al lucrătorilor cu răspunderi specifice în domeniul securității și sănătății lucrătorilor – persoana aleasă, selectată sau desemnată de lucrători, în conformitate cu prevederile legale, să îi reprezinte pe aceștia în ceea ce privește problemele referitoare la protecția securității și sănătății lucrătorilor în muncă;

Prevenire – ansamblu de dispoziții sau măsuri luate ori prevăzute în toate etapele procesului de muncă, în scopul evitării sau diminuării riscurilor profesionale;

Eveniment – accidentul care a antrenat decesul sau vătămări ale organismului, produs în timpul procesului de muncă ori în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, situația de persoană dată dispărută sau accidentul de traseu ori de circulație, în condițiile în care au fost implicate persoane angajate, incidentul periculos, precum și cazul de boală profesională sau legată de profesiune;

Accident de muncă – vătămarea violentă a organismului, precum și intoxicația acută profesională, care au loc în timpul procesului de muncă sau în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu și care provoacă incapacitate temporară de muncă de cel puțin 3 zile calendaristice, invaliditate sau deces;

Boală profesională – afecțiunea care se produce ca urmare a exercitării unei meserii sau profesii, cauzată de agenți nocivi fizici, chimici ori biologici caracteristici locului de muncă, precum și de suprasolicitația diferitelor organe sau sisteme ale organismului, în procesul de muncă;

Echipament de muncă – orice mașină, aparat, unealtă sau instalație folosită în muncă;

Echipament individual de protecție – orice echipament destinat a fi purtat sau mănuit de un lucrător pentru a-l proteja împotriva mai multor riscuri care ar putea să îi pună în pericol securitatea și sănătatea la locul de muncă, precum și orice supliment sau accesorii proiectat pentru a îndeplini acest obiectiv;

Loc de muncă – locul destinat să cuprindă posturi de lucru, situat în clădirile întreprinderii, inclusiv orice alt loc din aria întreprinderii la care lucrătorul are acces în cadrul desfășurării activității;

Pericol grav și iminent de accidentare – situația concretă, reală și actuală a căreia îi lipsește doar prilejul declanșator pentru a produce un accident în orice moment;

Stagiu de practică – instruirea cu caracter aplicativ, specifică meseriei sau specialității în care se pregătesc elevii, studenții, ucenicii, precum și șomerii în perioada de reconversie profesională;

Securitate și sănătate în muncă – ansamblul de activități instituționalizate având ca scop asigurarea celor mai bune condiții în desfășurarea procesului de muncă, apărarea vieții, integrității fizice și psihice, sănătății lucrătorilor și a altor persoane participante la procesul de muncă;

Incident periculos – evenimentul identificabil, cum ar fi explozia, incendiul, avaria, accidentul tehnic, emisiile majore de noxe, rezultat din disfuncționalitatea unei activități sau a unui echipament de muncă sau și din comportamentul neadecvat al factorului uman care nu a afectat lucrătorii, dar ar fi fost posibil să aibă asemenea urmări și/sau a cauzat ori ar fi fost posibil să producă pagube materiale;

Servicii externe – persoane juridice sau fizice din afara întreprinderii, abilitate să presteze servicii de protecție și prevenire în domeniul securității și sănătății în muncă, conform legii;

Accident ușor – eveniment care are drept consecință leziuni superficiale care necesită numai acordarea primelor îngrijiri medicale și a antrenat incapacitate de muncă cu o durată mai mică de 3 zile;

Boală legată de profesie – boala cu determinare multifactorială, la care unii factori determinanți sunt de natură profesională.

Autorizare a funcționării dpdv al securității și sănătății în muncă – asumarea de către angajator a responsabilității privind legalitatea desfășurării activității din punct de vedere al securității și sănătății în muncă;

Serviciu intern de prevenire și protecție – totalitatea resurselor materiale și umane alocate pentru efectuarea activităților de prevenire și protecție în întreprindere și/sau unitate;

Comitet de securitate și sănătate în muncă – organul paritar constituit la nivelul angajatorului, în vederea participării și consultării periodice în domeniul securității și sănătății în muncă, a lucrătorilor;

Zone cu risc ridicat și specific – acele zone din cadrul întreprinderii în care au fost identificate riscuri ce pot genera accidente sau boli profesionale cu consecințe grave, ireversibile, respectiv deces sau invaliditate;

Accident care produce incapacitate temporară de muncă (i.t.m.) – accident care produce incapacitate temporară de muncă de cel puțin 3 zile calendaristice consecutive, confirmată prin certificat medical;

Accident care produce invaliditate (INV) – accident care produce invaliditate confirmată prin decizie de încadrare într-un grad de invaliditate, emisă de organele medicale în drept;

Accident mortal (D) – accident în urma căruia se produce decesul accidentatului, confirmat imediat sau după un interval de timp, în baza unui act medico-legal;

Accident colectiv – accidentul în care au fost accidentate cel puțin 3 persoane, în același timp și din aceleași cauze, în cadrul aceluiași eveniment;

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
--	---

Accident de muncă de circulație – accident survenit în timpul circulației pe drumurile publice sau generat de traficul rutier, dacă persoana vătămată se afla în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu;

Accident de muncă de fraseu:

accident survenit în timpul și pe traseul normal al deplasării de la locul de muncă la domiciliu și invers și care a antrenat vătămarea sau decesul;

accident survenit pe perioada pauzei regulamentare de masă în locuri organizate de angajator, pe traseul normal al deplasării de la locul de muncă la locul unde ia masa și invers, și care a antrenat vătămarea sau decesul;

accident survenit pe traseul normal al deplasării de la locul de muncă la locul unde își încasează salariul și invers, și care a antrenat vătămarea sau decesul;

Accident în afara muncii – accident care nu îndeplinește condițiile prevăzute la art.5 lit.g) și la art.30 din lege;

Invaliditate – pierdere parțială sau totală a capacității de muncă, confirmată prin decizie de încadrare într-un grad de invaliditate, emisă de organele medicale în drept;

Invaliditate evidentă – pierdere a capacității de muncă datorită unor vătămări evidente, cum ar fi un braț smuls din umăr, produse în urma unui eveniment, până la emiterea deciziei de încadrare într-un grad de invaliditate de către organele medicale în drept;

Intoxicație acută profesională – stare patologică apărută brusc, ca urmare a expunerii organismului la noxe existente la locul de muncă;

Îndatoriri de serviciu – sarcini profesionale stabilite în: contractul individual de muncă, regulamentul intern sau regulamentul de organizare și funcționare, fișa postului, deciziile scrise, dispozițiile scrise ori verbale ale conducătorului direct sau ale șefilor ierarhici ai acestuia;

Comunicare – procedura prin care angajatorul comunică producerea unui eveniment, de îndată, autorităților competente: inspectoratului teritorial de muncă, asigurătorului și organului de urmărire penală, după caz;

Evidență – mijloacele și modalitățile de păstrare a informațiilor referitoare la evenimentele produse;

Cercetare a bolilor profesionale – procedură efectuată în mod sistematic, cu scopul de a stabili caracterul de profesionalitate a bolii semnalate;

Semnalare a bolilor profesionale – procedură prin care se indică pentru prima oară faptul că o boală ar putea fi profesională;

Raportare a bolilor profesionale – procedură prin care se transmit informații referitoare la bolile profesionale declarate potrivit legii la Centrul național de coordonare metodologică și informare privind bolile profesionale și la Centrul național pentru organizarea și asigurarea sistemului informațional și informatic în domeniul sănătății București.

Cauze ale accidentelor de muncă și bolilor profesionale: Factori (însușiri, procese, fenomene, comportamente) proprii elementelor componente ale sistemului de muncă, ce au provocat accidentul sau boala profesională și care, înainte de producerea acestor evenimente, erau prezenți în sistem ca factori de risc (factori periculoși).

În funcție de obiectivul urmărit, cauzele pot fi clasificate după mai multe criterii, astfel încât se deosebesc:

cauze principale și secundare/favorizante (după importanța lor în cadrul dinamicii producerii accidentelor și bolilor profesionale);

cauze directe și indirecte (după modul în care participă la producerea vătămării);

cauze obiective și subiective (după responsabilitatea factorului uman);

cauze funcționale, disfuncționale sau nefuncționale (în raport cu locul și rolul lor în procesul de muncă);

cauze dependente de executant, de sarcina de muncă, de mijloacele de producție sau de mediul de muncă (după dependența față de elementele implicate în procesul de muncă).

Cauze directe: cauze care au provocat nemijlocit accidentele și bolile profesionale; cauze finale ale accidentelor de muncă și bolilor profesionale. C.D. produc vătămarea organismului și determină natura și gravitatea leziunii; întotdeauna sunt de natură materială, fiind proprii mijloacelor de producție și mediului de muncă (ex. proiectări de corpuri, jet, erupție, explozie, temperatură excesivă, iluminat intens, noxe chimice, peste valorile maxim admise, etc.).

Cauze indirecte: cauze care au provocat accidente și boli profesionale în mod indirect, ca substrat al cauzelor directe ale acestor fenomene. Prin îmbinarea C.I. cu o cauză directă se inițiază o situație de accidentare. Pot fi principale, a căror contracarare prin măsuri adecvate împiedică producerea leziunii și secundare, a căror eliminare nu conduce obligatoriu la evitarea accidentului sau bolii, obiective sau subiective.

Cauze obiective: cauze care în situația dată nu au depins de factorul uman. C.O. sunt dependente de mijloacele de producție și mediul de muncă. După esența lor, sunt fizice, chimice și biologice, iar după funcționalitatea în cazul procesului de producție, pot fi: C. funcționale (utile procesului de producție), nefuncționale (neutre față de procesul de producție, dar inerente desfășurării lui) și disfuncționale (împiedică desfășurarea procesului de producție). Întotdeauna cauza finală a producerii accidentului sau bolii profesionale este o C.O.

Cauze principale: cauze prin a căror înlăturare în faza de factori de risc, s-ar fi putut evita producerea accidentelor sau bolilor profesionale.

Cauze secundare: cauze care au favorizat producerea efectelor provocate de cauzele principale și a căror înlăturare în faza de factori de risc nu constituie o garanție a neproducerii accidentelor de muncă sau bolilor profesionale.

Cauze subiective: cauze care în situația dată au depins de factorul uman. Apar întotdeauna sub forma unei erori (omisiune sau acțiune greșită), care poate fi:

de recepție (omisiuni în detectarea semnalelor, nediferențierea și neidentificarea semnalelor, false identificări, iluzii senzoriale etc.)

de prelucrare/interpretare a informației (nesesizarea datelor esențiale, combinări și transformări neadecvate, substituirea unor date cu altele etc.)

de decizie (stabilitatea neadecvată a obiectivelor, alegerea neadecvată a mijloacelor și variantelor de acțiune, aprecierea cronată a condițiilor de desfășurare a acțiunii, calcularea greșită a funcțiilor de utilitate și de risc, a raportului dintre rezultatul acțiunii și consecințele ei, etc.)

de execuție (efectuarea unor operații greșite, întârzierea în efectuarea unor operații, efectuarea prematură a unor operații, omiterea, omiterea unor operații, nesincronizarea și discoordonarea lor, etc.)

de autoreglare (minimalizarea sau neglijarea perturbațiilor sau disfuncțiilor apărute în sistem, amânarea nepermis de lungă a intervenției corectoare, înlocuirea unor informații, decizii și acțiuni greșite cu altele tot greșite, etc.)

Împrejurare a producerii unui accident de muncă: Situația concretă și modul în care au interacționat cauzele în dinamica unui accident de muncă. Decelarea Î. în cadrul cercetării accidentului de muncă constituie baza stabilirii măsurilor de securitate a muncii în vederea prevenirii unor accidente similare, precum și a vinovăției.

Sistem de muncă: ansamblu constituit din unul sau mai mulți executanți și mijloace de producție care, având un scop comun de realizat, interacționează pe baza unui circuit informațional, în anumite condiții fizice și psiho-sociale ale mediului de muncă. Cel mai simplu S.M. este format din elementele care concură la realizarea procesului de muncă, respectiv: executant – sarcina de muncă - mijloace de producție – mediul de muncă. S.M. reprezintă sursa generatoare de factori periculoși (factori de risc), sub forma abaterilor de la normal ale elementelor sale componente.

TEMA II – I.I.G.

GENEZA ACCIDENTELOR DE MUNCĂ ȘI A BOLILOR PROFESIONALE

Factorii de risc de accidentare și îmbolnăvire profesională.

În fazele anterioare producerii vătămării, factorii de risc reprezintă cauze potențiale de accidentare sau îmbolnăvire profesională. După accident/îmbolnăvire, factorii, care potențial puteau conduce la un asemenea rezultat, devin cauze reale, efective, ale accidentului de muncă sau bolii profesionale.

Prin urmare, cauzele reale de accidentare și îmbolnăvire nu sunt altceva decât acei factori de risc a căror prezență și manifestare s-a finalizat prin producerea efectivă a vătămării. În terminologia uzuală, pentru a delimita și a sublinia relația cu accidentul sau boala profesională, se folosesc noțiunile de “factori de risc” (cauze potențiale) și “cauze de accidentare în muncă și îmbolnăvire profesională” (cauze reale).

Nefiind diferite ca esență de factorii de risc, cauzele de accidentare și îmbolnăvire profesională se pot clasifica după aceleași criterii, în aceleași categorii: cauze dependente de executant, de sarcina de muncă, de mijloacele de producție, de mediul de muncă, directe-indirecte, obiective-subiective, principale-secundare etc.

2.1.4. Dinamica fenomenelor de accidentare și îmbolnăvire profesională.

Pentru ca să aibă loc un accident de muncă sau o îmbolnăvire profesională este necesară acțiunea simultană a doi factori de risc, unul obiectiv și celălalt subiectiv, deoarece numai astfel se poate produce impactul dintre victimă și agentul material care îi afectează organismul. Factorul subiectiv, la rândul său, propriu executantului constă cel puțin în simpla prezență a acestuia într-o zonă periculoasă. Acțiunea celor doi factori de risc, aceste cauze potențiale, reprezintă ultima verigă a unor adevărate înlanțuiri de manifestări ale diversilor factori de risc prezenți într-un sistem de muncă.

În dinamica producerii accidentului se disting trei faze posibile:

- faza I: *constituirea situației de accidentare*, care începe cu cauza situată cel mai departe de momentul leziunii, caracterizată prin următoarele:

- este aparent nediferențiată față de situația normală, astfel încât pericolul nu poate fi sesizat decât printr-o urmărire specială;

- apare o situație periculoasă sesizabilă, care este inițiată de factorul uman;

- de regulă, se poate interveni pentru prevenirea accidentului, atât de către executant, cât și de către factorii de decizie;

- faza a II a: *desfășurarea situației de accidentare*, care constă în înlanțuirea și îmbinarea mai multor cauze, generând cauza finală; caracteristicile fazei sunt:

- are loc înlanțuirea și îmbinarea mai multor cauze, într-un interval scurt de timp;

- datorită crizei de timp, acțiunile de prevenire ale executantului pot fi agravante;

- există totuși posibilitatea, foarte limitată față de faza anterioară, de a se interveni pentru prevenirea producerii leziunii:

- faza a III a: *producerea leziunii*, fază în care acționează cauza finală:

- este faza definitivă a accidentului;

- are loc impactul omului cu elemente ale mijloacelor de producție sau ale mediului fizic ambiant, care provoacă leziunea;

- se produce într-un timp foarte scurt, astfel încât singurele posibilități de acțiune sunt reacțiile reflexe de autoapărare ale executantului.

Pentru producerea oricărui accident de muncă este însă obligatorie existența în timp și spațiu a două cauze finale de natură diferită, a căror îmbinare are ca efect însăși leziunea: cel puțin prezența omului – cauza subiectivă – la locul unde acționează cauza obiectivă, proprie mijloacelor de producție sau mediului de muncă.

TEMA III – I.I.G.

RĂSPUNDEREA JURIDICĂ ÎN DOMENIUL PROTECȚIEI MUNCII

Considerații generale

Legea securității și sănătății în muncă instituie prin cap. VIII, pentru încălcarea dispozițiilor legale referitoare la protecția muncii, răspunderea disciplinară, administrativă, materială, civilă sau penală, după caz.

Încălcarea acestor dispoziții legale constituie, în funcție de gradul de pericol pe care îl reprezintă fapta, fie abatere disciplinară, fie contravenție, care antrenează o răspundere administrativă, fie infracțiune, care antrenează răspundere penală. Existența prejudiciului, ca urmare a uneia din faptele arătate mai sus, atrage răspunderea materială sau civilă, după caz.

Răspunderea disciplinară, contravențională și penală există, în cazul încălcării dispozițiilor legale privind protecția muncii, chiar dacă unitatea sau persoana participantă la procesul muncii, n-au suferit nici un prejudiciu de ordin patrimonial. Existența sau inexistența prejudiciului nu are nici o relevanță pentru existența acestor răspunderi. În schimb, răspunderea patrimonială (materială sau civilă) poate exista numai în cazul în care, ca urmare a încălcării unei norme privind protecția muncii, au fost provocate pagube materiale (unități sau persoanei care participă la procesul muncii).

Răspunderea disciplinară și contravențională pot funcționa concomitent, atunci când fapta persoanei încadrate în muncă întrunește în același timp atât elemente constitutive ale unei abateri disciplinare, cât și pe cele ale unei contravenții. Ele nu se exclud, deoarece orice contravenție la normele de protecția muncii constituie și o încălcare a obligațiilor de serviciu. Ca atare, persoanei încadrate în muncă i se poate aplica în același timp și o sancțiune disciplinară și una contravențională, cele două răspunderi funcționând automat, pentru fiecare aplicându-se sancțiuni specifice de către organe diferite.

Răspunderea disciplinară

1. Conceptul de abatere disciplinară

Respectarea obligațiilor ce revin persoanei încadrate în muncă constituie ceea ce se numește disciplina muncii.

În domeniul protecției muncii obligațiile pe care o persoană încadrată în muncă trebuie să le respecte sunt prevăzute atât în actele normative care reglementează protecția muncii, în regulamentul de organizare și funcționare, regulamentul intern, contractul colectiv de muncă aplicabil, contractul individual de muncă, precum și în indicațiile date de conducerea unității prin decizii sau ordine (scrise sau verbale).

Nerespectarea obligațiilor la care s-a făcut referire mai sus, indiferent sub ce aspect (fie neluarea măsurilor, fie nerespectarea celor luate), constituie abatere disciplinară, care atrage după ea răspunderea disciplinară a persoanelor vinovate.

2. Elementele constitutive ale abaterii disciplinare

Pentru ca fapta persoanei încadrate în muncă să constituie abatere disciplinară și ca atare să atragă aplicarea unei sancțiuni disciplinare, trebuie să fie întrunite următoarele condiții:

- a) cel care a săvârșit fapta să fie încadrat în muncă;
- b) fapta să contravieze obligațiilor de serviciu sau normelor de comportare prevăzute de lege, contract, regulament etc.;
- c) să existe vinovăție;
- d) fapta să aibă urmări nefavorabile asupra relațiilor de muncă din unitate.

Faptele care constituie abateri disciplinare nu sunt enumerate de actele normative care se referă la ele. De aceea acțiunile sau inacțiunile prin care se încalcă obligațiile de muncă pot fi extrem de variate. De aceea obligația de muncă a cărei nerespectare justifică aplicarea unei sancțiuni disciplinare va fi apreciată totdeauna – pentru a fi caracterizată ca atare – ca intrând în conținutul unui raport juridic de muncă concret.

3. Sancțiunile disciplinare

Sancțiunile disciplinare sunt mijloace de constrângere care se aplică persoanelor încadrate în muncă ce au săvârșit abateri disciplinare. Deoarece acestea sunt fapte care prezintă, de regulă, o pericolozitate socială redusă, sancțiunile disciplinare au în primul rând un caracter educativ-preventiv, scopul urmărit prin aplicarea lor fiind acela de a apăra ordinea și disciplina la locul de muncă, de a educa pe cei încadrați în muncă în spiritul îndeplinirii conștiințioase a îndatoririlor de serviciu și de a preveni producerea unor acte de indisciplină.

Sancțiunile disciplinare sunt prevăzute în art. 264 din Codul muncii (Legea 53/2003) și sunt aplicate numai prin decizia scrisă a angajatorului.

Răspunderea contravențională

1. Trăsături proprii contravenției

Contravenția este fapta săvârșită cu vinovăție, care prezintă un pericol social mai redus decât infracțiunea și este prevăzută și sancționată ca atare prin legi sau alte acte normative.

Contravenția este o abatere administrativă, reprezentând atingerea adusă unor relații sociale ce se stabilesc în sfera activității executive.

Contravenția – care constituie temeiul răspunderii contravenționale (administrative) – se deosebește de celelalte fapte care atrag răspunderea juridică, prin anumite caracteristici proprii.

Sub aspectul conținutului său contravenția se apropie, ca faptă prin care se încalcă dispozițiile legale, de infracțiune. Contravenția se deosebește însă de infracțiune, criteriul determinant constituindu-l gradul de pericol social pe care îl prezintă fapta săvârșită.

2. Elementele constitutive ale contravenției

Fiecare faptă care constituie contravenție, are un obiect, o latură obiectivă, un subiect și o latură subiectivă.

Prin obiectul contravenției se înțelege relația socială ori bunul, valoarea sau interesul legitim cărui i se aduce atingere prin săvârșirea faptei.

Latura obiectivă a contravenției constă în fapta interzisă de lege. Ea se poate prezenta sub forma unei acțiuni sau inacțiuni.

Subiect (autor) al unei contravenții este persoana fizică. Prin derogare de la această regulă, subiect al contravenției poate fi și o persoană juridică, dar numai dacă aceasta se prevede prin lege sau alt act normativ.

Latura subiectivă a contravenției (vinovăția) constă în atitudinea psihică a făptuitorului față de faptă și urmările acesteia.

Contravențiile la normele și dispozițiile legale de securitate și sănătate în muncă

După gravitatea lor și după cuantumul amenzii care se aplică, contravențiile la normele și dispozițiile legale de securitate și sănătate în muncă sunt prevăzute la art.39 și art.40 din Legea nr. 319/2006.

Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor prevăzute de legea securității și sănătății în muncă se fac de către inspectorii de muncă. Sancțiunile contravenționale prevăzute de Legea nr. 319/2006 se aplică angajatorilor.

TEMA IV – I.I.G.

ACTE NORMATIVE ÎN VIGOARE ÎN DOMENIUL SECURITĂȚII ȘI SĂNĂTĂȚII ÎN MUNCĂ

- Constituția României, republicată.
- Legea nr. 53/2003 – Codul muncii.
- Legea nr. 371/2005 pentru aprobarea OUG nr.65/2005 privind modificarea și completarea Legii nr. 53/2003.
- Legea nr. 319/2006 a securității și sănătății în muncă.
- HG nr. 1425/2006 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii securității și sănătății în muncă nr. 319/2006.
- HG nr.1875/22.12.2005 privind protecția sănătății și securității lucrătorilor față de riscurile datorate expunerii la azbest.
- HG nr. 1876/2005 privind cerințele minime de securitate și sănătate referitoare la expunerea lucrătorilor la riscurile generate de vibrații.
- HG nr.300/02.03.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru șantierele temporare și mobile.
- Ord. al ministrului muncii nr. 242/2007 pentru aprobarea Regulamentului privind formarea profesională de coordonator în materie de securitate și sănătate pe durata elaborării proiectului și/sau a realizării lucrării pentru șantierele temporare ori mobile.(MO 234/04.04.2007).
- HG nr.493/12.04.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate referitoare la expunerea lucrătorilor la riscurile generate de zgomot.
- HG nr.971/26.07.2006 privind cerințele minime pentru semnalizarea de securitate și sănătate la locul de muncă.
- HG nr. 1028/09.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă referitoare la utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare.
- HG nr. 1048/09.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea de către lucrători a EIP la locul de muncă.
- HG nr. 1051/09.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru manipularea manuală a maselor care prezintă riscuri pentru lucrători, în special de afecțiuni dorsolombare.
- HG nr.1058/09.08.2006 privind cerințe minime de securitate și sănătate a lucrătorilor expuși riscului datorat atmosferelor explozive.
- HG nr.1091/16.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru locul de muncă.
- HG nr.1136/30.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate la expunerea lucrătorilor la riscuri generate de câmpuri electromagnetice.
- HG nr. 1146/30.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea în muncă de către lucrători a echipamentelor de muncă (EM).
- HG nr. 355/2007 privind supravegherea sănătății lucrătorilor.
- OUG nr. 96/2003 privind protecția maternității la locurile de muncă.
- HG nr. 537/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor OUG nr. 96/2003.
- Ordin al ministrului sănătății și familiei nr. 245/2003 privind aprobarea categoriilor de personal și a locurilor de muncă pentru care durata zilnică a timpului de muncă este mai mică de 8 ore.
- Legea nr. 108/1999 privind înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată.
- HG nr. 767/1999 privind aprobarea regulamentului de organizare și funcționare a Inspecției Muncii, cu modificările și completările ulterioare.
- HG nr. 725/1998 privind înființarea Centrului de monitorizare a unităților cu risc profesional.
- OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.
- Legea nr. 180/2002 pentru aprobarea OG nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.
- Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control.
- Ordin al ministrului sănătății nr. 43/1980 pentru aprobarea listei substanțelor toxice și a plantelor care conțin substanțe toxice.
- OG nr. 4/1995 privind fabricarea, comercializarea și utilizarea produselor de uz fitosanitar pentru combaterea bolilor și dăunătorilor și buruienilor în agricultură și silvicultură.
- Legea nr. 126/1995 privind regimul materiilor explozive.
- Legea nr. 464/2001 pentru modificarea și completarea L 126/1995.
- Legea nr. 478/2003 pentru modificarea și completarea L 126/1995.
- Legea nr. 262/2005 pentru modificarea și completarea L 126/1995.
- Legea nr. 406/2006 pentru completarea și modificarea L 126/1995.
- HG nr. 536/2002 pentru aprobarea Normelor Tehnice de aplicare a L 126/1995.
- Ordin al ministrului administrației și internelor nr. 234/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind vânzarea și folosirea în public de către persoane fizice a obiectelor artisanale și de distracție pe bază de amestecuri pirotehnice.
- Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în ORC a persoanelor fizice, asociații familiale și a persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice.
- Legea nr. 300/2004 privind organizarea și desfășurarea unor activități economice de către persoane fizice.
- OUG nr. 99/2000 privind măsurile ce pot fi aplicate în perioadele cu temperaturi extreme pentru protecția persoanelor încadrate în muncă (aprobată prin L436/2001).
- HG nr. 580/2000 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a prevederilor OUG nr. 99/2000.
- Legea nr. 608/2001, republicată în 2006, privind evaluarea conformității produselor.

- HG nr. 487/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind desemnarea și notificarea națională a laboratoarelor de încercări, precum și a organismelor de certificare și de inspecție care realizează evaluarea conformității produselor din domeniile reglementate prevăzute în legea nr. 608/2001 privind evaluarea conformității produselor.
- HG nr. 457/2003 privind asigurarea securității utilizatorilor de echipamente electrice de joasă tensiune (modificată și completată cu HG nr. 1514/2003).
- HG nr. 1022/200 privind regimul produselor și serviciilor care pot pune în pericol viața, sănătatea, securitatea muncii și protecția mediului.
- Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, modificată și completată (MO nr.525/22.07.2003)
- Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu completările și modificările ulterioare.
- HG nr. 261/2001 privind criteriile și metodologia de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite (modificată și completată prin HG nr.676/2001 și HG nr.1337/2001).
- Ordin al ministrului muncii și solidarității sociale nr. 352/2001 pentru aprobarea normelor de aplicare a HG nr. 261/2001.
- HG nr.246/2007 privind metodologia de reînnoire a avizelor de încadrare a locurilor de muncă în condiții deosebite.
- HG nr. 1025/2003 privind metodologia și criteriile de încadrare a persoanelor în locuri de muncă în condiții speciale.
- OUG nr. 200/2000 privind clasificarea, etichetarea și ambalarea substanțelor și preparatelor chimice periculoase (aprobata prin legea nr. 451/2001).
- HG nr. 124/2003 privind prevenirea, reducerea și controlul poluării mediului cu azbest.
- Legea nr. 360/2003 privind regimul substanțelor și preparatelor chimice periculoase, modificată și completată de L 263/2005 (care prin art. II abrogă Decr. Nr. 466/1979).
- OG nr. 48/1999 privind transportul rutier al mărfurilor periculoase (aprobata prin legea nr. 12/2002).
- OG nr. 17/24.01.2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere (MO nr.94/02.02.2002)
- Legea nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă și boli profesionale (modificată și completată prin legea nr. 598/2003).
- Legea nr. 130/1996, rep., privind contractul colectiv de muncă (MO 184/19.05.1998)
- Legea nr.467/2006 privind stabilirea cadrului general de informare și consultare a angajaților.

TEMA V – I.I.G.

LEGISLAȚIA ÎN DOMENIUL SECURITĂȚII ȘI SĂNĂTĂȚII ÎN MUNCĂ

LEGEA SECURITĂȚII ȘI SĂNĂTĂȚII ÎN MUNCĂ NR. 319/2006

Îndeplinește rolul de lege-cadru fundamentală pentru realizarea SSM.

Structura LSSM asigură acoperirea tuturor problemelor de bază ale organizării și desfășurării activității practice de prevenire a riscurilor profesionale.

În vederea armonizării legislației naționale cu cea comunitară, în LSSM au fost transpuse prevederile Directivei-cadru 89/391/CEE privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă.

Legea este structurată pe 11 capitole

1. *Dispoziții generale*
2. *Domeniu de aplicare*
3. *Obligațiile angajatorilor*
4. *Obligațiile lucrătorilor*
5. *Supravegherea sănătății*
6. *Comunicarea, cercetarea, înregistrarea și raportarea evenimentelor*
7. *Grupuri sensibile la risc*
8. *Infrațiuni*
9. *Contravenții*
10. *Autorități competente și instituții cu atribuții în domeniu*
11. *Dispoziții finale*

Cap. I. Dispoziții generale

Scopul legii: instituirea de măsuri privind promovarea îmbunătățirii securității și sănătății în muncă a lucrătorilor.

Principii generale stabilite, referitoare la:

- prevenirea riscurilor profesionale;
- protecția sănătății și securitatea lucrătorilor;
- eliminarea factorilor de risc de accidentare;
- informarea, consultarea și participarea lucrătorilor;
- instruirea lucrătorilor și reprezentanților lor.

Cap. II Domeniu de aplicare

Legea se aplică în toate sectoarele de activitate, atât publice, cât și private.

Prevederile legii se aplică angajatorilor, lucrătorilor și reprezentanților lucrătorilor.

Termeni și expresii noi introduse în lege:

- *lucrător* = persoana angajată de către angajator, inclusiv studenții, elevii în perioada efectuării stagiului de practică, precum și ucenicii și alți participanți la procesul de muncă;
- *reprezentant al lucrătorilor* cu răspunderi specifice în domeniul securității și sănătății lucrătorilor = persoana aleasă, selectată sau desemnată de lucrători, să îi reprezinte în problemele SSM;
- *echipament de muncă* = orice mașină, aparat, unelă sau instalație folosită în muncă;
- *pericol grav și iminent de accidentare* = situația concretă, reală și actuală a căreia îi lipsește doar prilejul declanșator pentru a produce un accident în orice moment;
- *stagiu de practică* = instruirea cu caracter aplicativ, specifică meseriei sau specialității în care se pregătesc elevii, studenții, ucenicii;
- *securitate și sănătate în muncă* = ansamblul de activități instituționalizate având ca scop asigurarea celor mai bune condiții în desfășurarea procesului de muncă, apărarea vieții, integrității fizice și psihice, sănătății lucrătorilor și a altor persoane participante la procesul de muncă;
- *servicii externe* = persoane juridice sau fizice din afara întreprinderii sau unității, abilitate să presteze servicii de prevenire și protecție în domeniul SSM.

Cap. III. Obligațiile angajatorilor

Obligații generale ale angajatorilor.

1. angajatorul are obligația de a asigura securitatea și sănătatea lucrătorilor în toate aspectele legate de muncă;
2. în cazul apelării la servicii externe, angajatorul nu este exonerat de responsabilitățile sale în domeniul SSM;
3. obligațiile lucrătorilor în domeniul SSM nu aduc atingere responsabilității angajatorului;
4. în cadrul responsabilităților sale, angajatorul are obligația să ia măsurile necesare pentru:
 - a) asigurarea securității și protecția sănătății lucrătorilor;
 - b) prevenirea riscurilor profesionale;
 - c) informarea și instruirea lucrătorilor;
 - d) asigurarea cadrului organizatoric și a mijloacelor necesare SSM.

și să implementeze aceste măsuri, pe baza următoarelor principii generale de prevenire:

- a) evitarea riscurilor;
- b) evaluarea riscurilor care nu pot fi evitate;
- c) combaterea riscurilor la sursă;
- d) adaptarea muncii la om;
- e) adaptarea la progresul tehnic;
- f) înlocuirea pericolelor cu nonpericole;
- g) dezvoltarea unor politici de prevenire coerente;
- h) adoptarea, în mod prioritar, a măsurilor de protecție colectivă față de măsurile de protecție individuală;
- i) furnizarea de instrucțiuni corespunzătoare lucrătorilor.

5. ținând seama de natura activităților din întreprindere, angajatorul are obligația:

- a) să evalueze riscurile pentru securitatea și sănătatea lucrătorilor;
- b) să stabilească măsuri de prevenire care să asigure îmbunătățirea nivelului securității și al protecției sănătății lucrătorilor;
- c) să consulte lucrătorii/reprezentanții acestora la planificarea și introducerea de noi tehnologii;
- d) să ia în considerare capacitățile lucrătorilor în ceea ce privește SSM;

6. atunci când în același loc de muncă sunt lucrători din mai multe întreprinderi, angajatorii acestora trebuie: să coopereze; să își coordoneze acțiunile pentru protecția lucrătorilor; să se informeze reciproc, și pe lucrători, despre riscurile profesionale.

7. măsurile privind SSM nu trebuie să comporte obligații financiare pentru lucrători.

Servicii de prevenire și protecție

Legea stabilește că angajatorul are obligația să organizeze activitățile de protecție și activitățile de prevenire a riscurilor profesionale din întreprindere, desemnând unul sau mai mulți lucrători în acest sens, denumiți *lucrători desemnați*.

Dacă nu are personal competent, angajatorul trebuie să recurgă la *servicii externe*.

În cazul *microîntreprinderilor* și al *întreprinderilor mici*, în care se desfășoară activități fără riscuri deosebite, angajatorul își poate asuma atribuțiile din domeniul SSM.

Primul ajutor, stingerea incendiilor, evacuarea lucrătorilor, pericol grav și iminent

Legea stabilește că angajatorul trebuie:

- să adapteze măsurile necesare pentru acordarea primului ajutor, stingerea incendiilor și evacuarea lucrătorilor, în funcție de natura activităților și mărimea întreprinderii;

- să stabilească legăturile necesare cu *serviciile specializate* (medical, salvare și pompieri);

- să desemneze *lucrătorii care aplică măsurile* de prim-ajutor, de stingere a incendiilor și de evacuare a lucrătorilor;

- să informeze toți lucrătorii care sunt sau pot fi *expuși unui pericol grav și iminent*, despre riscurile implicate de acest pericol și măsurile pentru protecția lor.

Alte obligații ale angajatorilor

Legea stabilește că angajatorul trebuie:

- să realizeze și să fie în posesia unei *evaluări a riscurilor* pentru SSM;

- să întocmească un *plan de prevenire și protecție*, bazat pe evaluarea riscurilor;

- să obțină *autorizația de funcționare* dpdv al SSM;

- să stabilească pentru lucrători, prin *fișa postului*, atribuțiile și răspunderile SSM;

- să elaboreze *instrucțiuni proprii* pentru completarea și/sau aplicarea reglementărilor de

securitate și sănătate în muncă;

- să ia măsuri pentru *autorizarea exercitării meseriilor* și a profesiilor prevăzute de legislația specifică. Ex: stivuitorist; manevrant transpalete, palane, trolii, mecanisme de ridicat simple; elevator auto; mașinist pod rulant; macaragiu; legător sarcină; fochist; sudor specializat executare suduri la instalații sub presiune și instalații de ridicat; lifțier; manevrant pentru nacele sau platforme autoridicătoare,

în conformitate cu preved. ISCIR, precum și pentru electrician de întreținere (autorizare internă), în conformitate cu preved. HG 1146/2006, pct. 3.3.2.3. etc.

- să asigure echipamente de muncă fără pericol ptr. sec. și săn. lucrătorilor;
- să asigure echipamente individuale de protecție;
- să asigure alimentația de protecție și materialele igienico-sanitare stabilite prin contractul colectiv de muncă și/sau contractul individual de muncă.

Informarea lucrătorilor

Legea stabilește că angajatorul trebuie să informeze lucrătorii și/sau reprezentanții acestora despre:

- riscurile pentru securitate și sănătate în muncă;
- măsurile și activitățile de prevenire și protecție;

și să ia măsuri pentru ca lucrătorii desemnați sau reprezentanții lucrătorilor să aibă acces la:

- evaluarea riscurilor și măsurile de protecție;
- evidența și rapoartele privind accidentele de muncă suferite de lucrătorii săi;
- informații privind măsurile din domeniul SSM.

Consultarea și participarea lucrătorilor

Legea prevede ca angajatorul să consulte lucrătorii și/sau reprezentanții lor și să permită participarea acestora la discutarea problemelor referitoare la SSM.

Instruirea lucrătorilor

Legea stabilește că angajatorul trebuie să asigure condiții pentru ca fiecare lucrător să primească o instruire suficientă și adecvată în domeniul SSM:

- la angajare;
- la schimbarea locului de muncă sau la transfer;
- la introducerea unui nou echipament de muncă sau unei noi tehnologii;
- la executarea unor lucrări speciale.

Cap. IV. Obligațiile lucrătorilor

Legea prevede că fiecare lucrător trebuie să-și desfășoare activitatea în conformitate cu pregătirea și instruirea sa, precum și cu instrucțiunile primite din partea angajatorului.

Cap. V. Supravegherea sănătății

Legea stabilește că fiecare lucrător beneficiază de supravegherea sănătății la intervale regulate, aceasta fiind asigurată prin medicii de medicina muncii.

Cap. VI. Comunicarea, cercetarea, înregistrarea și raportarea evenimentelor

Legea stabilește obligația ca orice eveniment să fie comunicat de îndată angajatorului, iar acesta, să-l comunice de îndată:

- inspectoratului teritorial de muncă (toate evenimentele);
- asigurătorului, potrivit Legii 346/2002, evenimentele urmate de incapacitate temporară de muncă, invaliditate sau deces, la confirmarea acestora;
- organelor de urmărire penală, după caz.

Orice medic, inclusiv medicul de medicina muncii, va semnaliza obligatoriu suspiciunea de boală profesională sau legată de profesie, la autoritatea de sănătate publică teritorială, de îndată, la constatarea cazului.

Cercetarea evenimentelor este obligatorie și se efectuează:

- a) de către angajator, în cazul evenimentelor care au produs incapacitate temporară de muncă;
- b) de către ITM, în cazul evenimentelor care au produs invaliditate evidentă sau confirmată, deces, accidente colective, incidente periculoase, accidente cu i.t.m. la lucrătorii de la pers. fizice, precum și situații cu persoane dispărute;
- c) de către Inspectia muncii, în cazul accidentelor colective, avarii sau explozii, generate de evenimente deosebite;
- d) de către autoritatea de sănătate publică teritorială, în cazul suspiciunii de boală profesională și a bolilor legate de profesie.

Rezultatul cercetării evenimentului se va consemna într-un proces-verbal.

În raport cu urmările produse și cu numărul persoanelor accidentate, accidentele de muncă se clasifică, în:

- a) accidente care produc i.t.m. de cel puțin 3 zile calendaristice;
- b) accidente care produc invaliditate;
- c) accidente mortale;
- d) accidente colective, când sunt accidentate cel puțin 3 persoane în același timp și din aceeași cauză.

Înregistrarea accidentului de muncă se face pe baza procesului verbal de cercetare.

Accidentul de muncă înregistrat de angajator se raportează de către acesta la ITM și la asigurător, potrivit legii.

Declararea bolilor profesionale se face pe baza procesului verbal de cercetare, întocmit de către specialiștii autorităților de sănătate publică teritoriale, în colaborare cu inspectorii din ITM.

Bolile profesionale nou-declarate se raportează lunar de către autorit. de săn. publică terit. la Institut. Săn. Publică București, precum și la structurile terit. ale asigurătorului.

Intoxicația acută profesională se declară, se cercetează și se înregistrează atât ca boală profesională, cât și ca accident de muncă.

Cap. VII. Grupuri sensibile la riscuri

Legea prevede pentru angajatori, obligația de a amenaja locurile de muncă ținând seama de prezența grupurilor sensibile la riscuri specifice – femei gravide, leuze sau care alăptează, tinerii, precum și persoane cu dizabilități.

Cap. VIII. Infrațiuni

Legea prevede infracțiuni pentru neluarea sau nerespectarea de către orice persoană a obligațiilor cu privire la măsurilor de securitate și sănătate în muncă, dacă prin aceasta se crează un pericol grav și iminent de producere a unui accident de muncă sau de îmbolnăvire profesională.

Cap. IX. Contravenții

caz. Legea stabilește sancționarea cu amendă a contravențiilor săvârșite de angajatori, precum și sancționarea cu avertisment, după

Sancțiunile contravenționale se aplică angajatorilor.

Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor se fac de către inspectorii de muncă și inspectorii sanitari.

Cap. X. Autorități competente și instituții cu atribuții în domeniu

Legea stabilește atribuții pentru autorități și instituții din domeniu.

MMSSF = autoritatea competentă în domeniu SSM

- elaborează politica și strategia națională în domeniu SSM;
- elaborează proiecte de acte normative din domeniu;
- monitorizează aplicarea legislației specifice;
- abilitază servicii externe pentru a presta activități de prevenire și protecție;
- desfășoară activități de informare-documentare;
- avizează materiale de informare și instruire în domeniu;
- reprezintă statul în relațiile internaționale din domeniu.

Ministerul Sănătății Publice = autoritatea în domeniul asistenței de sănătate publică

Atribuții în domeniul sănătății lucrătorilor la locul de muncă:

- coordonează activitatea de medicina muncii la nivel național;
- supraveghează starea de sănătate a lucrătorilor;
- coordonează cercetarea, declararea, înregistrarea și evidența BP etc.

Inspectia Muncii = autoritatea competentă privind controlul aplicării legislației SSM

- controlează realizarea programului de prevenire a riscurilor;
- analizează activitatea serviciilor externe, etc.

Asigurătorul = autoritatea competentă privind asigurarea pentru AM și BP

- sprijină activitatea de prevenire și protecție la angajatori;
- reabilitarea medicală și compensarea victimelor AM și BP.

Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Muncii

- fundamentează științific măsurile de îmbunătățire a activității SSM.

Cap. XI. Dispoziții finale

Legea stabilește că, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea MMSSF, se aprobă:

- a) normele metodologice de aplicare;
- b) transpunerea directivelor specifice referitoare la SSM.

Legea intră în vigoare la 01.10.2006, dată la care se abrogă Legea protecției muncii nr. 90/1996, Decretul Consiliului de Stat nr.

400/1981, precum și orice alte dispoziții contrare.

HG NR. 1425/2006 PENTRU APROBAREA NORMELOR METODOLOGICE DE APLICARE A PREVEDERILOR LEGII SECURITĂȚII ȘI SĂNĂTĂȚII ÎN MUNCĂ NR.319/2006

Normele metodologice sunt structurate pe 8 capitole:

1. *Dispoziții generale;*
2. *Autorizarea funcționării dpdv al securității și sănătății;*
3. *Serviciul de prevenire și protecție;*
4. *Organizarea și funcționarea comitetului de securitate și sănătatea în muncă;*
5. *Instruirea lucrătorilor în domeniul securității și sănătății în muncă;*
6. *Pericol grav și iminent și zone cu risc ridicat și specific;*
7. *Comunicarea și cercetarea evenimentelor, înregistrarea și evidența accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase, semnalarea, cercetarea, declararea și raportarea bolilor profesionale.*
8. *Avizarea documentațiilor cu caracter tehnic de informare și instruire în domeniul securității și sănătății în muncă*

Cap. I Dispoziții generale, în care se precizează :

- scopul normelor = stabilirea modului de aplicare a prevederilor legii;
- semnificația termenilor și expresiilor specifice (autorizarea funcționării, serviciul intern de prevenire și protecție, CSSM, zone cu risc ridicat și specific, accident cu i.t.m., accident de muncă de circulație, accident de muncă de traseu, invaliditate, intoxicație acută profesională etc.)

Cap. II. Autorizarea funcționării dpdv al securității și sănătății în muncă, în care se precizează:

- obligația angajatorilor de a obține autorizația de funcționare SSM, înainte de începerea oricărei activități;
Procedura de autorizare:

- cerere (conf. model) depusă la ITM, însoțită de:
- copii de pe actele de înființare;
- declarația pe propria răspundere (conf. model).

ITM emite „certificatul constatator” = dreptul angajatorului să desfășoare activitate declarate.

Nu se autorizează, potrivit preved. normelor, persoanele fizice, asoc. familiale și persoanele juridice pentru care autorizarea funcționării, inclusiv dpdv al SSM, se efectuează la Registrul Comerțului (ORC).

Cap. III. Servicii de prevenire și protecție, în care se precizează:

- organizarea activităților de prevenire și protecție în cadrul întreprinderii;
- a) *asumarea de către angajator a atribuțiilor privind SSM;*
- b) *desemnarea unui/unor lucrător/i pentru activit. de prevenire și protecție;*
- c) *înființarea unui serviciu intern de prevenire și protecție;*
- d) *apelarea la servicii externe de prevenire și protecție.*

- desemnarea, stabilirea activităților de prevenire și protecție și îndeplinirea cerințelor minime de pregătire pentru lucrătorul/lucrătorii desemnat/ți;
- organizarea serviciului intern de prevenire și protecție;
- organizarea serviciului extern de prevenire și protecție;
- criteriile de evaluare și procedura de abilitare a serviciilor externe;
- modul de stabilire a măsurilor de prevenire și protecție (*planul de prevenire și protecție*, conf. anexa nr.7 din NM-LSSM);
- cerințele minime de pregăt. în dom. SSM (ptr. *serv. prev. și prot. și reprez. lucrăt.*)
 - a) *nivel de bază* – studii medii (profil tehnic) și curs SSM;
 - b) *nivel mediu* – studii postliceale (profil tehnic) și curs SSM;
 - c) *nivel superior* – studii sup. tehnice, curs SSM și curs postuniv. eval. risc.
- statutul de reprezentant al lucrătorilor cu răspunderi specifice în domeniul SSM;
 - 1) nr. de reprez. stabilit prin C.C.M., R.I. sau R.O.F.
 - 2) cerințe minime de pregătire ptr. reprez. = cel puțin nivel de bază;
 - 3) sunt consultați și desfășoară activități specifice SSM.

Cap. IV. Organizarea și funcționarea CSSM, în care se precizează:

- modul de *organizare* a CSSM;

CSSM = organ paritar constituit la nivelul angajatorului (*reprezentanții lucrătorilor, pe de o parte, și angajatorul, reprezentanții săi- în număr egal cu reprezentanții lucrătorilor- și medicul de medicina muncii, pe de altă parte*).

Se constituie în unități cu cel puțin 50 de lucrători, cu activități pe teritoriul RO.

În unitățile cu mai puțin de 50 de lucrători, atribuțiile CSSM revin reprezentanților lucrătorilor cu răspunderi specifice în domeniul SSM.

Structura CSSM:

1. *președinte* = angajatorul sau reprezentantul său legal;
2. *secretar* = lucrătorul desemnat sau reprezentantul serviciului intern de prevenire și protecție;
3. *membrii* = reprezentanții lucrătorilor;
 - = reprezentanții angajatorului;
 - = medicul de medicina muncii.

Reprezentanții lucrătorilor în CSSM sunt desemnați de către lucrători, dintre cei aleși ca reprezentanți ai lor cu răspunderi specifice în domeniul SSM.

- modul de *funcționare* a CSSM = în baza regulamentului de funcționare propriu;
 - = întrunire trimestrială (o copie a p.v. încheiat se trimite la ITM);
- *atribuțiile* CSSM: analizează și face propuneri SSM; urmărește realizarea planului de prevenire și protecție; analizează cauzele accid. de muncă și propune măsuri; dezbate raportul anual prezentat CSSM-ului de către conducătorul unității.
- *obligațiile* angajatorului referitoare la CSSM: furnizarea de informații SSM; prezentarea, anual, a raportului scris privind situația SSM.

Cap. V. Instruirea lucrătorilor în domeniul SSM

Scop = însușirea cunoștințelor și formarea deprinderilor SSM.

Instruirea lucrătorilor în domeniul SSM cuprinde trei faze:

- a) *instruirea introductiv-generală;*
- b) *instruirea la locul de muncă;*
- c) *instruirea periodică.*

Angajatorul trebuie să asigure *baza materială* și să dispună de un *program de instruire* și testare, pe meserii sau activități.

Rezultatul instruirii se consemnează în *fișa de instruire individuală* (conf. model anexa nr.11 din NM-LSSM), păstrată la șeful locului de muncă și însoțită de o copie a *fișei de aptitudine-medicina muncii* la angajare.

Pentru lucrătorii care desfășoară activități pe bază de contract la alți angajatori, angajatorul beneficiar va asigura instruirea și va întocmi fișa de instruire colectivă (conf. model anexa 12 din NM-LSSM)

Cap. VI. Pericol grav și iminent și zone cu risc ridicat și specific.

Starea de pericol grav și iminent de accidentare poate fi constatată de către:

- 1) orice lucrător (care poate să fie: lucrăt.desemnat sau din cadrul serv.intern)
- 2) lucrător al serviciului extern de prevenire și protecție, contractual;
- 3) inspectorii de muncă.

Măsuri de securitate la constatarea stării de pericol grav și iminent de accidentare:

- a) oprirea EM sau activității;
- b) evacuarea personalului din zonă;
- c) anunțarea serviciilor specializate;
- d) anunțarea conducătorilor ierarhici;
- e) eliminarea cauzelor;

pentru care angajatorul trebuie să ia măsurile organizatorice corespunzătoare, ținând seama de natura activităților, numărul de lucrători, organizarea teritorială.

Zone cu risc ridicat și specific - evidența zonelor trebuie să cuprindă:

- a) nominalizarea și localizarea în cadrul întreprinderii;
- b) măsurile stabilite în urma evaluării riscurilor în zone.

Cap. VII. Comunicarea și cercetarea evenimentelor, înregistrarea și evidența accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase, semnalarea, cercetarea, declararea și raportarea bolilor profesionale.

Comunicarea evenimentelor

Orice eveniment va fi comunicat de îndată, așa cum prevede LSSM; comunicarea va cuprinde informații (conf. anexa 13 din NM-LSSM).

Pentru evenimentele-accident produse în afara granițelor României, în care sunt implicați lucrători ai unor angajatori români, comunicarea se va face și misiunii diplomatice sau oficiului consular român din țara respectivă.

Orice eveniment produs pe teritoriul RO, în care sunt implicați cetățeni străini, va fi comunicat imediat la ITM-ul pe raza căruia a avut loc, de către angajator sau orice altă persoană. ITM va înștiința, prin intermediul Inspecției Muncii, misiunea diplomatică sau consulatul țării din care provine persoana accidentată.

Cercetarea evenimentelor

Scop = stabilirea împrejurărilor și cauzelor, a reglem. legale încălcate, a răspunderilor și a măsurilor de prevenire și determinarea caracterului accidentului.

Cercetarea evenimentelor se efectuează așa cum prevede LSSM.

Cercetarea evenimentului-accident cu i.t.m. = comisia de cercetare numită de angajatorul la care s-a produs evenimentul. Angajatorul care nu dispune de personal competent/suficient trebuie să asigure cercetarea apelând la servicii externe.

La cercetarea evenimentelor produse în afara granițelor țării va participa și un delegat din partea misiunii diplomatice sau oficiului consular român din țara respectivă.

Cercetarea evenimentelor-accident suferite de cetățeni străini pe teritoriul RO se face de către ITM pe raza căruia a avut loc sau de către Inspecția Muncii.

Cercetarea evenimentelor se va finaliza cu întocmirea unui dosar.

Înregistrarea și evidența accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase.

Înregistrarea se face pe baza procesului verbal de cercetare întocmit de persoanele împuternicite prin lege, angajatorul completând FIAM.

Evidența evenimentelor-accident/incident periculos se va ține în Registrul unic (conf. anexelor nr. 15; 16; 17 și 18 din NM-LSSM).

Semnalarea bolilor profesionale

De către toți medicii care depistează astfel de îmbolnăviri, completând fișa de semnalare BP; (conf. anexa nr. 19 din NM-LSSM), și trimițând bolnavul cu această fișă la clinica de boli profesionale sau cabinetul de medicina muncii.

Cercetarea bolilor profesionale

De către medicul specialist de medicina muncii din cadrul autorității de sănătate publică în colaborare cu inspectorul de muncă din ITM.

Declararea bolilor profesionale

Se face de către autoritatea de sănătate publică județeană, pe baza fișei de declarare BP₂.

Raportarea bolilor profesionale

Se raportează în cursul lunii în care s-a produs, de către autoritatea de sănătate publică județeană, la: a) Institutul de Sănătate Publică București;

b) structurile teritoriale ale asigurătorului.

O copie a fișei de declarare BP₂ se va înmâna lucrătorului diagnosticat cu boală profes.

Bolile legate de profesie

Nu se declară; se dispensarizează medical și se comunică angajatorului sub forma rapoartelor medicale privind sănătatea lucrătorilor.

Cap. VIII. Avizarea documentațiilor cu caracter tehnic de informare și instruire în domeniul securității și sănătății în muncă

Scop: - stabilirea tipurilor de documentații care se supun avizării;

- stabilirea cerințelor care stau la baza realizării acestora;

- stabilirea procedurii de avizare.

Documentații care se supun avizării:

- a) filme cu subiecte din SSM;
- b) afișe, pliante, broșuri din domeniul SSM;
- c) suporturi de curs pentru instruirea în domeniul SSM;
- d) diapozitive, diafilme etc.

Cerințe de realizare: - conținutul să fie în concordanță cu legislația SSM;

- să prezinte informația într-o formă accesibilă și completă;

- conținutul și realizarea să fie în concordanță cu nivelul de pregătire al subiecților cărora li se adresează.

Avizarea documentațiilor se face de către Comisia de abilitare și avizare din cadrul DMPS a jud. în care își are sediul elaboratorul. Difuzarea sau comercializarea documentațiilor va fi însoțită de o copie a avizului.

Normele de securitate și sănătate în muncă = HG, IPSSM etc.

Normele de securitate și sănătate în muncă constituie o măsură legislativă de realizare a securității și sănătății muncii, al căror conținut este format din prevederi cu caracter obligatoriu, prin a căror respectare se urmărește eliminarea comportamentului accidentogen al executantului în procesul muncii.

Fiecare prevedere reprezintă în sine o măsură de prevenire, tehnică sau organizatorică, a accidentelor de muncă și bolilor profesionale.

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
--	---

Rol: de a stabili acele măsuri de prevenire necesare pentru anihilarea factorilor de risc de accidentare și îmbolnăvire profesională dependenți de executant (E).

Funcțiile Normelor de securitate și sănătate în muncă = HG, IPSSM etc.:

- instrument în realizarea instruirii în domeniul securității și sănătății în muncă;

Conținutul de bază al oricăreia din fazele instruirii (introdactiv-generală, la locul de muncă și periodică) este format din prevederi de securitate și sănătate în muncă corespunzătoare activității pentru care este instruit executantul (E) și care se regăsesc în IPSSM, HG etc;

- instrument în baza căruia, în cazul cercetării accidentelor de muncă, se stabilesc cauzele producerii acestora și responsabilitățile.

Utilizarea prevederilor SSM pentru delimitarea cauzelor permite totodată identificarea măsurilor de prevenire care nu au fost respectate, respectiv factorii de risc de accidentare existenți în procesul de muncă.

- instrument cu ajutorul căruia se realizează controlul de securitate și sănătate în muncă.

Controlul de securitate și sănătate în muncă efectuat de inspecțiile specializate, serviciile de prevenire și protecție urmărește modul în care se desfășoară activitatea de prevenire a accidentelor de muncă și bolilor profesionale, și în primul rând gradul în care sunt aplicate și respectate măsurile de securitate și sănătate în muncă.

- principalul act juridic în funcție de care se stabilesc și se sancționează abaterile în domeniul securității și sănătății în muncă.

Abaterile în domeniul SSM, în ceea ce privește repartizarea necorespunzătoare a lucrătorilor pe locuri de muncă, deficiențe de îndrumare și control, cât și lipsuri în asigurarea condițiilor de securitate și igienă a muncii, se stabilesc în raport cu reglementările în vigoare (hotărâri, standarde, instrucțiuni etc.).

- principalul criteriu în fundamentarea politicii generale și a planului de prevenire și protecție la nivelul angajatorului.

Elaborarea politicii generale și mai ales a planurilor de prevenire și protecție, care au un caracter mai concret, vor avea ca obiectiv realizarea acelor măsuri preventive prevăzute în reglementări și care nu au fost încă aplicate sau sunt îndeplinite doar parțial.

HOTĂRÂRILE DE GUVERN CARE TRANSPUN DIRECTIVELE UE PRIVIND CERINȚELE MINIME DE SECURITATE ȘI SĂNĂTATE ÎN MUNCĂ.

H.G. nr. 1875/2005 privind protecția sănătății și securității lucrătorilor față de riscurile datorate expunerii la azbest, potrivit căroră, angajatorul este obligat să asigure:

- evaluarea riscurilor datorate expunerii la azbest;
- notificarea ITM asupra începerii lucrărilor din șantier unde urmează să se desfășoare activități susceptibile să prezinte risc de expunere la pulberea provenită din azbest sau materiale cu conținut de azbest;
- reducerea expunerii lucrătorilor la pulberea provenită din azbest sau din materiale cu conținut de azbest;
- măsurarea concentrației de fibre de azbest în aer;
- reducerea sau evitarea riscurilor generate de expunerea la azbest;
- informarea lucrătorilor expuși la azbest;
- supravegherea sănătății lucrătorilor expuși la azbest.

H.G. nr. 300/02.03.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru șantierele temporare sau mobile, potrivit căroră, beneficiarul și/sau managerul de proiect trebuie să asigure:

1. coordonarea (prin coordonatori) în materie de securitate și sănătate pe durata:
 - elaborării documentației de proiectare (atunci când la elaborarea proiectului participă mai mulți proiectanți);
 - realizării lucrărilor pe șantier (atunci când la realizarea lucrărilor pe șantier participă mai mulți antreprenori, un antreprenor și unul sau mai mulți subantreprenori, un antreprenor și lucrători independenți);
2. instrumentele coordonării: - planul de securitate și sănătate, elaborat de coordonatorul în materie de securitate și sănătate;

- planul propriu de securitate și sănătate, elaborat de antreprenor și subantreprenor;
- registrul de coordonare, care cuprinde ansamblul de documente, informații, constatări și decizii consemnate de coordonatori;

- dosarul de intervenții ulterioare;
- declarația prealabilă, întocmită și comunicată ITM pe raza căruia se vor desfășura lucrările, atunci când durata lucrărilor este mai mare de 30 zile lucrătoare și pe șantier lucrează simultan mai mult de 20 lucrători, sau când volumul de mână de lucru este mai mare de 500 oameni-zi.

H.G. nr. 493/12.04.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate referitoare la expunerea lucrătorilor la riscurile generate de zgomet, potrivit căroră, angajatorul este obligat să asigure:

- determinarea și evaluarea riscurilor la zgomet;
- evitarea sau reducerea expunerii la zgomet;
- protecția individuală împotriva riscurilor generate la expunerea la zgomet;
- limitarea expunerii la zgomet;
- informarea și formarea lucrătorilor;
- consultarea și participarea lucrătorilor;
- supravegherea sănătății lucrătorilor expuși la riscurile generate de zgomet.

H.G. nr. 971/26.07.2006 privind cerințele minime pentru semnalizarea de securitate și/sau de sănătate la locul de muncă, potrivit căroră, prin intermediul mijloacelor și dispozitivelor de semnalizare, angajatorul este obligat să asigure:

- semnalizarea pe recipiente și conducte;
- identificarea și localizarea echipamentelor de prevenire și stingere incendii;
- semnalizarea obstacolelor și a locurilor periculoase și pentru marcarea căilor de circulație;

- semnalele luminoase;
- semnalele acustice;
- comunicarea verbală;
- gesturile semnal.

H.G. nr. 1028/09.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă referitoare la utilizarea echipamentelor cu ecran de vizualizare, și care trebuie avute în vedere la:

- echipamentul de muncă (ecran de vizualizare, tastatura, masa sau suprafața de lucru, scaun de lucru);
- mediul de muncă (spațiu, iluminat, reflexii și străluciri, zgomot, căldura, radiații umiditate);
- interfața operator/computer.

H.G. nr. 1048/09.08.2006 privind cerințele minime referitoare la EIP utilizat de lucrători la locul de muncă, și anume:

- să fie corespunzător pentru riscurile implicate;
- să corespundă condițiilor existente la locul de muncă;
- să se potrivească în mod corect persoanei care îl poartă;
- să fie compatibile și să își păstreze eficacitatea, când se impune purtarea simultană a mai multor EIP, în prezența unor riscuri multiple.

HG nr. 1051/09.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru manipularea manuală a maselor care prezintă riscuri pentru lucrători, în special de afecțiuni dorsolombare, potrivit cărora, angajatorul este obligat să asigure:

- organizarea posturilor de lucru și utilizarea mijloacelor adecvate, ținând cont de caracteristicile maselor, efortul fizic necesar, caracteristicile mediului de muncă și cerințele activității.

HG nr. 1058/09.08.2006 privind cerințele minime pentru îmbunătățirea securității și sănătății lucrătorilor care pot fi expuși unui potențial risc datorat atmosferelor explozive, potrivit cărora, angajatorul este obligat să:

- asigure prevenirea și protecția împotriva exploziilor prin măsuri tehnice și/sau organizatorice corespunzătoare naturii operației, în ordinea priorităților și respectând următoarele principii de bază:

- prevenirea formării atmosferelor explozive;
- evitarea aprinderii atmosferelor explozive;
- limitarea efectelor dăunătoare ale unei explozii.
- evalueze riscurile specifice din atmosferele explozive;
- clasifice locurile unde pot apărea atmosfere explozive pe zone;
- asigure elaborarea și actualizarea documentului privind protecția împotriva exploziilor, care să demonstreze că:
 - au fost determinate și evaluate riscurile de explozie;
 - s-au luat măsuri adecvate de securitate și sănătate a lucrătorilor;
 - s-au stabilit locurile care au fost clasificate pe zone conf. anexei nr. 1;
 - s-au stabilit locurile, considerate ca periculoase, cărora li se aplică cerințele prevăzute în anexa nr.2;
 - locul de muncă este proiectat, realizat și întreținut conf. normelor SSM;
 - echipamentele de muncă sunt utilizate conf. preved. HG nr.1146/2006.

H.G. nr. 1091/16.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru locul de muncă – locul destinat să cuprindă posturi de lucru, situat în clădirile întreprinderii, inclusiv orice alt loc din aria întreprinderii la care lucrătorul are acces în cadrul desfășurării activității – potrivit cărora, angajatorul este obligat să asigure:

- stabilitatea și rezistența clădirilor;
- proiectarea și construirea instalațiilor electrice;
- proiectarea, exploatarea și întreținerea căilor și ieșirilor de urgență;
- detectarea și prevenirea incendiilor;
- ventilația locurilor de muncă în spații închise;
- temperatura în încăperi, corespunzătoare destinației acestora;
- iluminatul natural și artificial;
- proiectarea, exploatarea și întreținerea ușilor și porților;
- semnalizarea zonelor periculoase;
- încăperi și zone pentru odihnă, prevăzute cu mese și scaune cu spătar;
- condiții de odihnă pentru femei gravide și mame care alăptează;
- instalații sanitare – vestiare și dulapuri pentru îmbrăcăminte, dușuri, cabine de WC-uri și chiuvete;
- echipamente de prim ajutor;
- condiții speciale pentru lucrătorii cu dizabilități, în ceea ce privește ușile, căile de comunicație, scările, dușurile, chiuvetele, WC-urile și posturile de lucru;
- condiții de securitate privind circulația pietonilor și vehiculelor în spații închise sau în aer liber;
- condiții pentru locuri de muncă în aer liber;
- organizarea și dotarea locurilor de muncă în condiții de izolare;
- aplicarea principiilor ergonomice la organizarea locurilor de muncă.

H.G. nr. 1136/30.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate referitoare la expunerea lucrătorilor la riscuri generate de câmpuri electromagnetice de la 0 Hz la 300 GHz, potrivit cărora, angajatorul este obligat să:

- evalueze, să măsoare și/sau să calculeze nivelurile câmpurilor electromagnetice în conformitate cu standardele naționale în domeniu, și efectuate de către servicii sau persoane competente, la intervale adecvate;
- dețină o evaluare a riscurilor și să stabilească măsurile care trebuie luate pentru securitatea și sănătatea lucrătorilor;
- evite sau să elimine riscurile generate de câmpurile electromagnetice, ținând seama de progresul tehnic și de existența măsurilor de control al riscului la sursă;
- asigure informarea și formarea lucrătorilor expuși și/sau a reprezentanților acestor lucrători în raport cu rezultatele evaluării riscurilor;

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
--	---

- asigure consultarea și participarea lucrătorilor la aplicarea prevederilor hotărârii;
- asigure o supraveghere adecvată a stării de sănătate a lucrătorilor, în scopul prevenirii și detectării oricărui efect nociv care rezultă din expunerea la câmpuri electromagnetice;

H.G. nr. 1146/ 30.08.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea în muncă de către lucrători a echipamentelor de muncă, potrivit cărora, angajatorul este obligat să:

- efectueze verificarea EM, în scopul asigurării unei instalări corecte și a bunei funcționări;
- asigure utilizarea EM numai de către lucrători însărcinați cu această atribuție;
- informeze lucrătorii cu date referitoare la EM (condiții de folosire, situații anormale previzibile, etc.);
- asigure instruirea, consultarea și participarea lucrătorilor cu privire la riscurile posibile, determinate de utilizarea EM;

Cerințele minime prevăzute în hotărâre se referă la:

- cerințe minime generale aplicabile EM;
- cerințe minime suplimentare aplicabile EM specifice (EM mobile, cu sau fără propulsie; EM folosite pentru ridicarea sarcinilor; instalațiilor și EM electrice).

H.G. nr. 1218/06.09.2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate în muncă pentru asigurarea lucrătorilor împotriva riscurilor legate de prezența agenților chimici, potrivit cărora, angajatorul este obligat să:

- determine și să evalueze riscul implicat de agenții chimici periculoși;
- aplice principii generale pentru prevenirea riscurilor asociate cu agenții chimici periculoși (*proiectarea și organizarea sistemelor de lucru la locul de muncă, dotarea cu echipament corespunzător pentru lucrul cu agenți chimici, reducerea la minimum a numărului de lucrători expuși, reducerea la minimum a duratei și intensității de expunere, măsuri corespunzătoare de igienă etc.*)
- asigure măsuri specifice de protecție și prevenire (*substituirea - evitarea utilizării unui agent chimic periculos cu unul nepericulos sau mai puțin periculos, măsuri de protecție și prevenire –în ordinea priorității, includ: proiectarea unor procese de muncă și control tehnic adecvate, aplicarea de măsuri de protecție colectivă la sursa riscului, aplicarea de măsuri de protecție individuală*);
- stabilească măsuri sau planuri de acțiune care pot fi aplicate atunci când se produce un eveniment legat de prezența unor agenți chimici periculoși, care trebuie să includă: *exerciții de protecție, efectuate la intervale regulate, și asigurarea mijloacelor de prim ajutor*;
- informeze și să instruiască lucrătorii sau reprezentanții acestora;
- interzică producerea, fabricarea sau utilizarea la locul de muncă a agenților chimici prevăzuți în anexa nr.3 din hotărâre;
- asigure supravegherea stării de sănătate a lucrătorilor expuși la agenți chimici.

Termeni: Pericol = proprietatea intrinsecă, cu potențial de a dăuna, a unui agent chimic;

Risc = probabilitatea ca potențialul de a dăuna să producă efecte în condițiile utilizării și/sau expunerii.

TEMA VI – I.I.G.

EVALUAREA RISCURILOR

Evaluarea riscurilor profesionale este un instrument ce demonstrează aplicarea principiilor de prevenire la nivelul întreprinderii/unității. Aceasta înseamnă că orice întreprindere trebuie să anticipeze pericolele care pot genera accidente de muncă sau boli profesionale, în loc să reacționeze după ce astfel de evenimente au avut loc. O etapă esențială pentru a implementa o abordare responsabilă în domeniul securității și sănătății la locul de muncă este evaluarea riscurilor profesionale. Înainte de a se realiza o evaluare a riscurilor profesionale, locul de muncă trebuie să îndeplinească cerințele minime de securitate și sănătate în muncă legale în vigoare.

Procedura de evaluare a riscurilor profesionale poate fi rezumată după cum urmează:

- Identificarea pericolului
- Eliminarea pericolului dacă este rezonabil posibil
- Analizarea pericolului dacă acesta nu poate fi eliminat și evaluarea riscului
- Luarea de măsuri pentru a limita consecințele
- Supravegherea riscurilor

Evaluarea riscurilor profesionale trebuie să acopere fiecare activitate și fiecare post de lucru dintr-o întreprindere, luând în considerare fiecare componentă a sistemului de muncă, respective lucrător, sarcină de muncă, echipamente de muncă și mediu de muncă. Evaluarea riscurilor servește la îmbunătățirea continuă a condițiilor de muncă și, în acest scop, necesită o documentare adecvată și susținută.

În evaluarea riscurilor profesionale se recomandă implicarea lucrătorilor și, dacă este cazul, a reprezentanților acestora cu răspunderi specifice în domeniul securității și sănătății în muncă, respectiv a comitetelor de securitate și sănătate în muncă (CSSM). Lucrătorii cunosc cel mai bine situațiile periculoase de la posturile de lucru, iar CSSM și reprezentanții lucrătorilor cu răspunderi în domeniul securității și sănătății în muncă sunt formați și informați cu privire la pericolele specifice activităților din întreprindere.

Ierarhia de prevenire

1. Eliminarea sau evitarea riscului
2. Înlocuirea elementelor "periculoase" prin elemente "mai puțin periculoase"
3. Combaterea riscului prin măsuri tehnice
4. Controlul riscului prin măsuri organizatorice
5. Utilizarea echipamentului individual de protecție, ca ultimă soluție

Maniera de abordare a oricărei evaluări de risc profesional trebuie să îndeplinească criteriile prevăzute în Legea nr. 319/2006, care introduce măsuri pentru a încuraja îmbunătățirea securității și sănătății lucrătorilor la locul de muncă. Articolele 7 și 12 fac referire la obligația angajatorilor de a realiza o evaluare de risc. Articolul 7 din Legea nr. 319/2006 se referă la anumite obligații generale ale angajatorilor și prevede ca implementarea măsurilor legate de riscurile profesionale să respecte principiile generale de prevenire prezentate în pagina anterioară. Articolul 12 din Legea nr. 319/2006 prevede întocmirea de documente. Evaluarea riscurilor în formă scrisă nu se realizează doar pentru a arăta autorităților competente că s-a îndeplinit o obligație legală. Aceasta permite partenerilor interni (cum ar fi lucrătorii, CSSM etc.) să afle constatările făcute și să urmărească realizarea măsurilor de prevenire stabilite în urma procedurii de evaluare a riscurilor.

O evaluare de risc trebuie să fie:

- Sistematică - urmând o procedură definită, respectiv o metodologie
- Cuprinzătoare - pentru a alocă priorități măsurilor recomandate
- Adekvată - în ceea ce privește gravitatea și probabilitatea pericolelor
- Documentată - pentru a demonstra că măsurile recomandate se bazează pe dovezi

Evaluarea riscurilor trebuie să fie realizată într-un mod sistematic pe baza unei metodologii definite și logice. Punctul de plecare trebuie să fie o examinare generală (analiza situației curente) ce relevă situația întreprinderii din punctul de vedere al securității și sănătății în muncă.

Evaluarea riscurilor dintr-o întreprindere trebuie să fie destul de cuprinzătoare pentru a oferi soluții alternative pentru combaterea riscurilor profesionale (de preferat la sursă) și să stabilească ierarhizarea și prioritatea măsurilor de prevenire.

Aria de acoperire și nivelul de detaliu al unei evaluări de risc trebuie să respecte mereu gravitatea și probabilitatea riscurilor profesionale. Pentru aceasta, trebuie să se arate că se iau în considerare pericolele general recunoscute dintr-o ramură industrială, dar trebuie să se demonstreze că s-au avut în vedere și constatările concrete de pe teren, la un moment dat. Evaluarea de risc trebuie să fie adecvată, în sensul că profunzimea analizei și nivelul măsurilor trebuie să fie diferite pentru pericolele majore și minore. Păstrarea rapoartelor și fișelor legate de evaluarea de risc și a altor documente reprezintă o bună practică de securitate și sănătate ce are ca scop analiza evoluției și asigurarea dovezilor cu privire la starea de securitate din unitate.

Documentația va servi unor scopuri interne, ca bază pentru instruirea periodică a lucrătorilor, deoarece aceștia trebuie informați cu privire la pericolele și măsurile de la postul de lucru. Mai mult, se recomandă folosirea documentației pentru realizarea listelor de verificare, ce reprezintă un instrument simplu pentru stabilirea de proceduri de supraveghere a condițiilor de securitate și sănătate la postul de lucru.

TEMA VII – I.I.G.

FACTORI DE RISC

În sistemul de muncă, factorii de risc sunt factori:

- însușiri- *trăsături caracteristice ale unei ființe, unui lucru;*
- stări- *situații în care se află cineva sau ceva;*
- procese- *succesiuni de operații prin care se produc transformări;*
- fenomene- *întâmplări, ființe, obiecte care surprind prin calități, noutate etc,*
- comportamente- *mod de a acționa în anumite situații; conduită, purtare,*

proprii componentelor sistemului, respectiv executant, sarcina de muncă, mijloacele de producție și mediul de muncă, care pot provoca, în anumite condiții, accidente de muncă sau boli profesionale.

Problema prevenirii accidentelor de muncă și bolilor profesionale se reduce la identificarea factorilor de risc și activarea pericolelor existente, cunoașterea formelor lor concrete de manifestare, precum și, eliminarea/anihilarea acțiunii acestora, ca urmare a evaluării riscurilor.

Criteriul cel mai lucrativ pentru identificarea factorilor de risc, care trebuie eliminați/anihilați este cel care, în parte sau elementul generator din cadrul sistemului de muncă, conform căruia distingem:

- factori de risc proprii executantului;
- factori de risc proprii sarcinii de muncă;
- factori de risc proprii mijloacelor de producție;
- factori de risc proprii mediului de muncă.

Factori de risc proprii executantului (E)

Activitatea de muncă a executantului cuprinde patru secvențe principale: recepționarea și constituirea informației; elaborarea și adoptarea deciziilor; execuția; autoreglarea. Modul de realizare a acestora definește comportamentul executantului în muncă – totalitatea faptelor, actelor, reacțiilor (motorii, verbale, afective) prin care răspunde solicitărilor sarcinii de muncă.

Din punct de vedere al SSM distingem la executant:

- comportamentul normal, care presupune două componente: *evitarea riscurilor*, prin respectarea prescripțiilor tehnice și reglementărilor de securitate și sănătate în muncă și *neutralizarea situațiilor de risc create*, ceea ce implică sesizarea rapidă a acestora, a elementelor critice, prelucrarea rapidă a informațiilor, decizia și execuția ei prompte și rapide.

- comportamentul inadecvat, care se manifestă prin conduite nesigure și care reprezintă *eroarea/abaterea executantului* de la modul normal de îndeplinire a sarcinii de muncă, eroare/abatere care poate consta într-o acțiune greșită sau omisiune.

Deosebit de importantă pentru stabilirea măsurilor de prevenire a riscurilor profesionale este cunoașterea substratului cauzal al comportamentului inadecvat al executantului din punct de vedere al securității și sănătății în muncă.

Comportamentul inadecvat este reflectat de deficiențe ale capacității de muncă a executantului, și anume:

- deficiențe ale pregătirii profesionale (*cunoștințe profesionale insuficiente, deprinderi de muncă insuficient consolidate, cunoștințe și deprinderi de securitate și sănătate insuficiente*);

- însușiri și capacități individuale necorespunzătoare (*însușiri temperamentale necorespunzătoare cerințelor și riscurilor activității, aptitudini profesionale insuficient dezvoltate, trăsături negative de caracter, capacități individuale reduse în funcție de vârstă și experiența profesională, stare de sănătate deficitară*);

- variabile individuale de moment (*stare de oboseală, boală acută, emoții puternice, interese de moment, stări depresive, conflicte familiale sau profesionale, influența alcoolului, factori alimentari*).

Factori de risc proprii sarcinii de muncă (S)

În raport cu noțiunile definitorii ale activității de muncă (funcții, sarcini, operații, cerințe) se desprind factorii de accidentare și îmbolnăvire profesională proprii sarcinii de muncă.

Există două forme de manifestare a factorilor de risc proprii sarcinii de muncă:

- conținut necorespunzător al sarcinii de muncă în raport cu cerințele de securitate, respectiv: operații, reguli, procedee greșite; absența unor operații; metode de muncă necorespunzătoare (succesiune greșită a operațiilor, a mișcărilor); factori care au la bază o insuficientă cunoaștere a tehnologiilor și metodelor de lucru și care determină eroarea la nivelul executantului;

- sarcina sub/supradimensionată în raport cu posibilitățile executantului, și anume: solicitare fizică (efort static, efort dinamic, poziții de lucru forțate sau vicioase) și solicitare psihică (ritm de muncă mare, decizii dificile în timp scurt, operații repetitive de ciclu scurt sau extrem de complex, monotonia muncii); factori care provin din neluarea în considerare a variabilei umane, respectiv din stabilirea nerațională a parametrilor acțiunilor umane.

Dificultatea și complexitatea sarcinii de muncă poate provoca sub sau suprasolicitarea organismului, conducând la scăderea capacității de muncă datorită oboselei, într-un interval de timp mai mic decât cel normal.

Factori de risc proprii mijloacelor de producție (M)

După natura acțiunii lor, factorii de risc proprii mijloacelor de producție - *mijloace de muncă și obiecte ale muncii* - se pot împărți în patru mari categorii: fizică, chimică, biologică și sub/suprasolicitare psihofiziologică a executantului.

Factori de risc de natură fizică, respectiv:

- *factori de risc mecanic*, a căror acțiune constă în eliberarea bruscă, necontrolată și contraindicată, a energiei cinetice încorporate în mijloacele de muncă sau în părți a acestora - mișcări periculoase (datorate organelor în mișcare ale mașinilor), suprafețe sau contururi periculoase (înșepătoare, tăioase, alunecoase, abrazive, adezive), recipiente sub presiune, vibrații excesive ale sculelor, utilajelor etc;

- *factori de risc termic*, în cazul cărora riscul este determinat de acțiunea energiei termice încorporate în mijloacele de muncă la contactul sau manipularea acestora de către executant - temperatura ridicată/coborâtă a obiectelor sau suprafețelor, flăcări, flame;

- *factori de risc electric*, respectiv curentul electric, la care riscul este generat de posibilitatea contactului direct sau indirect al executantului cu energia electrică vehiculată de mijloacele de muncă.

Factori de risc de natură chimică, a căror acțiune este determinată de proprietățile chimice posibile generatoare de boli sau accidente, ale substanțelor utilizate în procesul de muncă (substanțe toxice, caustice, inflamabile, explozive, cancerigene);

Factori de risc de natură biologică, cu acțiune de natură biologică, posibil generatoare de boli sau accidente, în funcție de caracteristicile micro/macroorganismelor utilizate în procesul de muncă (culturi sau preparate cu microorganisme, plante periculoase, animale periculoase).

Factori de risc de sub/suprasolicitare a executantului datorită condițiilor de îndeplinire a sarcinii de muncă impuse de caracteristicile mijloacelor de muncă.

Factori de risc proprii mediului de muncă (Me)

Mediul de muncă include *mediul fizic ambiant* și *mediul social*.

Mediul fizic ambiant poate prezenta factori de risc sub formă de depășiri ale nivelului sau intensității funcționale a parametrilor specifici, precum și de apariții ale unor condiții de muncă inadecvate.

Factorii de risc proprii mediului fizic de muncă:

- factori de risc de natură fizică (condițiile de microclimat necorespunzător, presiunea excesivă a aerului, iluminare necorespunzătoare, zgomot excesiv, vibrații, calamități naturale etc.);

- factori de risc de natură chimică (gaze, vapori, aerosoli toxici și caustici, pulberi în suspensie în aer);

- factori de risc de natură biologică (microorganisme în suspensie în aer)

- caracterul special al mediului (subteran, acvatic, aerian, etc.)

Mediul social (ambianța socială imediată) se caracterizează prin factori de risc de natură psihică, al căror efect este suprasolicitarea executantului: (relații necorespunzătoare, comunicare deficitară, insatisfacție în muncă etc.).

Influența condițiilor de mediu asupra executantului poate produce atât efecte fiziologice, cât și psihologice, sub formă de vătămări sau stări patologice.

Factorii de risc de accidentare și îmbolnăvire profesională se caracterizează cu ajutorul *nivelului de risc*, care reprezintă un indicator convențional, ce exprimă sintetic și cumulativ dimensiunea riscurilor de accidentare și îmbolnăvire profesională existente într-un sistem. El se determină în cadrul acțiunii de evaluare a riscurilor, pe baza *combinației* dintre *probabilitatea de apariție a daunei la expunere* și *gravitatea consecințelor maxime previzibile* ale pericolelor activate prin intermediul factorilor de risc existenți în sistem, respectiv asupra lucrătorilor. Cu cât nivelul de risc este mai mic, cu atât securitatea sistemului este mai mare.

Până la vătămarea efectivă a executantului, acțiunea pericolelor activate prin intermediul factorilor de risc poate fi oricând eliminată/anihilată prin măsuri de securitate și sănătate în muncă, evitându-se accidentarea sau îmbolnăvirea. Din acest motiv, în fazele anterioare producerii vătămării, pericolele activate prin factorii de risc reprezintă cauze potențiale de accidentare sau îmbolnăvire profesională. După accident/îmbolnăvire, factorii, care potențial puteau conduce la un asemenea rezultat, devin cauze reale, efective, ale accidentului de muncă sau bolii profesionale.

Prin urmare, cauzele reale de accidentare și îmbolnăvire nu reprezintă altceva decât acele pericole-factori de risc, a căror prezență și manifestare s-a finalizat prin producerea efectivă a vătămării. În terminologia uzuală, pentru a delimita și a sublinia relația cu accidentul sau boala profesională, se folosesc noțiunile de „factori de risc” (cauze potențiale) și „cauze de accidentare în muncă și îmbolnăvire profesională” (cauze reale).

TEMA VIII - I.I.G.

FACTORI DE RISC SPECIFICI ȘI MĂSURI PROPUSE

Nr. crt.	MĂSURI GENERALE PROPUSE
1	Actualizarea atribuțiilor și răspunderilor ce revin lucrătorilor în domeniul SSM și consemnarea acestora în fișele posturilor.
2	Verificarea însușirii și aplicării de către toți lucrătorii a măsurilor prevăzute în planul de prevenire și protecție, în instrucțiunile proprii precum și a atribuțiilor și responsabilităților ce le revin din fișele de post.
3	Actualizarea tematicilor pentru toate fazele de instruire a lucrătorilor și a programului de instruire testare.
4	Actualizarea și prelucrarea planului de acțiune în caz de pericol grav și iminent.
5	Luarea în evidență a zonelor cu risc ridicat și specific.
6	Stabilirea tipului de semnalizare SSM și amplasarea mijloacelor de semnalizare în zonele unde se impune acest lucru.
7	Dotarea cu sisteme și dispozitive de protecție și monitorizarea acestora.
8	Efectuarea controalelor interne la locurile de muncă.
9	Verificarea periodică și imediată a echipamentelor de muncă.
10	Analiza necesarului de EIP și dotarea corespunzătoare a lucrătorilor.
11	Supravegherea stării de sănătate a lucrătorilor inclusiv pentru grupurile sensibile la riscuri. Asigurarea responsabilităților privind acordarea primului ajutor în caz de accidente. Dotarea cu truse sanitare.

Nr. crt.	LOC DE MUNCĂ / FACTORI DE RISC	Tehnice	Organizatorice	Igienico - sanitare	De altă natură
1	Accidentare sau îmbolnăvire datorită neutilizării mijloacelor de protecție din dotare sau neefectuării în timp de operații indispensabile securității muncii.	Dotarea lucrătorilor cu EIP corespunzător activității pe care o desfășoară. Asigurarea unui afișaj corespunzător privind algoritmul desfășurării fiecărei operații indispensabile securității muncii.	Instruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării restricțiilor de securitate - neutilizarea sau utilizarea incompletă a mijloacelor de protecție. Verificarea utilizării EIP prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
2	Accidentare sau îmbolnăvire datorită nerespectării mijloacelor de avertizare și semnalizare de la locul de muncă.	Asigurarea unui afișaj corespunzător privind algoritmul desfășurării fiecărei operații indispensabile securității muncii precum și privind interdicțiile specifice locului de muncă.	Instruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării mijloacelor de avertizare și semnalizare. Verificarea utilizării EIP prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
3	Accidentare sau îmbolnăvire datorită efectuării necorespunzătoare de comenzi, manevre; efectuării necorespunzătoare de poziționări, consolidări, fixări etc.; efectuării necorespunzătoare de asamblări; efectuării necorespunzătoare de reglaje.	Luarea măsurilor de semnalizare și avertizare ce se impun pentru activitățile ce se desfășoară în societate în vederea evitării efectuării necorespunzătoare de comenzi, manevre; efectuării necorespunzătoare de poziționări, consolidări, fixări etc.; efectuării necorespunzătoare de asamblări; efectuării necorespunzătoare de reglaje.	Instruirea lucrătorilor privind interdicțiile pe timpul desfășurării fiecărei operații vizând îndeplinirea sarcinii de muncă. Verificarea desfășurării fiecărei operații prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
4	Accidentare sau îmbolnăvire datorită utilizării necorespunzătoare a mijloacelor de protecție.	Luarea măsurilor de semnalizare și avertizare ce se impun pentru activitățile ce se desfășoară. Dotarea lucrătorilor cu EIP corespunzător activității pe care o desfășoară.	Instruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării restricțiilor de securitate - neutilizarea sau utilizarea incompletă a mijloacelor de protecție. Verificarea utilizării EIP prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
5	Accidentare datorită efectuării în afara sarcinilor de muncă a pornirii de mijloace de transport, instalații, mașini / utilaje; a întreruperii funcționării instalațiilor, mașinilor și utilajelor; efectuării în afara sarcinilor de muncă a alimentării sau opririi acestora cu curent electric sau fluide.	Luarea măsurilor de semnalizare și avertizare ce se impun pentru utilizarea mijloacelor de muncă, a instalațiilor, mașinilor și utilajelor. Dotarea lucrătorilor cu EIP corespunzător activității pe care o desfășoară.	Instruirea lucrătorilor pentru ca aceștia să cunoască interdicțiile privind acțiunile desfășurate în afara sarcinii de muncă - pornire (întrerupere) de mijloace de transport, instalații, mașini / utilaje. Instruirea lucrătorilor pentru ca aceștia să cunoască interdicțiile privind acțiunile desfășurate în afara sarcinii de muncă - alimentarea (oprirea alimentării) cu curent electric sau fluide. Verificarea prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
6	Accidentare sau îmbolnăvire datorită expunerii, în afara sarcinilor de muncă prin deplasare/staționare în locuri/zone cu pericol permanent/temporar.	Luarea măsurilor de semnalizare și avertizare ce se impun pentru utilizarea mijloacelor de muncă, a instalațiilor, mașinilor și utilajelor. Dotarea lucrătorilor cu EIP corespunzător activității pe care o desfășoară.	Instruirea lucrătorilor pentru ca aceștia să cunoască interdicțiile privind expunerea, în afara sarcinilor de muncă prin deplasare/staționare în locuri/zone cu pericol permanent/temporar. Verificarea prin control permanent de către	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	

			conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	specifice fiecărei activități	
7	Accidentare datorită unor comunicări accidentogene prin conținutul lor sau prin defecțiunile transmițerii.	Crearea condițiilor tehnice pentru comunicare între angajați la locul de muncă (arcolo unde este nevoie).	Înstruirea lucrătorilor privind modul de comunicare și mijloacele folosite. Verificarea prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
8	Accidentare datorită unor: Căderi la același nivel prin dezechilibrare, prin alunecare, prin antrenare, prin împiedicare, Căderi de la înălțime prin pășire în gol, prin dezechilibrare, prin alunecare, prin antrenare, datorită reacțiilor spontane inadecvate în caz de pericol.	Marcarea și iluminarea zonelor periculoase. Instalarea elementelor de protecție necesare lucrului la înălțime. Amenajarea corespunzătoare a locului de muncă. Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități ce implică lucrul la înălțime.	Utilizarea EIP adecvate. Menținerea suprafețelor căilor de deplasare în perfectă stare de curățenie și marcarea denivelărilor, obstacolelor etc. Înstruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării interdicțiilor și avertizărilor. Verificarea prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori privind utilizarea corectă și oportună a EIP și a Echipamentelor Colective de Protecție.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
9	Accidentare datorită prezenței la lucru sub influența alcoolului	Luarea măsurilor de semnalizare și avertizare ce se impun.	Verificarea prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori a capacității fizice și psihice a lucrătorilor de a îndeplini sarcinile de muncă. Înstruirea lucrătorilor privind necesitatea de a fi apt pentru îndeplinirea sarcinilor de muncă.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
10	Accidentare datorită prezenței la lucru în stare de oboseală, sub influența unor medicamente, sub influența unor stări emoționale puternice, în condiții psiho-fiziologice necorespunzătoare datorate altor cauze.	Luarea măsurilor de semnalizare și avertizare ce se impun.	Verificarea prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori a capacității fizice și psihice a lucrătorilor de a îndeplini sarcinile de muncă. Înstruirea lucrătorilor privind necesitatea de a fi apt pentru îndeplinirea sarcinilor de muncă.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
11	Accidentare datorită nerespectării legislației privind circulația pe drumurile publice cu autovehiculele de serviciu sau personale.	Luarea măsurilor de semnalizare și avertizare ce se impun.	Înstruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării regulilor de circulație pe drumurile publice.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
12	Accidentare datorită nerespectării legislației pe timpul deplasării la și de la serviciu cu mijloacele de transport în comun sau pe jos.	Luarea măsurilor de semnalizare și avertizare ce se impun.	Înstruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării legislației pe timpul deplasării la și de la serviciu cu mijloacele de transport în comun sau pe jos.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
13	Executarea de operații și lucrări din proprie inițiativă neprevăzute în sarcina de muncă sau de o altă manieră decât prevederile procedurale sau cele cuprinse în instrucțiunile specifice postului;	Luarea măsurilor de semnalizare și avertizare ce se impun.	Înstruirea lucrătorilor privind consecințele executării de operații și lucrări din proprie inițiativă neprevăzute în sarcina de muncă sau de o altă manieră decât prevederile procedurale sau cele cuprinse în instrucțiunile specifice postului;	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
14	Utilizarea, întreținerea și pregătirea necorespunzătoare a echipamentelor tehnice din dotare;	Menținerea în stare tehnică foarte bună a echipamentelor tehnice din dotare.	Interzicerea utilizării fără întreținere și pregătire corespunzătoare a echipamentelor tehnice din dotare;	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
15	Utilizarea echipamentelor tehnice defecte, cu sisteme improvizate sau fără mijloacele de protecție cu care a fost prevăzut echipamentul din fabricație;	Menținerea în stare tehnică foarte bună și verificarea permanentă a echipamentelor tehnice din dotare.	Interzicerea utilizării echipamentelor tehnice defecte, cu sisteme improvizate sau fără mijloacele de protecție cu care a fost prevăzut echipamentul din fabricație;	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
16	Manipulare și transport defectuos a echipamentului tehnic din dotare cât și a materialelor utilizate;	Crearea condițiilor optime pentru efectuarea operațiilor de manipulare și transport.	Interzicerea manipularilor și a transporturilor efectuate defectuos.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
17	Parasirea locului de muncă fără acordul conducătorului locului de muncă;	Crearea condițiilor de supraveghere.	Interzicerea parasirii locului de muncă fără acordul conducătorului locului de muncă;	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	

18	Minimizarea pericolului prin nerespectarea instrucțiunilor de lucru și de securitate și sanătate în muncă;	Afișarea la loc vizibil a instrucțiunilor specifice.	Prelucrarea instrucțiunilor specifice. Prelucrarea interdicțiilor ce se impun.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
19	Supraaprecierea limitelor personale;		Testarea teoretică și practică a limitelor fiecărui lucrător și informarea corespunzătoare.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
20	Accidentare datorită unor deplasări sub efectul gravitației prin alunecare, rostogolire/ralare, răsturnare, cădere liberă, scurgere, deversare, surpare, prăbușire, scufundare.	Luarea măsurilor de protecție intrinsecă privind utilajele, echipamentele, dispozitivele și sculele cu care se lucrează. Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun. Anihilarea sau limitarea prin procedee specifice a efectelor pe care le poate avea gravitația asupra mijloacelor de producție, efecte care pot genera accidente.	Înstruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării operațiilor specifice precum și a interdicțiilor privind efectuarea diferitelor activități având în vedere efectele gravitației. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
21	Accidentare datorită unor mișcări funcționale și disfuncționale, devieri de la traiectoriile normale (ex: ale pieselor în mișcare, ale mijloacelor de transport), balans, recul, șocuri excesive la pornire sau oprire, desprinderea și proiectarea de corpuri, particule, jet, erupție.	Luarea măsurilor de protecție intrinsecă privind utilajele, echipamentele, dispozitivele și sculele cu care se lucrează. Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun. Anihilarea sau limitarea prin procedee specifice a efectelor pe care le pot avea declanșările sau întreruperile contraindicate a mașinilor sau mecanismelor, efecte care pot genera accidente.	Înstruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării operațiilor specifice precum și a interdicțiilor privind efectuarea diferitelor activități având în vedere declanșările sau întreruperile contraindicate a mașinilor sau mecanismelor și având în vedere efectele pe care le pot avea unele mișcări funcționale și disfuncționale, devieri de la traiectoriile normale, balans, recul, șocuri excesive la pornire sau oprire, desprinderea și proiectarea de corpuri, particule sau jet ori erupție ale mașinilor sau mecanismelor. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
22	Accidentare datorită contactului cu: obiecte sau suprafețe înțepătoare, obiecte sau suprafețe cu muchii tăioase, obiecte sau suprafețe abrazive, obiecte sau suprafețe aluneconșe, obiecte sau suprafețe adezive, obiecte sau suprafețe cu denivelări, corpuri sau suprafețe cu temperaturi ridicate, corpuri sau suprafețe cu temperaturi scăzute.	Dotarea lucrătorilor sau a conducătorilor locurilor de muncă cu mijloace necesare de comunicare pentru situații de urgență.	Verificarea prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori a capacității funcționale a lucrătorilor de a îndeplini sarcinile de muncă. Înstruirea lucrătorilor privind necesitatea de a fi apt pentru îndeplinirea sarcinilor de muncă precum și a modului de acțiune în situația anihilării bruște a capacității funcționale.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
23	Accidentare prin electrocutare directă, electrocutare indirectă, electrocutare la tensiune de pas.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun. Acoperiri cu materiale electroizolante a părților active (izolarea de protecție) ale instalațiilor și echipamentelor electrice. Închideri în carcase sau acoperiri cu învelișuri exterioare; îngrădiri. Protecția prin amplasare în locuri inaccesibile prin asigurarea unor distanțe minime de securitate. Scoaterea de sub tensiune a instalației sau a echipamentului electric la care urmează să se efectueze lucrări și verificarea lipsei de tensiune. Utilizarea de dispozitive speciale pentru legări la pământ și în scurtcircuit. Folosirea mijloacelor de protecție electroizolante. Alimentarea la tensiune foarte joasă (redușă) de protecție. Egalizarea potențialelor și izolarea față de pământ a platformei de lucru.	Înstruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării interdicțiilor și avertizărilor privind efectuarea diferitelor activități. Impunerea utilizării EIP adecvate. Executarea intervențiilor la instalațiile electrice (depanări, reparări, racordări etc.) trebuie să se facă numai de către personal calificat în meseria de electrician, autorizat și instruit pentru lucrul respectiv. Delimitarea materială a locului de muncă (îngrădire). Egalizarea operațiilor de intervenție în instalațiile electrice. Elaborarea unor instrucțiuni de lucru pentru fiecare intervenție la instalațiile electrice. Organizarea și executarea verificărilor periodice ale măsurilor tehnice de protecție împotriva atingerilor directe. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
24	Accidentare datorită folosirii de tehnică și echipamente (inclusiv autovehicule și alte	Verificări tehnice periodice conform algoritmilor impuși de specificațiile tehnice.	Prelucrarea personalului privind respectarea normelor tehnice de funcționare.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde	

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
---	---

	mijloace de transport) defecte, uzate fizic sau nefăcătoare corespunzător.	Verificări zilnice.		primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
25	Accidentare datorită unor vibrații excesive ale sculelor, utilajelor, elementelor de construcție datorate curentului electric sau datorită unor explozii, implozii, incendii, flăcări-flame, datorate curentului electric.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun. Verificarea periodică a instalațiilor electrice. Eliminarea posibilităților de folosire a materialelor care aflate alături de conductori sau contacte electrice pot produce explozii, implozii, flăcări-flame sau incendii datorate curentului electric.	Instruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării interdicțiilor și avertizărilor privind efectuarea diferitelor activități în special în situația existenței căilor de transport ale energiei electrice. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
26	Accidentare datorită contactului sau manipularii de substanțe toxice, substanțe caustice, substanțe inflamabile, substanțe explozive, culturi de bacterii, culturi de virusi, culturi de richei, culturi de spirocheți, culturi de ciuperci, protozoare, plante periculoase, animale periculoase.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun. Dotarea cu mijloace PSI.	Instruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării interdicțiilor și avertizărilor privind efectuarea diferitelor activități în special în situația contactului sau manipularii de substanțe toxice, caustice, inflamabile sau explozive. Instruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării interdicțiilor și avertizărilor privind efectuarea diferitelor activități în special în situația contactului sau manipularii de culturi de bacterii, de virusi, de richei, de spirocheți, de ciuperci, de protozoare, de plante periculoase sau animale periculoase. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
27	Accidentare sau îmbolnăvire datorită unor poziții de lucru forțate sau vicioase sau a dificultății efectuării mișcărilor și riscul contactelor periculoase legate de spațiul de muncă.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun. Asigurarea condițiilor optime de îndeplinire a sarcinilor de muncă și evitarea unor poziții de lucru forțate sau vicioase.	Instruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării interdicțiilor și avertizărilor privind efectuarea diferitelor activități în special în poziții de lucru forțate sau vicioase. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
28	Lucrul în condiții de neconformitate cu reglementările specifice: nemarcarea tensiunii de lucru pe unele prize de curent electric, lipsa truselor medicale omologate;	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun. Asigurarea condițiilor optime de îndeplinire a sarcinilor de muncă.	Instruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării reglementărilor specifice.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
29	Accidentare sau îmbolnăvire în situații de forță fizică excesivă, viteză de execuție excesivă, subsolicitare fizică, suprasolicitare senzorială, distribuția excesivă a atenției în condiții de ritm impus, monotonia muncii.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun.	Instruirea lucrătorilor privind consecințele nerespectării interdicțiilor și avertizărilor privind efectuarea diferitelor activități în situații de forță fizică excesivă, viteză de execuție excesivă, subsolicitare fizică, suprasolicitare senzorială, distribuția excesivă a atenției în condiții de ritm impus, monotonia muncii. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
30	Accidentare sau îmbolnăvire datorită unor omisiuni în prestabilirea operațiilor de muncă, erori în prestabilirea operațiilor de muncă.	Realizarea de proceduri stricte specifice fiecărei activități. Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun.	Prelucrarea cu lucrătorii a procedurilor specifice. Organizarea judicioasă a activității. Instruirea lucrătorilor privind consecințele unor omisiuni sau erori în prestabilirea operațiilor de muncă. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
31	Accidentare sau îmbolnăvire datorită repartizării executanților cu pregătire profesională necorespunzătoare pe locurile de muncă, cu instruire incompletă în domeniul securității și sănătății în muncă, cu	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun.	Organizarea judicioasă a activității. Instruirea lucrătorilor privind consecințele urmare a repartizării de executanți cu instruire incompletă în domeniul protecției muncii. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
---	---

	instruire incompletă în domeniul securității și sănătății în muncă.		sondaj de către șefii ierarhic superiori.		
32	Accidentare sau îmbolnăvire datorită admiterii la lucru în condiții psiho-fiziologice necorespunzătoare.		Interzicerea admiterii la lucru de executanți cu incompatibilități psiho-fiziologice față de cerințele locului de muncă. Verificarea prin control permanent a respectării interdicției de către conducătorul locului de muncă. Efectuarea investigațiilor medicale necesare.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
33	Accidentare sau îmbolnăvire datorită toleranței abaterilor de la disciplina tehnologică sau toleranței abaterilor de la respectarea normelor de securitatea muncii.		Acțiuni ferme ale administratorului firmei pentru respectarea disciplinei tehnologice și în muncă. Acțiuni ferme ale administratorului firmei pentru respectarea normelor de securitate în muncă.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
34	Accidentare sau îmbolnăvire datorită neasigurării corelării și/sau coordonării unor operații de muncă desfășurate în cadrul unor lucrări complexe	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicere și avertizare ce se impun.	Organizarea judicioasă a activității. Instruirea lucrătorilor privind necesitatea corelării și/sau coordonării unor operații de muncă desfășurate în cadrul unor lucrări complexe. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
35	Accidentare sau îmbolnăvire datorită admiterii, desfășurării lucrului cu mijloace de producție necorespunzătoare, amplasării necorespunzătoare a mijlocului de producție, neasigurării întreținerii și exploatarea corespunzătoare a mijloacelor de producție.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicere și avertizare ce se impun.	Organizarea judicioasă a activității. Instruirea lucrătorilor privind necesitatea amplasării corespunzătoare a mijlocului de producție și privind necesitatea asigurării întreținerii și exploatarea corespunzătoare a mijloacelor de producție. Impunerea utilizării EIP adecvate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
36	Accidentare sau îmbolnăvire datorită utilizării unor materii prime sau materiale necorespunzătoare cerințelor de securitate.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicere și avertizare ce se impun.	Organizarea judicioasă a activității. Instruirea lucrătorilor privind necesitatea asigurării utilizării unor materii prime sau materiale corespunzătoare cerințelor de securitate. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
37	Accidentare sau îmbolnăvire datorită nesemnălării corespunzătoare privind restricțiile la locul de muncă.	Asigurarea semnălării corespunzătoare.	Instruirea lucrătorilor privind necesitatea cunoașterii semnălității SSM. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
38	Accidentare sau îmbolnăvire datorită neasigurării condițiilor normale privitoare la mediul de muncă (microclimă, iluminat, zgomot și vibrații, radiații, etc.).	Asigurarea condițiilor normale privitoare la mediul de muncă (microclimă, iluminat, zgomot și vibrații, etc.). Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicere și avertizare ce se impun.	Organizarea judicioasă a activității. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
39	Accidentare sau îmbolnăvire în situații de: temperatura aerului ridicată, temperatura aerului scăzută, umiditatea aerului ridicată, umiditatea aerului scăzută, viteza a curenților de aer, teronizare pozitivă excesivă, freamete scăzută a aerului, freamete ridicată a aerului.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități.	Organizarea judicioasă a activității. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
40	Accidentare sau îmbolnăvire în situații de zgomot excesiv.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități.	Organizarea judicioasă a activității. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
41	Accidentare sau îmbolnăvire datorate ultrasunetelor.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități.	Organizarea judicioasă a activității. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhic superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente.	

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
---	---

				Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
42	Accidentare sau îmbolnăvire în situații de: nivel de iluminare scăzut, strălucire mare, ardire directă sau prin reflexie, pălpăire.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități.	Organizarea judicioasă a activității. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
43	Accidentare sau îmbolnăvire în situația existenței la locul de muncă de: radiații infraroșii (calorice), radiații ultraviolete, microunde, radiații electromagnetice cu frecvență înaltă, medii și joasă, răsări, radiații ionizante alfa, radiații ionizante beta, radiații ionizante gamma, potențial electrostatic	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități.	Organizarea judicioasă a activității. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
44	Accidentare sau îmbolnăvire în situația producerii la locul de muncă de: trăsnete, inundații, vânt, grindină, viscol, alunecări, surpări, prăbușiri de teren sau copaci, avalanșe, seisme.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Întocmirea planurilor de acțiune pentru situații de urgență. Asigurarea cu mijloace de prim – ajutor.	Preluarea planurilor de acțiune pentru situații de urgență. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
45	Accidentare sau îmbolnăvire în situația existenței la locul de muncă de: Gaze, aerosoli, vapori toxici Gaze, aerosoli, vapori caustici Pulberi, gaze, vapori inflamabili în aer Pulberi, gaze, vapori explozivi în aer	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități.	Organizarea judicioasă a activității. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
46	Îmbolnăvire în situația existenței la locul de muncă de: Pulberi pneumoconlogene, bacterii, viruși, ricketșii, spirochete, ciuperci, protozoare.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun.	Organizarea judicioasă a activității în situația existenței de pulberi, gaze, vapori inflamabili în aer, vapori explozivi în aer. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	
47	Accidentare sau îmbolnăvire când munca se desfășoară în: mediu subteran, mediu aerian, la altitudini mari, mediu acvatic, mediu subacvatic, mediu mlăștinos, mediu cu conținut redus de oxigen.	Dotarea cu EIP corespunzătoare fiecărei activități. Luarea măsurilor de semnalizare, interdicție și avertizare ce se impun.	Organizarea judicioasă a activității. Verificarea desfășurării tuturor activităților prin control permanent de către conducătorul locului de muncă și/sau prin sondaj de către șefii ierarhici superiori.	Dotarea cu truse de prim-ajutor. Nominalizarea și pregătirea personalului destinat să acorde primul ajutor în caz de accidente sau incidente. Asigurarea materialelor igienico-sanitare generale precum și a celor specifice fiecărei activități.	

TEMA IX – I.I.G.

MĂSURI DE PRIM - AJUTOR

Măsuri de prim-ajutor în caz de intoxicare, mușcături și înșepături de animale și insecte, iritații cu plante otrăvitoare.

I. Intoxicația cu produse fitosanitare utilizate în combaterea bolilor și dăunătorilor pădurii.

Simptome: dureri de cap, amețeli, respirație dificilă, greață, transpirație, dureri abdominale, vărsături, crampe musculare, convulsii, tulburări de vedere și echilibru, stare de înconștiență.

Măsuri de prim ajutor:

a). dacă se cunoaște antidotul, se va administra, conform instrucțiunilor, imediat, iar intoxicatul va fi transportat la cea mai apropiată unitate sanitară.

b). dacă nu se cunoaște antidotul, iar intoxicația s-a produs prin inhalarea vaporilor toxici sau cutanat, se va proceda astfel:

- persoana se scoate din zonă și se așează în loc uscat și ferit de soare;
 - se scot hainele contaminate și se spală tegumentele cu multă apă sau soluții alcaline;
 - se va transporta de urgență la cea mai apropiată unitate sanitară;
 - se va interzice administrarea de medicamente, care este de competență exclusivă a personalului medical.
- Persoana care acordă primul ajutor se va proteja cu mănuși de protecție.

c). în cazul ingestiei accidentale de substanțe fitosanitare, prima măsură este de eliminare a toxicului din stomac, prin provocarea de vărsături, după care se face neutralizarea toxicului cu un antidot – apă caldă și sărată. Se va transporta intoxicatul cât mai rapid la cea mai apropiată unitate sanitară.

Nu se vor administra lapte sau purgative uleioase deoarece produsele fitosanitare se dizolvă în materiile grase și se absorb mai rapid în organism.

În toate cazurile de intoxicare, persoanele care însoțesc accidentatul la unitatea sanitară trebuie să cunoscă numele produsului, grupa de toxicitate, precum și antidotul, dacă este specificat în instrucțiunile producătorului.

II. Mușcătura de șarpe veninos

Simptome: durere intensă, umflare rapidă, decolorarea pielii în jurul mușcăturii, slăbiciune, greață și vărsături, dificultate în respirație, convulsii, șoc.

Dacă nu se intervine corespunzător în intervalul de 24-48 ore de la mușcătură, poate interveni decesul victimei.

Primul ajutor are ca scop prevenirea răspândirii veninului în organism:

1. se va verifica și menține permeabilitatea căilor respiratorii. Dacă este cazul, se va face respirație artificială;
2. se va liniști victima și se va evita mișcarea pentru a limita împrăștierea veninului;
3. se va imobiliza membrul afectat și se aplică garoul de cauciuc prin strângere ușoară, deasupra mușcăturii, între leziune și corp, până la momentul asigurării asistenței medicale;

4. se spală complet zona mușcăturii cu apă și săpun;

5. se extrage veninul. Manevra trebuie făcută imediat după mușcătură. Se fac tăieturi de 3-6 mm grosime, cu lama unui cuțit sterilizată la flacără, în lungul brațului sau piciorului, de cel mult 12 mm lungime, prin semnele lăsate de colții șarpelui. Se extrage veninul cu o pompă de sucțiune sau cu gura, cu condiția să nu existe tăieturi sau răni pe buze sau mucoasa bucală, timp de până la 30 min. Nu se va înghiți veninul, iar după extragere se va clăti bine gura cu apă;

6. se pot da victimei câteva înghițituri de apă, dacă dorește și poate înghiți. Nu se va da apă victimei dacă are greață, vomită, are convulsii sau este în stare de inconștiență;

7. se transportă de urgență victima la cea mai apropiată unitate sanitară.

III. Înțepături de insecte - albine, bărzăuni, viespi, bondari,

Simptome: durere, umflarea locului, roșeață, mâncărime, arsuri.

Măsuri de prim ajutor:

1. dacă înțepătura este de albină, se îndepărtează cu grijă acul prin răzuire cu o lamă de cuțit sau cu unghia;
2. se spală zona cu apă și săpun;
3. se pun comprese reci sau gheață pe zona înțepată pentru a evita împrăștierea și absorbția veninului;
4. se aplică loțiuni adecvate sau o pastă de bicarbonat de sodiu cu puțină apă.

Reacția alergică la înțepături de insecte

Reacția alergică apare numai dacă victima a mai fost înțepată și a existat un contact cu veninul.

Simptome: umflarea masivă a altor părți ale corpului cum ar fi ochii, buzele, limba, precum și a zonei înțepate, erupție sau înroșire pe suprafața corpului, prurit intens, tuse, dificultate de a respira, crampe, greață, slăbiciune, amețeală, o posibilă stare de inconștiență.

Măsuri de prim ajutor:

1. se fac manevre de resuscitare respiratorie dacă este necesar, prin respirație gură la gură;
2. dacă înțepătura este de albină se îndepărtează acul;
3. se solicită asistență medicală de urgență.

Iritații datorate plantelor (iedera, stejarul, bozia otrăvitoare)

Simptome: înroșirea pielii, vezicule, prurit, dureri de cap, febră.

Măsuri de prim ajutor:

1. cât de repede posibil se scot hainele și se spală regiunea atinsă cu apă și săpun;
2. se tamponează zona afectată cu alcool sanitar;
3. se poate aplica o soluție calmantă pentru a atenua mâncărimea.

6.2 Măsuri de prim-ajutor în cazul unui accident prin electrocutare

— preluate din Primul ajutor la locul accidentului – INCDPM -1999.

Șansa de a-l ajuta pe cel accidentat, de a-l menține în viață și de a-l reda familiei este, în primul rând, de partea omului care se află în imediata apropiere și care poate să-i acorde primul ajutor. Dacă el acționează corect și înainte de toate rapid, succesul este aproape sigur. Orice întârziere în luarea măsurilor de reanimare face să dispară șansele de a putea menține accidentatul în viață. Primele minute sunt hotărâtoare, ele sunt de nerecuperat.

Fazele primului ajutor în caz de electrocutare:

scoaterea accidentatului de sub acțiunea curentului electric;
reanimarea accidentatului.

Scoaterea accidentatului de sub acțiunea curentului electric

Scoaterea accidentatului de sub acțiunea curentului electric trebuie efectuată rapid, însă cu prudență, pentru a nu ajunge, și cel care acordă primul ajutor, în situația de a necesita și el un prim ajutor.

Este sarcina celui care dă primul ajutor de a întrerupe acțiunea curentului electric asupra accidentatului prin deconectarea instalației, scoaterea fișelor din prize etc.

Deoarece accidentatul, în majoritatea cazurilor, își pierde cunoștința, în situația când se găsește pe un stâlp, pe o scară sau pe o schelă, trebuie luate măsuri să nu cadă de la înălțime la întreruperea curentului electric, evitându-se astfel fracturile, luxațiile etc.

Dacă instalația nu poate fi deconectată sau circuitul nu poate fi întrerupt (cazul instalației electrice care servește direct pentru menținerea vieții sau sănătății unor oameni), se folosesc dispozitive și scule corespunzătoare.

Măsuri de reanimare.

După ce accidentatul a fost scos de sub acțiunea curentului respectiv, trebuie să se constate dacă și-a pierdut sau nu cunoștința.

În cazul în care accidentatul nu și-a pierdut cunoștința, nu sunt necesare măsuri speciale. Dacă se plânge de o stare depresivă, de o senzație de strângere sau de dureri în regiunea inimii, se va chema un medic sau se va transporta la spital. Se va avea grijă să aibă aer proaspăt și liniște. Până la sosirea medicului, accidentatul nu trebuie lăsat singur. Pulsul și respirația trebuie supravegheate în permanență, iar eventualele răni trebuie îngrijite.

În cazul în care accidentatul și-a pierdut cunoștința, există în toate cazurile un pericol de moarte chiar dacă respirația și circulația sângelui mai sunt prezente. Pericolul constă în acest caz în oprirea respirației, prin închiderea căilor respiratorii superioare. În consecință, la un accidentat care și-a pierdut cunoștința, trebuie eliberate imediat căile respiratorii și desfăcute obiectele de îmbrăcăminte care strâng.

Trebuie acordată o atenție deosebită faptului că maxilarul inferior cu limba fixată de el să nu cadă înapoi, închizând astfel căile respiratorii. Pentru deblocarea căilor respiratorii, capul accidentatului se va îndoi cât mai mult înspre ceafă, trăgând maxilarul inferior înainte.

Imediat după eliberarea căilor respiratorii, trebuie începută respirația artificială, chiar la locul accidentului. Hotărâtor în această acțiune este începerea ei neîntârziată, deoarece în caz contrar, din cauza întreruperii momentane a alimentării organismului cu oxigen, după 3-5 min., intervine o vătămare ireversibilă a creierului, moartea fiind o consecință imediată.

În privința elaborării metodelor de respirație artificială, astăzi nu mai există nici o îndoială că metoda de respirație cea mai eficientă, cu menajarea maximă a accidentatului și totodată cerând cele mai puține eforturi, este metoda de *respirație artificială prin insuflare*, cunoscută deja de la începutul secolului trecut. Este metoda care nu necesită dispozitive speciale, poate fi continuată timp îndelungat fără o oboseală mai însemnată, necesitând un singur salvator; totodată, la această metodă, o oprire a căilor respiratorii niciodată nu poate să rămână neobservată.

Metoda de respirație artificială prin insuflare.

Principiul acestei metode este cât se poate de simplu. Salvatorul stă în genunchi lângă accidentat, inspiră adânc și insuflă aerul său de expirație, care totuși mai conține 16-17% oxigen, ușor, în gura pe jumătate deschisă sau în nasul accidentatului.

Această operație trebuie repetată, în ritmul cât mai apropiat de respirația normală, 12-15 respirații pe minut, adică o respirație întreagă la fiecare 4-5 secunde și trebuie continuată până ce accidentatul începe să respire de la sine sau până se trece la respirația artificială cu ajutorul unui aparat sau până la hotărârea medicului. Transportarea accidentatului poate fi făcută numai la dispoziția medicului, iar în timpul respirației artificiale, capul accidentatului să rămână aplecat spre spate.

Dacă există rețineri de natură estetică sau igienică contra aplicării metodei gură-gură sau gură-nas, se poate aplica pe gură, respectiv pe nas, o batistă uscată sau tifon; respirația artificială nu suferă prin aceasta. De altfel, astăzi există deja mijloace ajutătoare ca tubul Safard, masca de gură, masca pentru respirație artificială, precum și aparate auxiliare de respirație care se intercalează între accidentatul fără cunoștință și salvator.

Masajul cardiac extern

Adeseori, se înregistrează, ca o consecință a unui accident prin electrocutare, oprirea circulației sângelui, care produce, la fel ca și oprirea respirației, moartea în câteva minute, dacă nu este tratată la timp. Cauza opririi circulației poate să fie oprirea funcționării inimii (stop cardiac) sau fibrilația cardiacă (300-400 bătăi/minut), care conduce la transportul unei cantități insuficiente de sânge la creier și celelalte organe ale corpului.

Oprirea circulației sângelui și funcționarea inimii se observă prin oprirea respirației, puls și bătăi ale inimii neperceptibile.

Se mai pot observa, pupile mari fără nici o reacție și o culoare palidă, albastruie a feței.

Pierderea profundă a cunoștinței și încetarea completă a pulsului și a respirației, prezintă pericol mortal foarte mare. Este necesară intervenția rapidă a salvatorului, în scopul punerii în funcțiune a circulației sângelui și astfel, alimentarea cu oxigen a creierului și celorlalte organe ale corpului.

Un mijloc eficient în acest sens îl constituie *masajul cardiac extern (pe toracele închis)*.

Cel care face reanimarea stă în genunchi lângă cel accidentat, care va fi culcat pe un obiect dur și cu fața în sus, și așează palma mâinii sale deschise, cu perna de la rădăcina policelui (degetul mare), pe treimea inferioară a sternului, iar a doua mână o așează peste prima. Folosind greutatea corpului său, salvatorul apasă sternul de circa 60-80 ori pe minut, deplasându-l cca 3-5 cm în direcția șirei spinării, fapt care conduce la strângerea inimii între perețele toracelui (stern) și șira spinării.

Comprimarea ritmică a inimii are drept urmare refularea în artere a sângelui, și crearea, astfel, a unei tensiuni arteriale, apropiate de tensiunea arterială normală. După încetarea fiecărei comprimări, sângele este evacuat din sistemul venelor înapoi spre inimă.

Deoarece masajul cardiac nu produce și o ventilare a plămânilor, acesta trebuie combinat cu respirația artificială prin insuflare. Pentru masajul cardiac extern și aplicarea concomitentă a respirației artificiale sunt deci necesari doi salvatori.

Ritmul în care se recomandă să se lucreze cei doi salvatori este de 5:1, adică după 5 compresii ale inimii urmează o insuflare, ciclul se repetă fără întrerupere până la observarea reînțelegerii funcționării inimii și respirației proprii sau până ce medicul a constatat definitiv moartea. În nici un caz, încercările de reanimare nu trebuie oprite înaintea apariției unor semne sigure de moarte, ca rigiditate cadaverică sau pete cadaverice.

Dacă la locul accidentului se găsește numai un singur salvator, acesta în mod forțat trebuie să efectueze atât respirația artificială cât și masajul cardiac.

Ritmul în care se recomandă să lucreze salvatorul este de 15:2, adică după 15 compresii ale inimii urmează 2 insuflări, ciclul se repetă fără întrerupere până la observarea reînțelegerii funcționării inimii și respirației proprii sau până ce medicul a constatat definitiv moartea.

Pe durata reanimării cardio-respiratorii, respirațiile ulterioare se coordonează și cu compresiile toracelui, într-un raport dependent de numărul de salvatori (tabelul 5.1.).

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
--	---

Tabel 5.1.

MANEVRE RCR		1 SALVATOR	2 SALVATORI
VENTILĂRI PULMONARE	metoda	gură la gură/ gură la nas	
	volumul respirației	respirații întregi	
VERIFICAREA PULSULUI		la artera carotidă	
APĂSĂRI TORACICE	metoda	podul ambelor palme	
	distanța de apăsare	3-5 cm	
	frecvența	60-80 pe minut	
RAPORT COMPRESII/VENTILĂRI		15:2	5:1

Reînceperea funcționării inimii se poate constata ascultând zgomotul cardiac, respectiv percepend pulsul arterei carotide sau direct.

În ce privește respirația, succesul acțiunii de salvare se observă prin mișcări de respirație ale toracelui și abdomenului superior. Pupilele accidentatului încep să reacționeze la incidența luminii, iar culoarea pielii capătă nuanța roz.

6.3 Măsurile de prim-ajutor în caz de fracturi

(preluate din Primul ajutor la locul accidentului – INCDPM, 1999)

Primul ajutor se acordă la locul accidentului și are rolul de a preveni complicațiile și leziunile ulterioare și de a diminua durerea și umflarea zonei.

În acest scop nu trebuie să se acționeze brutal sau să i se impună accidentatului mișcări inutile (ridicare în picioare sau transportare înainte de imobilizare).

În mod normal, accidentatul trebuie așezat în cel mai apropiat loc sigur, unde rănilor sale să poată fi temporar asistate și stabilizate.

În caz de fractură deschisă, mai întâi trebuie oprită hemoragia și pansată rana. Orice os în exterior trebuie protejat cu feșe de jur împrejur, însă nu trebuie forțat să intre înapoi în rană.

În scopul diminuării durerii este necesară administrarea unui calmant (algocalmin etc.)

Imobilizarea fracturii se realizează cu ajutorul atelelor confecționate special sau improvizate (bucăți de scândură etc.), operațiune în care trebuie respectată regula de bază: orice imobilizare trebuie să cuprindă două articulații – cea de deasupra și cea de dedesubtul focarului de fractură. Atelele se învelesc în vată pentru a nu leza pielea, a nu stânjeni circulația sau a nu mări durerea. În jurul atelelor și membrului fracturat se trage apoi o fașă, la început circulară, apoi șerpuitoare, obținând astfel o imobilizare provizorie.

După imobilizare urmează transportarea accidentatului la spital, avându-se în vedere supravegherea permanentă.

7.4 Măsurile de prim-ajutor în caz de arsuri

(preluate din Primul ajutor la locul accidentului – INCDPM, 1999)

Agente termice, chimice, electrice sau de radiații sunt cei care produc arsuri ale pielii.

În funcție de agentul provocator, se disting patru tipuri de arsuri:

- termice, produse de foc, contactul cu obiecte fierbinți sau aburi;
- corozive, produse de substanțe chimice, precum acizi și baze;
- electrice, produse de curentul electric;
- prin radiație, determinate de expunerea excesivă la soare, raze X sau materiale radioactive.

Scopul primului ajutor în arsuri este de a preveni și a combate, pe cât posibil, apariția complicațiilor (șocul, infecția, probleme respiratorii sau inflamarea).

Primul ajutor în arsurile termice

În arsurile superficiale: imersia părții arse în apă rece sau în alcool pentru a ușura durerea; acoperirea arsurii cu un pansament curat, steril.

Nu aplicați loțiuni, alifii; nu spargeți bășiciile; nu pipăiți zona arsă; nu îndepărtați îmbrăcămintea lipită de zona arsă.

În arsuri mai serioase: controlați respirația victimei; puneți peste zona arsă un pansament curat; asigurați transportul victimei la spital.

Primul ajutor în arsurile chimice

Deoarece substanțele chimice continuă „să ardă” cât timp rămân pe piele, pentru a diminua efectele lor corosive, acestea trebuie îndepărtate imediat.

Se inundă zona arsă cu apă rece din abundență, chiar și în timpul îndepărtării îmbrăcămintei, până la spălarea completă a substanțelor chimice.

După îndepărtarea prin spălare a substanțelor chimice, continuați primul ajutor ca pentru arsura termică. Acoperiți arsura cu un pansament curat și solicitați ajutorul medicului.

Primul ajutor în arsurile electrice

Prima manevră: scoterea accidentatului de sub acțiunea curentului electric.

Apoi: se controlează respirația și se aplică respirația artificială, dacă este necesar.

Se controlează circulația sângelui și se aplică masajul cardiac, dacă este necesar.

Dacă respirația și circulația sunt reluate:

- se acordă primul ajutor pentru arsuri, acoperind zona cu un pansament curat și uscat;
- se imobilizează fracturile și luxațiile, dacă este cazul;
- se solicită ajutorul medicului.

Primul ajutor în arsurile cauzate de radiații

Arsurile produse de raze X sau materiale radioactive se pot trata ca și arsurile produse de razele solare.

În acest scop, se acoperă zona arsă cu un prosop umez, utilizând o soluție de 10g de sare la un litru de apă. Aceasta liniștește și răcește pielea. Pot fi utilizate unguentele și cremele comerciale pentru arsuri solare.

TEMATICA PRIVIND INSTRUIREA LA LOCUL DE MUNCĂ

(elaborată în conformitate cu prevederile art. 90 – 94 din H.G. nr. 1.425/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 319/2006)

Instruirea la locul de muncă se face după instruirea introductiv-generală și are ca scop prezentarea riscurilor pentru SSM, precum și măsurile și activitățile de prevenire și protecție la nivelul fiecărui loc de muncă, post de lucru și/sau fiecărei funcții exercitate.

Instruirea la locul de muncă se face de către conducătorul direct al locului de muncă, în grupe de maximum 20 de persoane. Fișa de instruire se păstrează de către conducătorul locului de muncă.

Durata instruirii la locul de muncă depinde de riscurile pentru SSM, precum și de măsurile și activitățile de prevenire și protecție la nivelul fiecărui loc de muncă. Durata instruirii la locul de muncă este de 8 ore.

Nr. crt.	TEMA INSTRUCȚIUNEA, ARTICOLUL	Timp de prezentare	Referințe pagina
1	TEMA I – I.L.M. Încadrarea și repartizarea personalului pe locuri de muncă Obligațiile angajatorului	20 min	30
2	TEMA II – I.L.M. Evaluarea riscurilor și măsuri de prevenire specifice posturilor de lucru	40 min	Evaluările de riscuri
3	TEMA III – I.L.M. Dotarea cu echipament individual de protecție (EIP)	40 min	30
4	TEMA IV – I.L.M.. Protecția împotriva incendiilor și exploziilor	30 min	32
5	TEMA V – I.L.M. Organizarea locului de muncă Obligațiile conducătorului locului de muncă și ale executantului Efortul fizic	100 min	32
6	TEMA VI – I.L.M. Procedura în cazul pericolului grav și iminent de accidentare Comunicarea evenimentelor	25 min	34
7	TEMA VII – I.L.M. Instrucțiuni proprii de prim ajutor	40 min	34
8	TEMA VIII – I.L.M. Instrucțiuni proprii pentru deplasarea salariaților la/de la locul de muncă Instrucțiuni proprii pentru personalul care utilizează autovehicule de serviciu	30 min	36
9	TEMA IX – I.L.M. Oboseala, stresul, hărțuirea, violența și discriminarea	40 min.	38
10	TEMA X – I.L.M. Cerințe minime privind semnalizarea	20 min	39
11	TEMA XI – I.L.M. Protecția împotriva electrocutării Protecția împotriva incendiilor și exploziilor	20 min	41

TEMA I – I.L.M.

Încadrarea și repartizarea personalului pe locuri de muncă

Contractul individual de muncă este contractul în temeiul căruia o persoană fizică, denumită salariat, se obligă să presteze muncă pentru și sub autoritatea unui angajator, persoană fizică sau juridică, în schimbul unei remunerații denumite salariu.

Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în forma scrisă, în limba română.

O persoană poate fi angajată în cadrul firmei numai în baza unui certificat medical, care constată faptul că cel în cauză este apt pentru prestarea muncii respective.

La repartizarea în muncă a tinerilor și a persoanelor cu diverse infirmități vor fi respectate reglementările în vigoare privind angajarea acestor categorii de personal.

Obligațiile angajatorului

Angajatorul are următoarele obligații:

- să ia măsurile necesare pentru acordarea primului-ajutor, stingerea incendiilor și evacuarea lucrătorilor;
- să stabilească legăturile necesare cu serviciile specializate, îndeosebi în ceea ce privește primul-ajutor, serviciul medical de urgență, salvare și pompieri;
- să informeze, cât mai curând posibil, toți lucrătorii care sunt sau pot fi expuși unui pericol grav și iminent despre riscurile implicate de acest pericol, precum și despre măsurile luate ori care trebuie să fie luate pentru protecția lor;
- să ia măsuri și să furnizeze instrucțiuni pentru a da lucrătorilor posibilitatea să oprească lucrul și/sau să părăsească imediat locul de muncă și să se îndrepte spre o zonă sigură, în caz de pericol grav și iminent;
- să nu impună lucrătorilor reluarea lucrului în situația în care încă există un pericol grav și iminent, în afara cazurilor excepționale și pentru motive justificate.

TEMA III – I.L.M.

Dotarea cu echipament individual de protecție (EIP)

Se va face în conformitate cu prevederile H.G. nr. 1.048/2006 privind cerințele minime de securitate și sănătate pentru utilizarea de către lucrători a echipamentelor individuale de protecție la locul de muncă (M.Of. nr. 722 din 23 august 2006).

Orice echipament individual de protecție trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- să fie corespunzător pentru riscurile implicate, fără să conducă el însuși la un risc mărit;
- să corespundă condițiilor existente la locul de muncă;
- să ia în considerare cerințele ergonomice și starea sănătății lucrătorului;
- să se potrivească în mod corect persoanei care îl poartă, după toate ajustările necesare.

EIP se distribuie gratuit de către angajator, care asigură buna sa funcționare și o stare de igienă satisfăcătoare prin intermediul întreținerii, reparării și înlocuirilor necesare.

EIP este, în principiu, destinat purtării de către o singură persoană.

Dacă împrejurările impun purtarea EIP de către mai multe persoane, se iau măsuri corespunzătoare pentru a se asigura că acestea utilizează nu creează diferiților utilizatori nicio problemă de sănătate sau de igienă.

Angajatorul informează mai întâi lucrătorul despre riscurile împotriva cărora îl protejează purtarea EIP.

Angajatorul asigură instruirea lucrătorului și, dacă este cazul, organizează antrenamente pentru modul de purtare a EIP.

(1) EIP poate fi utilizat numai în scopurile specificate și în conformitate cu fișa de instrucțiuni, cu excepția împrejurărilor specifice și excepționale.

(2) Instrucțiunile trebuie să fie pe înțelesul lucrătorilor.

Dotarea cu echipament individual de protecție și echipament individual de lucru

Dotarea cu echipament individual de protecție se face în scopul prevenirii accidentelor de muncă și a îmbolnavirilor profesionale.

Echipamentele individuale de protecție trebuie să fie utilizate atunci când riscurile nu pot fi evitate sau limitate prin mijloacele tehnice de protecție colectivă sau prin măsuri, metode sau procedee de organizare a muncii.

Echipamentul individual de protecție se acorda gratuit angajaților de către angajator.

Personalului detasat, elevilor sau studenților în practică, vizitatorilor, personalului cu atribuții de îndrumare și control etc., de asemenea, li se acorda gratuit echipament individual de protecție.

În vederea acordării echipamentului individual de protecție angajatorul trebuie să efectueze evaluarea riscurilor. În funcție de apariția unor riscuri noi sau a altor modalități de protecție, acesta poate fi completat.

Înainte de alegerea unui echipament individual de protecție, angajatorul trebuie să evalueze în ce măsură, echipamentul individual de protecție pe care intenționează să-l utilizeze, răspunde cerințelor, după cum urmează:

- analiza și evaluarea riscurilor care nu pot fi evitate prin alte mijloace;
- definirea caracteristicilor pe care trebuie să le aibă echipamentul individual de protecție pentru a proteja eficient împotriva riscurilor prevăzute la pct. a), ținând cont de eventualele surse de riscuri proprii acestora;
- compararea caracteristicilor precizate la pct. b) cu caracteristicile echipamentului individual de protecție.

Evaluarea trebuie revizuită în funcție de modificările elementelor componente.

Angajatorul este obligat să asigure condiții pentru efectuarea verificărilor legale, depozitarea, curățarea, denocivizarea, întreținerea și repararea mijloacelor individuale de protecție în conformitate cu instrucțiunile de utilizare ale producătorilor.

Angajatorul este obligat să înlocuiască echipamentul individual de protecție care nu mai corespunde din punctul de vedere al calitatilor de protecție, când se constată acest lucru, indiferent de motiv.

Angajatorul va furniza și va pune la dispoziție angajaților și/sau reprezentanților lor informații adecvate despre fiecare echipament individual de protecție și de lucru.

Angajatorului îi revine în totalitate obligația instruirii angajaților asupra tuturor măsurilor care trebuie luate privind securitatea și sănătatea acestora la utilizarea echipamentului individual de protecție în timpul lucrului, astfel:

a) trebuie să asigure instruirea în prealabil a angajatului asupra riscurilor împotriva cărora este protejat prin purtarea echipamentului individual de protecție;

b) trebuie să asigure instruirea și să organizeze, dacă este cazul, un antrenament în purtarea echipamentului individual de protecție.

În cazul în care diferiți factori de risc impun utilizarea concomitentă a mai multor echipamente individuale de protecție, acestea trebuie să fie compatibile și să-și pastreze eficacitatea în raport cu riscurile respective.

Echipamentul individual de protecție este destinat în principiu utilizării individuale. În cazul în care, prin forța împrejurărilor acesta va fi utilizat de mai multe persoane, se vor lua măsuri corespunzătoare pentru ca diferiților utilizatori să nu le fie afectată starea de sănătate sau de igienă.

Echipamentele individuale de protecție, cu excepția unor cazuri particulare și excepționale, trebuie să fie utilizate numai în scopul prevăzut.

Echipamentele individuale de protecție se vor utiliza conform instrucțiunilor însoțitoare care trebuie elaborate pe înțelesul angajatului.

Condițiile de utilizare ale unui echipament individual de protecție, în special cele referitoare la durata purtării, sunt determinate în funcție de gravitatea riscului, frecvența expunerii la risc și caracteristicile locului de muncă al fiecărui angajat, precum și de performanțele echipamentului individual de protecție.

Angajații și celelalte categorii de persoane care beneficiază de echipament individual de protecție au următoarele obligații:

a) să cunoască caracteristicile și modul corect de utilizare a echipamentului individual de protecție din dotare;

b) să poarte întregul echipament individual de protecție pe toată durata îndeplinirii sarcinii de muncă sau activității pe care o desfășoară în unitate;

c) să utilizeze echipamentul individual de protecție numai în scopul pentru care acesta a fost atribuit și să se preocupe de conservarea calitatilor de protecție ale acestuia;

d) să prezinte echipamentul individual de protecție la verificările periodice prevăzute în instrucțiunile de utilizare și pentru curățare sau denocivizare;

e) să solicite un nou echipament individual de protecție, atunci când din diverse motive cel avut în dotare nu mai prezintă calitățile de protecție necesare.

Degradarea echipamentului individual de protecție din vina angajatului a cărui i-a fost atribuit sau instruirea lui, înainte de expirarea duratei de utilizare prevăzute, atrage răspunderea acestuia pentru prejudiciul cauzat, potrivit legii.

Nepurtarea echipamentului individual de protecție se sancționează conform legislației în vigoare.

Angajatul participant la procesul de muncă are dreptul de a refuza executarea sarcinii de muncă dacă nu i se asigură echipamentul individual de protecție prevăzut în reglementările în vigoare, fără ca refuzul să atragă asupra sa măsuri disciplinare.

Un echipament individual de protecție trebuie să fie conform reglementărilor legale în vigoare corespunzătoare, referitoare la proiectarea și fabricarea sa din punctul de vedere al securității și sănătății în muncă. În toate cazurile, un echipament individual de protecție trebuie:

a) să fie adecvat corespunzător riscurilor pe care le previne, fără a induce el însuși un risc suplimentar;

b) să răspundă condițiilor existente la locul de muncă;

c) să țină seama de cerințele ergonomice și de sănătate ale angajatului;

d) să fie adaptat conformației purtătorului.

Echipamentul individual de lucru se acordă de către angajator, în condițiile negociate prin contractul colectiv de muncă.

Cheltuielile necesare privind dotarea cu echipament individual de lucru sunt suportate în proporție de minimum 50% de către angajator, din capitalul alte cheltuieli de exploatare sau din sumele prevăzute cu această destinație în buget pentru unitățile finanțate de la bugetul de stat, respectiv de la bugetele locale, iar diferența se suportă de către angajat.

Acordarea materialelor igienico-sanitare și a alimentatiei de protecție

Materialele igienico-sanitare se acordă obligatoriu și gratuit angajaților în scopul asigurării igienei și protecției personale, în completarea măsurilor generale luate pentru prevenirea unor îmbolnăviri profesionale.

Materialele igienico-sanitare, cantitățile respective și periodicitatea acordării acestora se stabilesc prin contractul colectiv de muncă și/sau contractul individual de muncă, la recomandarea medicului de medicină muncii, pe baza caracteristicilor locurilor de muncă.

Trusele sanitare de acordare a primului ajutor medical constituie materiale igienico-sanitare, iar conținutul și modul de dotare se stabilesc conform reglementărilor Ministerului Sănătății.

Personalul serviciului de medicină muncii are obligația instruirii angajaților în vederea utilizării corecte a materialelor igienico-sanitare distribuite și urmării eficienței acestora în prevenirea unor boli profesionale.

Angajații sunt obligați să utilizeze materialele igienico-sanitare primite în conformitate cu indicațiile personalului sanitar.

Alimentatia de protecție se acordă conform legii, obligatoriu și gratuit, de către angajator pentru angajații care lucrează în locuri de muncă cu condiții grele și vătămătoare.

Stabilirea alimentelor ce se vor acorda ca alimentație de protecție, cantitatea, precum și categoriile de persoane care beneficiază vor face obiectul contractului colectiv de muncă și/sau contractului individual de muncă, în baza recomandării efectuate de către medicul de medicină muncii.

Principiile care stau la baza acordării alimentatiei de protecție sunt următoarele:

a) alegerea unor alimente care, prin conținutul lor în substanțe nutritive (proteine, lipide, glucide, elemente minerale, vitamine), pot completa o rație calorică insuficientă sau incorectă, dezechilibrele, carentele sau excesele alimentare;

b) urmărirea ca alimentele acordate să asigure păstrarea structurii și funcționalității organelor și sistemelor mai sensibile la agresivitatea agentului nociv din mediul de muncă (ficat, rinichi, sistem nervos, gonade etc.);

c) urmărirea ca alimentele acordate să asigure elementele necesare proceselor de conjugare a noxelor chimice în vederea eliminării lor din organism (sulfoconjugare, cisteinoconjugare, glicocoloconjugare, glutamiconjugare, glicuronconjugare, acetilare, metilare).

Criteriile pentru alegerea alimentelor care vor fi oferite ca supliment alimentar sunt:

-caracteristicile fiziologice ale persoanelor (tineri sub 21 ani, femei gravide sau care alăptează, dacă depun efort intens);

-intensitatea mare a efortului fizic și necesitățile alimentare suplimentare;

-natura agentilor nocivi (metale sau metaloizi, gaze sau vapori toxici etc.);

-organul tinta al toxicului (ficat, rinichi, sistem nervos etc.);

-starea de sănătate a persoanei respective și acceptabilitatea respectivului aliment;

-posibilitatea de achiziționare și de asigurare a alimentelor recomandate în tot cursul anului.

TEMA IV – I.L.M.

Protecția împotriva incendiilor și exploziilor

Angajatorul stabilește, prin dispoziții scrise, responsabilitățile și modul de organizare pentru apărarea împotriva incendiilor în unitatea sa, le actualizează ori de câte ori apar modificări și le aduce la cunoștință salariaților, utilizatorilor și oricăror alte persoane interesate.

Angajatorul asigură identificarea și evaluarea riscurilor de incendiu din unitate și asigură corelarea măsurilor de apărare împotriva incendiilor cu natura și nivelul riscurilor.

Fiecare salariat are, la locul de muncă, următoarele obligații principale:

- să respecte regulile și măsurile de apărare împotriva incendiilor, aduse la cunoștință, sub orice formă, de către administrator;
- să utilizeze substanțele periculoase, instalațiile, utilajele, mașinile, aparatura și echipamentele potrivit instrucțiunilor tehnice, precum și celor date de administrator;
- să nu efectueze manevre nepermise sau modificări neautorizate ale sistemelor și instalațiilor de apărare împotriva incendiilor;
- să comunice, imediat după constatare, conducătorului locului de muncă orice încălcare a normelor de apărare împotriva incendiilor sau a oricărei situații stabilite de acesta ca fiind un pericol de incendiu, precum și orice defecțiune sesizată la sistemele și instalațiile de apărare împotriva incendiilor;
- să coopereze cu salariații desemnați de administrator, care au atribuții în domeniul apărării împotriva incendiilor, în vederea realizării măsurilor de apărare împotriva incendiilor;
- să acționeze, în conformitate cu procedurile stabilite la locul de muncă, în cazul apariției oricărui pericol iminent de incendiu;
- să furnizeze persoanelor abilitate toate datele și informațiile de care are cunoștință, referitoare la producerea incendiilor.

În caz de incendiu, oricare salariat trebuie să acorde ajutor, când și cât este rațional posibil, semenilor aflați în pericol sau în dificultate, din proprie inițiativă ori la solicitarea victimei, a reprezentanților autorităților administrației publice, precum și a personalului serviciilor de urgență.

Periodic, angajatorul verifică dacă salariații cunosc și respectă instrucțiunile necesare privind măsurile de apărare împotriva incendiilor.

TEMA V – I.L.M.

Organizarea locului de muncă

Amenajarea locului de muncă trebuie astfel realizată încât să ofere utilizatorilor confort și libertate de mișcare și să diminueze, în măsura maxim posibilă, riscurile de natură vizuală și mentală.

În spațiile de lucru se va asigura un iluminat corespunzător (natural, artificial sau mixt).

Gearurile și piesele de cristal sau semicristal din componența mobilierului vor fi întregi, fără spărturi, crăpături sau bucăți lipsă. Marginile acestora trebuie să fie șlefuite, fără porțiuni tăioase sau zgrunțuroase.

Orice obiect de mobilier va fi finisat corespunzător, pentru a nu provoca accidente.

Periodic va fi verificată stabilitatea pieselor de mobilier.

Posturile de muncă trebuie concepute și amenajate astfel încât să permită unor persoane diferite să realizeze o gamă diversă de sarcini de muncă, într-un mod confortabil și eficient, la nivelul de performanțe cerut.

Amenajarea posturilor de muncă trebuie să permită adaptarea acestora la schimbări de cerințe și situații.

Locul de muncă trebuie să permită o bună corelare între caracteristicile antropofuncționale ale utilizatorilor și munca lor prin asigurarea posibilităților de reglare a diferitelor elemente componente ale acestuia.

Înainte de începerea lucrului, conducătorul locului de muncă este obligat să ia toate măsurile necesare asigurării condițiilor normale și sigure privind securitatea muncii pentru salariații din subordine.

Utilizatorii trebuie să aibă posibilități de modificare a poziției de lucru, în timpul activității.

Înainte de începerea lucrului, conducătorul locului de muncă este obligat să se asigure dacă:

- salariații din subordine au instructajul de protecție a muncii efectuat în termen,
- salariații sunt apti de lucru,
- salariații poartă echipamentul de lucru sau de protecție, dacă este cazul.

Salariații vor executa numai lucrările încredințate și numai pe acelea pentru care sunt calificați, instruiți și autorizați.

Conducătorii electrici și cablurile trebuie să respecte următoarele condiții:

- să nu prezinte risc de electrocutare la trecerea pe planul de lucru sau pe sol;
- să aibă o lungime suficientă pentru a se adapta la nevoile reale și previzibile ale utilizatorilor, inclusiv în cazul unei reorganizări a încăperii;
- să asigure accesul ușor, iar întreținerea să se efectueze fără întreruperea activității;
- cablajul trebuie să corespundă întregului domeniu de reglare a planurilor de lucru.

Conducătorii electrici nu vor traversa căile de acces fără a fi protejați împotriva deteriorărilor mecanice.

Obligațiile conducătorului locului de muncă și ale executantului

Conducătorul locului de muncă are următoarele obligații:

- să verifice vizual la începerea lucrului existența și starea tehnică a protectorilor și/sau dispozitivelor de protecție, a aparatelor de măsură și control și să ia măsuri pentru înlăturarea eventualelor deficiențe constatate;
- să repartizeze salariații din subordine numai la activitățile pentru care aceștia posedă pregătirea corespunzătoare și numai după instruirea tehnică și de protecție a muncii;

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
--	---

- să nu permită desfășurarea oricărei sarcini de muncă de către salariații aflați într-o stare psiho-fiziologică necorespunzătoare;
- să ia măsuri pentru asigurarea igienei, ordinii și curățeniei la locul de muncă, și să mențină permanent libere căile de acces și/sau circulație din incinta societății;
- să urmărească pe toată durata timpului de lucru menținerea în stare corespunzătoare a căilor de acces și evacuare și a iluminatului;
- să oprească imediat procesul de muncă în cazul apariției unor pericole iminente de accidentare sau de producere a avariilor;
- în cazul producerii unui accident de muncă, să ia măsuri de acordare a primului-ajutor și să informeze conducerea societății, corect și complet, asupra celor întâmplate;
- să verifice existența semnalizării de securitate și/sau sănătate la locurile de muncă, în conformitate cu Cerințele minime generale din 26 iulie 2006, pentru semnalizarea de securitate și/sau de sănătate la locul de muncă;
- să interzică folosirea de improvizații la utilizarea echipamentelor tehnice, indiferent de natura lor;
- să ia măsuri pentru menținerea în stare de curățenie a zonelor din jurul echipamentelor tehnice;
- să ia orice măsuri, în cadrul activității sale la locul de muncă, pentru prevenirea accidentelor și îmbolnăvirilor profesionale.

Conducătorii locurilor de muncă sunt obligați să coordoneze activitatea, în așa fel încât să nu expună la pericole de accidentare sau îmbolnăvire profesională atât persoana proprie, cât și pe celelalte persoane participante la procesul de muncă. Pentru ca salariatul să își desfășoare în siguranță activitatea la locul de muncă este obligat să respecte dispozițiile primite din partea conducătorului locurilor de muncă, atribuțiile și obligațiile specifice postului pe care îl ocupă, cerințele specifice fiecărui echipament tehnic în parte, prezentate în cele ce urmează.

Salariații sunt obligați să își desfășoare activitatea în așa fel încât să nu expună la pericole de accidentare sau îmbolnăvire profesională atât persoana proprie, cât și pe celelalte persoane participante la procesul de muncă.

Pentru desfășurarea proceselor de muncă în condiții de securitate și sănătate în muncă, salariații sunt obligați:

- să verifice înainte de începerea lucrului dacă echipamentele tehnice pe care le vor utiliza sunt în stare tehnică corespunzătoare;
- să aducă la cunoștința conducătorului locului de muncă eventualele defecțiuni constatate;
- să nu părăsească locul de muncă fără aprobare, decât în cazul în care, din cauza unor defecțiuni apărute neașteptat, i s-ar pune în pericol viața sau integritatea fizică;
- să nu părăsească locul de muncă atunci când echipamentele tehnice se află în stare de funcționare;
- să nu utilizeze echipamentele tehnice pentru alte operații decât cele pentru care au fost proiectate și numai cu respectarea parametrilor funcționali prevăzuți în Cartea tehnică;
- să respecte tehnologia de lucru și instrucțiunile de protecție a muncii la locul de muncă;
- să utilizeze echipamentul individual de protecție corespunzător activității pe care o desfășoară;
- să mențină curățenia la locul de muncă;
- să nu introducă sau să consume băuturi alcoolice în incinta societății;
- să nu fumeze decât în locurile special amenajate;
- să respecte disciplina la locul de muncă;
- să acorde primul-ajutor în cazul producerii unui accident de muncă;
- să înștiințeze imediat conducătorul locurilor de muncă despre producerea unui accident de muncă și să nu schimbe starea de fapt a evenimentului, decât numai dacă aceasta se impune, pentru a limita efectele produse de eveniment.

De asemenea, personalul angajat este obligat:

- să-și însușească măsurile de protecție a muncii;
- să se prezinte la lucru înaintea orei de începere a programului pentru a avea timp să-și ia toate măsurile necesare de verificare din punct de vedere al protecției muncii;
- la terminarea programului de lucru să facă ordine și curățenie la locul de muncă și să aducă la cunoștința conducătorului de muncă eventualele defecțiuni ale mașinilor, utilajelor și instalațiilor pe care le deservesc.

(1) Este strict interzis salariaților să intervină în vederea remedierii oricărei defecțiuni apărute la instalația electrică, indiferent de simplitatea operațiunii. În astfel de cazuri, au obligația să anunțe superiorul direct care va lua măsurile necesare în vederea remedierii. Se interzice ca salariații să intervină pentru remedierea defecțiunilor, curățare sau revizii la echipamentele tehnice aflate în funcțiune sau sub tensiune.

Folosirea instalațiilor, precum și a sculelor necorespunzătoare la deservirea utilajelor sau mașinilor este interzisă cu desăvârșire.

Prezentarea la locul de muncă într-o stare fizică și/sau psihică necorespunzătoare este interzisă.

Salariații sunt obligați să păstreze în bune condiții amenajările efectuate de angajator, să nu le deterioreze și să nu le descompleteze ori să sustragă componente ale acestora.

Efortul fizic

Pentru prevenirea riscurilor determinate de efortul fizic, trebuie evitate:

- pozițiile de muncă vicioase și/sau fixe;
- mișcările extreme;
- mișcările bruște;
- mișcările repetitive.

În acest sens, angajatorul asigură:

- evaluarea riscurilor pentru securitatea și sănătatea angajaților;
- respectarea criteriilor ergonomice privind proiectarea locurilor de muncă și a activității;
- instruirea și formarea adecvată a angajaților privind modul de desfășurare a activităților profesionale, apelând la specialiști din domeniul securității și sănătății în muncă.

De asemenea, supravegherea sănătății lucrătorilor este asigurată de către medicii specialiști de medicină a muncii în conformitate cu prevederile H.G. nr. 355 din 11 aprilie 2007 privind supravegherea sănătății lucrătorilor.

TEMA VI - I.L.M.

Procedura în cazul pericolului grav și iminent de accidentare

Starea de pericol grav și iminent de accidentare poate fi constatată de către orice lucrător din cadrul societății, precum și de către serviciul extern de prevenire și protecție cu care întreprinderea și/sau unitatea a încheiat contract.

La constatarea stării de pericol grav și iminent de accidentare se vor lua imediat următoarele măsuri de securitate:

- oprirea echipamentului de muncă și/sau activității;
- evacuarea personalului din zona periculoasă;
- anunțarea serviciilor specializate;
- anunțarea conducătorilor ierarhici;
- eliminarea cauzelor care au condus la apariția stării de pericol grav și iminent.

În vederea realizării măsurilor prevăzute la art. 68 lit. a), angajatorul desemnează, prin decizie, lucrătorii care trebuie să oprească echipamentele de muncă și va asigura instruirea acestora.

În vederea realizării măsurilor precizate la art. 68 lit. b), angajatorul:

- întocmește planul de evacuare a lucrătorilor;
- afișează planul de evacuare la loc vizibil;
- instruiește lucrătorii în vederea aplicării planului de evacuare și verifică modul în care și-au însușit cunoștințele.

În vederea realizării măsurilor precizate la art. 68 lit. c), angajatorul:

- desemnează lucrătorii care trebuie să contacteze serviciile specializate și îi instruiește în acest sens;
- asigură mijloacele de comunicare necesare contactării serviciilor specializate.

În vederea realizării măsurilor precizate la art. 68 lit. d), angajatorul stabilește modul operativ de anunțare la nivel ierarhic superior.

În vederea realizării măsurilor precizate la art. 68 lit. e), angajatorul:

- desemnează lucrătorii care au capacitatea necesară să elimine starea de pericol grav și iminent și asigură instruirea și dotarea lor cu mijloace tehnice necesare intervenției;
- stabilește serviciile specializate care pot interveni.

Comunicarea evenimentelor

Eveniment - accidentul care a antrenat decesul sau vătămări ale organismului, produs în timpul procesului de muncă ori în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, situația de persoană dată dispărută sau accidentul de traseu ori de circulație, în condițiile în care au fost implicate persoane angajate, incidentul periculos, precum și cazul susceptibil de boală profesională sau legată de profesiune.

Orice eveniment va fi comunicat de îndată angajatorului, de către conducătorul locului de muncă sau de orice altă persoană care are cunoștință despre producerea acestuia.

Dacă printre victimele evenimentului se află și lucrători ai altor angajatori, evenimentul va fi comunicat și angajatorilor acestora.

Angajatorul va lua măsurile necesare pentru a nu se modifica starea de fapt rezultată din producerea evenimentului, până la primirea acordului din partea organelor care efectuează cercetarea, cu excepția cazurilor în care menținerea acestei stări ar genera producerea altor evenimente, ar agrava starea accidentaților sau ar pune în pericol viața lucrătorilor și a celorlalți participanți la procesul muncii.

În situația în care este necesar să se modifice starea de fapt rezultată din producerea evenimentului, se vor face, după posibilități, schițe sau fotografii ale locului unde s-a produs, se vor ridica orice obiecte care conțin sau poartă o urmă a evenimentului; obiectele vor fi predate organelor care efectuează cercetarea și vor constitui probe în cercetarea evenimentului.

TEMA VII - I.L.M.

Instrucțiuni proprii de prim ajutor

Condițiile principale necesare reușitei în acordarea primului ajutor sunt promptitudinea acțiunilor, prezența de spirit și dexteritatea persoanei chemate să aplice primele măsuri.

În marea majoritate a cazurilor, salvarea accidentatului depinde de rezezițiunea cu care acesta va fi scos de sub curent și cu care i se vor acorda primele ajutoare. Întârzierile datorită pregătirilor îndelungate pot provoca moartea accidentatului.

Din această cauză, întregul personal de deservire a instalațiilor electrice trebuie să fie periodic instruit asupra pericolelor pe care le prezintă curentul electric și asupra măsurilor ce trebuie luate pentru acordarea primelor ajutoare.

Pentru acordarea primului ajutor trebuie să existe truse de prim ajutor dotate cu:

- Spirit;
- Rivanol;
- Tinctură de iod;
- Foarfecă;
- Vată;
- Fașă sterilă;
- Pansament steril;
- Leucoplast;
- Mănuși chirurgicale;

Aceste truse trebuie verificate și completate periodic.

Ajutoarele acordate de o persoană fără cunoștințe medicale de specialitate constă în anumite măsuri preventive până la venirea medicului și nu trebuie să se substituie ajutorului medical, limitându-se numai la următoarele intervenții:

- oprirea temporară a hemoragiilor;

- pansarea rănilor sau a arsurilor;
- transportarea pe brațe sau cu un vehicul a accidentatului.

Prim ajutor în caz de electrocutare:

La accidentații electrocuțați se va chema de urgență medicul (salvarea).

Atingerea părților aflate sub tensiune din instalațiile electrice provoacă în majoritatea cazurilor o contracție convulsivă a mușchilor, în urma căreia dacă accidentatul ține un conductor în mâini degetele se strâng atât de tare, încât mâinile nu-i pot fi desprinse de pe conductor.

Dacă accidentatul rămâne în atingere cu părțile sub tensiune înainte de orice trebuie scos repede de sub acțiunea tensiunii electrice. În acest caz este necesar să se țină seama de faptul că atingerea persoanei care se găsește sub tensiune fără respectarea măsurilor de precauție prezintă pericol pentru viața celui care intervine.

Prima măsură care trebuie întreprinsă este rapidă deconectare a acelei părți a instalației cu care accidentatul se află în atingere.

Pentru îndepărtarea accidentatului de conductor sau de părțile aflate sub tensiune, trebuie să se întrebuițeze o haină uscată, o funie uscată, o scândură sau orice alt material izolat uscat. Nu se admite în aceste cazuri folosirea obiectelor metalice sau umede. Pentru eliberarea de părțile conducătoare de curent, accidentatul poate fi apucat de haină, dacă aceasta este uscată și se desface de pe corp, de exemplu de poale, fără a atinge în acest caz obiectele metalice înconjurătoare, sau părțile corpului care nu sunt acoperite cu îmbrăcăminte. Se interzice de asemenea tragerea accidentatului de picioare, fără ca mâinile persoanei care dă ajutorul să fi fost în prealabil bine izolate, deoarece încălțăminte la care poate fi umedă, iar cuiele și capsele ochiurilor pentru șireturi care se găsesc la încălțăminte sunt bune conducătoare de electricitate.

În cursul operațiilor de salvare pentru izolarea mâinilor, în special dacă trebuie să atingem corpul neacoperit cu îmbrăcăminte al accidentatului, trebuie îmbrăcate mănuși de cauciuc și încălțați galoși, sau să se înfășoare mâinile cu o eșarfă, o șapcă de stofă, să se lase mânecile de la haină peste mâini etc, ori să se arunce asupra accidentatului o pânză simplă uscată. Se poate admite de asemenea urcarea pe o scândură uscată, pe un sul de haine sau pe orice alt material uscat rău conducător de electricitate. În limita posibilităților se recomandă acționarea numai cu o singură mână.

Conducătorul de joasă tensiune trebuie tăiat cu un topor cu mâner de lemn uscat sau cu o sculă oarecare prevăzută cu mâner izolat.

Măsurile de prim-ajutor depind de starea în care se află accidentatul după scoaterea lui de sub curent:

- dacă accidentatul nu și-a pierdut cunoștința, însă a fost anterior în nesimțire, sau a stat un timp îndelungat sub curent, trebuie să i se asigure o liniște perfectă până la venirea medicului;
- dacă accidentatul nu și-a pierdut cunoștința, însă își păstrează respirația, el trebuie așezat întins comod. Să i se descheie hainele, să se creeze un curent de aer proaspăt, să se îndepărteze persoanele de prisos, să i se fricționeze și să i se încălzească corpul.

Accidentatul nu trebuie în nici un caz îngropat în pământ, deoarece această metodă este nu numai inutilă ci chiar și dăunătoare.

Primul ajutor în caz de răni și/sau arsuri:

Orice rană se poate ușor infecta cu microbii de pe obiectul care a produs rănirea, de pe pielea rănită, din praf, din pământ, de pe mâinile persoanei care dă ajutor, de la pansamente murdare de pământ. În aceste cazuri, pentru a se evita infecția cu tetanos, este necesară o intervenție a medicului pentru injectarea serului antitetanos.

Pentru înlăturarea formării de puroi, este necesar să fie respectate următoarele

reguli în timpul pansării:

- persoana care acordă primele ajutoare la răni și/sau arsuri trebuie să-și spele mâinile cu săpun, iar dacă din anumite cauze aceasta nu se poate face, degetele trebuie să fie bine înmuiate în tinctura de iod. Nu se admite atingerea rănilor nici chiar cu mâinile spălate.
- Se interzice spălarea rănilor cu apă sau cu orice alte substanțe farmaceutice, precum și presărarea prafulor sau acoperirea cu alifie.
- Se interzice ștergerea rănilor de nisip, pământ etc, iar cheagurile de sânge nu trebuie îndepărtate de pe rană.

Rana nu trebuie să fie înfășurată cu o bandă izolantă.

Pe rană trebuie să se așeze pansament, iar apoi să se lege cu fașă. Dacă din anumite motive nu avem pachet de pansament la îndemână, atunci trebuie luată o batistă curată sau o bucată de pânză curată și se va pune pe rană.

Partea de pansament care va fi așezată pe rană trebuie stropită cu câteva picături de tinctura de iod.

Arsurile sunt de trei categorii: începând de la o ușoară înroșire și până la o necrozare (distrugere) a unor părți mari ale corpului și uneori chiar a unor țesuturi mai adânci.

Suprafața arsă trebuie să fie pansată ca și o rană proaspătă. Apoi accidentatul va fi dus la spital. Această metodă, cea mai simplă și ușor de aplicat, trebuie făcută la toate arsurile indiferent de cauza care le-a provocat.

Nu trebuie deschise bășicile și nu trebuie înlăturate substanțele și/sau bucățile de îmbrăcăminte care s-au lipit de piele.

Arsurile provocate de substanțe chimice și în primul rând de acizi puternici (sulfuric, azotic, clorhidric) și de alcali caustici (sodă caustică și de rufe, var nestins etc.) necesită o imediată și minuțioasă spălare a pielii rănite printr-un jet de apă puternic, timp de 10-15 minute.

Când arsura se află pe un membru, rana poate fi curățată aprofundând membrul ars într-un ciubăr sau o căldare cu apă curată și agitându-l.

Accidentatul va fi dus la spital.

Prim ajutor în caz de hemoragie:

În caz de hemoragie, trebuie să se acopere rana cu un pansament sau tampon de vată și să se preseze cu acesta timp de 4 - 5 min., fără ca degetele să atingă rana.

În caz de hemoragie puternică, dacă aceasta nu se oprește prin pansare, se va proceda la strângerea vaselor de sânge (care alimentează locul rănit) cu degetele, cu un garou sau cu tifon răsucit. În toate cazurile de hemoragie puternică se va chema de urgență salvarea.

Garoul se aplică pe partea cea mai apropiată de trunchi a brațului sau a coapsei. Locul pe care se aplică garoul trebuie să fie învelit cu ceva moale, de exemplu cu câteva înfășurări de pansament sau cu o bucată din orice material corespunzător. Garoul poate fi aplicat deasupra mânecii sau pantalonilor.

Strângerea membrilor cu garoul nu trebuie să fie excesivă. Ea trebuie făcută numai până la oprirea hemoragiei, deoarece dacă strângerea ține prea mult, pot fi striviți nervii.

Garoul aplicat nu poate fi ținut mai mult de 1 - 2 ore, căci în caz contrar se poate produce amorteala membrilor lipsite de sânge.

Dacă nu avem la îndemână o bandă elastică din cauciuc membrele pot fi strânse cu așa - numitul „tifon răsucit”, improvizat dintr-un material care nu se întinde: o cravată, o curca, o batistă, sau un prosop răsucit.

Materialul din care se improvizează tifonul răsucit se înfășoară în jurul membrului ridicat și acoperite cu învelișul corespunzător și se leagă cu un nod pe partea sa exterioară.

În cazul unei hemoragii nazale, accidentatul trebuie așezat cu capul ușor pe spate, să i se deschidă gulerul, să i se pună o compresă rece la rădăcina nasului și pe nas și să i se strângă cu degetele părțile moi ale nasului (nările), să i se introducă în nas o bucată de vată sau tifon dezinfectat.

Prim ajutor în caz de fracturi, luxații, contuzii, rupturi și smulgeri de ligamente:

La fracturi și luxații, principală problemă a primelor ajutoare este așezarea membrului bolnav în cea mai comodă și mai liniștită poziție. Accidentatul va fi dus la spital.

În cazul lovirii la cap sau în cap, care provoacă o stare de înconștiență ori hemoragie din urechi sau gura, trebuie să ne gândim la posibilitatea fracturării craniului. Primul ajutor: ceva rece pe cap.

La căderea de la înălțime, primele ajutoare se reduc la următoarele: se introduce cu atenție sub accidentat o scândură, fără ca acesta să fie ridicat de la pământ sau întors. Dacă în apropiere nu se găsește o scândură, accidentatului i se vor asigura calmul și liniștea, fără a fi deloc mișcat până vine salvarea.

Dacă un corp străin pătrunde sub piele sau sub unghii, acesta poate fi îndepărtat numai dacă există certitudinea că operația va putea fi executată cu ușurință și în întregime. La cea mai mică complicație trebuie să ne adresăm unui medic. După înlăturarea corpului străin, locul rănit va fi uns cu tinctura de iod și pansat.

Corpurile străine care pătrund în ochi vor fi înlăturate de către medic. Nu se admite frecarea ochiului.

Corpurile străine din trahee și faringe vor fi înlăturate numai de medic.

Primul ajutor în caz de leșin, șoc, insolajie, intoxicație cu oxid de carbon

Dacă apar simptome de leșin, amețeli, greață, apăsare pe piept, insuficiență de aer, accidentatul va fi culcat fără perna și cu capul așezat ceva mai jos decât picioarele. I se va da să bea apa rece. Nu i se vor pune pe cap comprese reci.

La șocul termic care se produce când muncitorul lucrează într-o încăpere foarte caldă, sau în caz de insolajie, sau simte o slăbiciune și o durere de cap, mers nesigur etc, el trebuie să întrerupă imediat lucrul și să fie adus la aer curat și la umbră.

La intoxicația cu oxid de carbon, aceasta se produce treptat și pe neobservate. Îngrijirile se dau repede și pe loc. Se scoate victima la aer curat. Vărmintele trebuie scoase și la nevoie tăiate, pentru a-i elibera pieptul.

Când este necesară pătrunderea într-o încăpere cu gaze toxice, atât persoanele care acordă ajutoarele, cât și cele care lucrează acolo vor trebui să poarte măști de gaze corespunzătoare.

La transportarea unui accidentat, trebuie să nu i se pricinuiască dureri sau tulburări prin ridicare și transportare; să nu se admită zdruncinături, să nu fie pus într-o poziție incomodă sau care ar prezenta pericol.

TEMA VIII – I.L.M.

Instrucțiuni proprii pentru deplasarea salariaților la/de la locul de muncă

În timpul deplasării pe traseul normal de acasă la serviciu și de la serviciu acasă în perioada de timp normală de deplasare, salariații societății sunt obligați să respecte următoarele reguli:

Să circule numai pe trotuare, iar în lipsa acestora, pe potecile laterale ale drumurilor publice.

Să circule numai pe partea stângă a drumurilor publice, dacă acestea nu au trotuare sau poteci.

Să traverseze drumurile publice prin locurile unde sunt indicatoare sau marcaje pentru trecerea pietonilor, iar în orașe unde asemenea indicatoare sau marcaje lipsesc, pe la colțul străzilor, după ce s-au asigurat că nu există vreun pericol; traversarea drumurilor publice se face perpendicular pe axul acestora.

Salariații societății sunt obligați să nu urce, să nu coboare și să nu deschidă ușile autovehiculului de transport în comun în timpul mersului.

Salariații societății sunt obligați să nu călătorească pe scările sau părțile laterale ale caroseriei tramvaielor, troleibuzelor, autobuzelor sau altor mijloace de transport ori stând în picioare în caroseria autocamioanelor sau a remorcilor.

Salariații societății sunt obligați să nu distragă atenția conducătorilor autovehiculelor de transport în comun.

Salariații societății sunt obligați să folosească numai acele culoare și scări rulante de acces la peronoane amenajate pentru urcare/coborâre în mijloacele de transport subteran (metrou) sau de suprafață (metrou ușor); călătorii nu vor urca sau coborî din ramele acestor mijloace de transport după ce a fost comunicată comanda de închidere a ușilor de acces ale garniturii respective.

Salariații societății sunt obligați să respecte toate indicațiile de utilizare ale ascensoarelor clădirilor în care locuiesc în timpul deplasării la/de la locul de muncă și nu numai.

La deplasarea la/de la locul de muncă/domiciliu cu autovehiculul de serviciu sau proprietate personală sunt obligați să respecte legislația specifică circulației pe drumurile publice, astfel încât să protejeze propria persoană și pe ceilalți participanți la traficul auto.

Instrucțiuni proprii pentru personalul care utilizează autovehicule de serviciu

Pentru a asigura buna funcționare a autovehiculelor în trafic și pentru evitarea defecțiunilor accidentale, autovehiculele trebuie să îndeplinească următoarele condiții tehnice:

- dispozitivul de pornire automată să fie în stare de funcționare;
- piesele mecanismului de direcție să nu prezinte defecțiuni și uzuri;
- rulmenții roților să nu aibă jocuri care depășesc limitele stabilite în prescripțiile tehnice de funcționare ale acestora;
- sistemul de alimentare al autovehiculelor să nu aibă scurgeri de carburant sau fisuri, fiind interzise orice fel de improvizații;
- rezervorul de carburant să fie prevăzut cu capac bine fixat și asigurat pentru evitarea deschiderii în timpul mersului, iar suporturile de susținere și colierele de fixare ale rezervorului să nu prezinte fisuri;
- instalația electrică a autovehiculelor să fie în perfectă stare; sunt interzise legăturile improvizate, cablurile neizolate, siguranțele necalibrate, lipsa capacelor de protecție etc. care pot provoca scurtcircuit;
- bateria să fie în buna stare, bine fixată, acoperită și amplasată în așa fel încât becurile să nu se spargă în timpul mersului;

- releele de tensiune sa fie bine reglate și izolate fata de exterior pentru a evita scurtcircuitule;
- sistemele de frânare sa fie reglate corect și sa fie în perfecta stare de funcționare;
- anvelopele sa fie de același tip și de aceeași dimensiune și sa nu prezinte deformări ale straturilor componente, iar presiunea sa fie cea prescrisa de fabricant;
- jantele nu trebuie sa prezinte deformații ca urmare a uzurii și a loviturilor;
- țeava de evacuare a gazelor sa fie în buna stare, fara fisuri, fără garnituri defecte și sa fie prevăzuta cu toba de eșapament;
- parbrizul și celelalte geamuri ale autovehiculului sa fie în buna stare și curate;
- parbrizul sa fie prevăzut cu stergatoare în perfecta stare de funcționare.

Este interzisă deplasarea cu autovehicule de serviciu care prezintă stare tehnică și estetică necorespunzătoare sau care depășesc limitele admise ale nivelului de zgomot sau concentrațiile maxime admise ale noxelor în gazele de evacuare.

Pentru asigurarea condițiilor tehnice ale autovehiculelor, conducătorii auto au obligația sa verifice înainte de plecarea în cursa următoarele:

- instalația de alimentare cu carburant;
- instalația electrică;
- instalația de evacuare a gazelor arse;
- instalația de incalzire;
- sistemul de direcție, semnalizare, rulare și frânare care trebuie sa fie în stare corespunzătoare și fara improvizații;
- existența și integritatea fizică și funcțională a oglinzilor retrovizoare;
- ușile sa fie în buna stare de funcționare;
- sa nu aiba atașate rezervoare suplimentare de combustibil, în afara celor montate de către uzina constructoare.

Conducătorilor auto le este interzis:

- sa transporte în cabina mijlocului de transport un număr de persoane mai mare decât cel stabilit prin construcția autovehiculului și înscris în certificatul de înmatriculare.
- sa transporte în mijlocul de transport o sarcina mai mare decât cea stabilită prin construcția autovehiculului și înscrisă în certificatul de înmatriculare.

La parcare autovehiculelor pe locurile destinate acestui scop, conducătorii auto vor lua următoarele măsuri:

- vor asigura distanța de manevrare în siguranța dintre autovehicule și între acestea și construcții;
- vor opri motorul;
- vor scoate cheile din contact;
- vor închide și vor asigura prin încuiere ușile cabinei;
- vor scoate de sub tensiune instalația electrică a mijlocului de transport, acționând întrerupătorul general (dacă este cazul).

La locul de parcare sunt interzise:

- efectuarea probelor de frânare în mers. Acestea se vor efectua la standurile de încercare a eficienței sistemului de frânare sau în zone special amenajate;
- alimentarea cu combustibili și lubrefianți;
- aruncarea cârpelor îmbibate cu produse petroliere etc;
- parcare autovehiculelor încărcate cu materiale explozive sau ușor inflamabile, cu rezervoare de benzină fisurate sau sparte, cu bușoane lipsă sau neetanșe.

Ieșirea autovehiculelor din parcare și din incinta societății în drumurile publice se face cu fața. În cazul în care nu este posibil, ieșirea pe drumurile publice se efectuează numai prin pilotare.

Reguli pentru utilizarea mijloacelor auto de către conducătorul auto:

- să se prezente la program odihnit, în deplină capacitate de a conduce autovehiculul, fără să fie sub influența băuturilor alcoolice sau a medicamentelor;
- să evite adormirea la volan prin alternarea activității de conducere a autovehiculului cu cea de odihnă, făcând pauză o oră după fiecare 4 ore de conducere și pauze suplimentare ori de câte ori are simptome de oboseală;
- sa poarte asupra sa documentele însoțitoare pe traseu:
- actul de identitate al conducătorului auto; permisul de conducere;
- talonul mijlocului auto;
- foaia de parcurs, semnată și ștampilată;
- documentul de plecare în cursă (cu data, semnătura și ștampila firmei);
- foaia de bord, după caz, pentru:
- persoanele transportate cu acordul conducerii;
- mărfuri sau produse incluse în obiectul de activitate.

Reguli de comportare pe traseu:

- respectarea semnificației indicatoarelor de circulație amplasate în traseu;
- respectarea prevederilor legislației privind circulația pe drumurile publice în deplină siguranță.
- respectarea participanților la trafic (sunt interzise gesturile și cuvintele obscene).

Gararea se face, după caz, la sediul firmei sau la domiciliul salariatului, numai cu aprobarea conducerii.

TEMA IX – I.L.M.

Oboseala, stresul, hărțuirea, violența și discriminarea

Oboseala și stresul

Stresul și oboseala profesională, numite și bolile secolului, sunt cele mai grave disfuncționalități care apar în munca de birou. Din această cauză a apărut necesitatea organizării ergonomice a muncii în birouri.

Reacția la stres se instalează treptat atunci când individul este supus un timp îndelungat unor condiții de tensiune psihică, mai ales atunci când este alină imaginea sa, situația maritală, profesională sau materială. De obicei individul își revine când situația stresantă a fost înlăturată, deși uneori pot rămâne unele sechele sau o vulnerabilitate crescută față de anumiți factori de stres.

Oboseala reprezintă o reacție a organismului de readaptare, de refacere a funcțiilor sale. Ea reprezintă un fenomen fiziologic normal care apare în urma solicitărilor prezente în activitatea umană.

În general oboseala este un fenomen reversibil, deoarece dacă este urmată de o perioadă de odihnă sau de somn, organismul își refacă plenitudinea funcțiilor sale. Ea nu este o boală, dar poate avea consecințe temporare asupra organismului precum slăbirea atenției față de munca îndeplinită și față de mediu.

În birouri oboseala profesională este o stare produsă de stres și afectează mai ales lucrătorii care lucrează cu calculatoarele.

Tensiunile psihice și stresul contactelor inter-umane determină oboseală sau chiar epuizare. Cauzele ar consta în lipsa de spațiu și de intimitate a locului de muncă, precum și în dificultatea sarcinilor de serviciu.

În general, lucrătorii care manifestă simptome de oboseală fizică și psihică au o atitudine negativistă în relațiile cu ceilalți și resimt o diminuare a respectului de sine.

În afara programului normal de lucru, remedierea și prevenirea oboselii se poate realiza prin reglementarea duratei zilei de lucru, a duratei săptămânii de lucru și a concediilor de odihnă.

În munca de birou remediile pentru epuizarea și pentru oboseala profesională se pot asigura la două niveluri.

La nivelul vieții personale lucrătorii trebuie să-și structureze activitățile astfel încât acestea să le dea un sentiment de confort și de siguranță. Lucrătorii trebuie să aibă o viață activă în afara serviciului și mediului acestuia.

Al doilea nivel se referă la responsabilitățile manageriale care trebuie să vizeze ajutorarea lucrătorilor afectați de oboseală profesională prin recunoașterea simptomelor acestui fenomen și prin instruirea lucrătorilor în vederea depistării lor, prin organizarea de întruniri ce pot fi folosite pentru înțelegerea acestora și prin promovarea spiritului de echipă.

Pentru a nu permite răspândirea acestor simptome, angajatorii trebuie să le recunoască și să le prevină ori de câte ori este posibil. De asemenea, angajatorul are un rol esențial în găsirea unor corelații și alternative optime între durata perioadelor de muncă, durata pauzelor pentru odihnă, numărul, conținutul și momentul introducerii acestor pauze, astfel încât să se asigure o eficiență sporită, un nivel optim al capacității de muncă și o bună stare a sănătății.

Simptomele imediate de stres se pot manifesta sub formă de: indigestie, amețeli, dureri de cap, dureri de spate, pierderea poftei de mâncare, insomnii și iritabilitate sporită. În timp, printre simptome se pot număra: boli ale sistemului cardiovascular, ulcer gastric, depresii nervoase și alte îmbolnăviri grave.

Majoritatea evenimentelor de viață puse în legătură cu posibila apariție a stresului (de exemplu: decesul soțului/soției, divorțul, moartea unei rude apropiate, accidente sau boli ale persoanei în cauză, pierderea locului de muncă, pensionarea, schimbarea situației financiare etc.) au loc în cadrul existenței casnice și sociale, și nu la serviciu.

Performanța profesională va fi, după toate probabilitățile, influențată negativ de existența casnică și socială. Stresul reprezintă o reacție personală și subiectivă la tensiune, deci depinde de percepția fiecărui individ, atât asupra dimensiunii problemei cu care se confruntă, cât și a capacității personale de a-i face față.

Un alt factor de stres la serviciu îl constituie modul în care indivizii percep posibilele rezultate ale activităților lor profesionale, mai ales din punct de vedere al reușitei sau nereușitei relative. În cazul în care rezultatele sunt considerate atât incerte, cât și importante (spre exemplu, semnarea unui contract important, elaborarea unui raport crucial, sau pur și simplu abilitatea de a face pe plac șefului direct, există mult mai multe șanse de apariție a stresului.

Hărțuirea la locul de muncă

Hărțuirea (cunoscută și ca intimidare, maltratare sau violență psihologică) se referă la comportamentul repetat, nejustificat, față de un angajat sau un grup de lucrători, care vizează victimizarea, umilirea, subminarea sau amenințarea persoanei hărțuite.

Hărțuirea afectează dreptul fiecăruia dintre noi de a ni se respecta demnitatea personală la locul de muncă.

Când colegii, sau superiorii, ne supun la presiuni exagerate care în mod evident ne provoacă o stare de disconfort psihic, atunci, la prima vedere, s-ar putea spune că avem de a face cu un caz de hărțuire.

Angajatorul trebuie să ia măsuri concrete pentru a institui regula conform căreia orice comportament de natură sexuală sau bazat pe apartenența la un anumit sex, care afectează demnitatea femeilor și bărbaților la locul de muncă, inclusiv comportamentul superiorilor și al colegilor de serviciu, este inacceptabil, dacă:

persoana vizată consideră că respectivul comportament este nedorit, jignitor și depășește limitele rezonabilului; respingerea de către persoana vizată a comportamentului respectiv, sau acceptarea lui de către persoana vizată... este utilizată în mod explicit ca motiv al unei decizii ce afectează posibilitatea persoanei respective de a avea acces la pregătire profesională... încadrare în muncă...

promovare, sau ca motiv pentru orice alt gen de decizie de serviciu;

crează un mediu profesional inhibant, ostil sau umilitor pentru persoana vizată de comportamentul respectiv.

Atenția cea mai mare a fost acordată hărțuirii de natură sexuală, pe care femeile în principal, dar nu în exclusivitate o suferă din partea bărbaților.

Hărțuirea se poate însă declanșa și din cauza prejudecăților rasiale sau religioase, a apartenenței sau neapartenței la un anumit sindicat, precum și din cauza atitudinilor manifestate față de tineri, persoane handicapate sau membri ai altor grupuri minoritare.

Pentru angajatorii care nu iau măsuri împotriva cazurilor de hărțuire, consecințele sunt de două tipuri sunt pasibili de a răspunde în fața unei instanțe civile, iar costurile unor astfel de proceduri pot fi destul de ridicate; în al doilea rând,

există toate șansele ca performanța profesională a lucrătorilor să aibă de suferit, din cauza tensiunilor interne, a fluctuației mărite de lucrători, a creșterii absenteismului și a unui moral scăzut în plan general

Violența ocupațională

Violența la locul de muncă reprezintă încă unul dintre pericolele reale ce amenință sănătatea și siguranța angajaților.

Pe lângă urmările de ordin fizic, și efectele psihice pot interveni în viața lucrătorilor, ca urmare a exercitării pe o perioadă mai mică sau mai mare a violenței asupra sa.

Violența la locul de muncă poate fi analizată din mai multe puncte de vedere și poate avea ca exercitant atât un membru al propriei echipe, un superior, un subaltern ori un coleg, cât și o persoană ori un grup exterior.

Activitățile cele mai predispuse acestui gen de risc ocupațional sunt cele legate de apărare și ordine publică, protecție și pază, dar și cele care au la bază lucrul cu cetățenii în oficii și birouri.

Pentru evitarea posibilelor riscuri, serviciul extern de prevenire și protecție împreună cu angajatorul vor lua următoarele măsuri:

- ➔ vor evalua posibilitățile de apariție a stărilor conflictuale, indiferent de proveniența acestora;
- ➔ vor analiza, pe baza precedentelor, riscurile la care se expun lucrătorii în desfășurarea activităților cotidiene;
- ➔ vor oferi cele mai eficiente metode de evitare a stărilor conflictuale și de aplanare a conflictelor pentru fiecare funcție în parte;
- ➔ vor recomanda soluțiile cele mai bune pentru cazurile în care au loc acte de violență fizică sau verbală în timpul desfășurării activității.

Violența la locul de muncă poate prejudicia serios siguranța lucrătorilor și poate periclita buna desfășurare a activității, de aceea angajatorul trebuie să ia toate măsurile pentru evitarea acesteia.

Discriminarea

Discriminarea ca forma de marginalizare de orice fel și în orice situație este, din păcate, un fenomen încă prezent în societatea democratică, fiind atât de obișnuit încât e considerat normal de către foarte mulți români.

În ultima perioadă un interes special este acordat discriminării minorităților sexuale, discriminării dintre sexe și a persoanelor cu handicap.

Se cunosc următoarele tipuri de acțiuni care sunt considerate discriminare:

Acțiuni destinate îngrădirii posibilității de exprimare a victimei: aceasta nu are posibilitatea de a-și expune punctul de vedere în fața șefilor ierarhici; victima este întreruptă atunci când vorbește; colegii împiedică victima să-și susțină punctul de vedere; colegii se adresează necuviincios, jignesc victima; munca victimei și viața personală sunt criticate;

Acțiuni ce vizează izolarea victimei: nu se vorbește niciodată cu victima; victima nu este lăsată să se adreseze altei persoane; victimei i se atribuie un loc de muncă ce o izolează de colegi; se interzice colegilor să vorbească cu victima; se ignoră prezența fizică a victimei.

Acțiuni de desconsiderare a victimei în fața colegilor: victima este vorbită de rău și se lansează diverse zvonuri despre ea și acțiunile ei; aceasta este ridiculizată și considerată bolnavă mintal; sunt atacate convingerile politice sau religioase ale victimei; se glumește pe seama originii, naționalității și vieții particulare a victimei; notarea de serviciu este inechitabilă; victima este hărțuită sexual.

Acțiuni de discreditare profesională a victimei: victimei nu i se atribuie sarcini sau i se atribuie unele peste nivelul calificării sale sau sub nivelul calificării, unele fiind inutile sau absurde; se schimbă frecvent sarcinile atribuite victimei și i se impune să execute sarcini umiltoare.

Acțiuni vizând compromiterea sănătății victimei: încredințarea unor sarcini periculoase și nocive pentru sănătate; amenințarea cu violențe fizice; agresarea fizică ușoară a victimei, ca avertisment; agresarea fizică gravă, fără rețineri; neplăceri la locul de muncă sau la domiciliu; agresarea sexuală a victimei. Se apreciază că, din toate comportamentele specifice, cel mai grav este cel agresiv. Este de reținut că asocierea mai multor comportamente din cele descrise poate fi mai gravă decât incidența unuia singur.

Pentru prevenirea acțiunilor de discriminare, atât la negocierea contractului colectiv de muncă unic la nivel național, cât și la negocierea contractelor colective sau individuale de muncă la nivel desocietate comercială, partile contractante pot stabili introducerea clauzei de interzicere a faptelor de discriminare și, respectiv, clauze privind modul de soluționare a reclamațiilor formulate de persoanele prejudiciate prin asemenea fapte.

Prin egalitate de șanse și tratament se înțelege accesul egal, atât al bărbaților, cât și al femeilor, la posturile sau locurile de muncă libere, la toate nivelurile ierarhice, posibilitatea de a-și alege meseria și de a exercita o profesie, dreptul de a primi același salariu pentru munca de valoare egală, promovare și perfecționare profesională, beneficii sau măsuri de protecție socială de același tip.

TEMA X – I.L.M.

Cerințe minime privind semnalizarea

Cerințe minime privind identificarea și localizarea echipamentelor destinate prevenirii și stingerii incendiilor

Echipamentele folosite la prevenirea și stingerea incendiilor trebuie identificate prin utilizarea unei anumite culori pentru echipament și prin amplasarea unui panou de localizare și/sau prin utilizarea unei culori specifice pentru locul unde se afla echipamentele respective ori punctele de acces la acestea.

Aceste echipamente se identifică prin culoarea roșie.

Suprafața roșie trebuie să fie suficient de mare pentru a permite identificarea rapidă a echipamentului.

Panourile prevăzute trebuie utilizate pentru a marca localizarea acestor echipamente.

Cerințe minime privind semnalizarea obstacolelor și a locurilor periculoase și pentru marcarea căilor de circulație

Semnalizarea obstacolelor și a locurilor periculoase

Marcarea locurilor cu risc de lovire de un obstacol și de cadere a obiectelor și persoanelor se face în interiorul zonelor construite ale întreprinderii, în care lucrătorii au acces în cursul activității lor, prin culoarea galbenă alternativ cu culoarea neagră sau culoarea roșie alternativ cu culoarea alba.

Dimensiunile marcajului trebuie să țină seama de dimensiunile obstacolului sau ale locului periculos semnalat.

Benzile galben-negre sau roșu-albe trebuie să fie înclinate la circa 45° și să aibă dimensiunile aproximativ egale.

Marcarea căilor de circulație

Căile de circulație a vehiculelor trebuie marcate clar prin benzi continue, având o culoare perfect vizibilă, de preferință albă sau galbenă, ținându-se seama de culoarea solului, în cazul în care destinația și echipamentul încăperilor impun acest lucru pentru protecția lucrătorilor. Benzile trebuie amplasate astfel încât să se țină seama de distanțele de securitate necesare între vehiculele care pot circula în zona și orice obiect aflat în apropiere, precum și între pietoni și vehicule. Căile permanente de circulație situate în exterior, în zonele construite, trebuie marcate la fel. Fac excepție cele care sunt prevăzute cu trotuare sau bariere corespunzătoare.

Cerințe minime privind semnalele luminoase Caracteristici intrinseci

Lumina emisă de un semnal trebuie să producă un contrast luminos adecvat mediului, în funcție de condițiile de utilizare prevăzute, fără să antreneze fenomenul de orbire, prin intensitate prea puternică, sau vizibilitate redusă, ca urmare a iluminării insuficiente. Suprafața luminoasă care emite un semnal poate avea o culoare uniformă sau poate conține o pictogramă pe un fond determinat. Culoarea uniformă trebuie să corespundă tabelului de culori și semnificației acestora conform HG 971/2006 privind semnalizarea de securitate la locul de muncă. Atunci când semnalul conține o pictogramă, aceasta trebuie să fie în conformitate cu cerințele corespunzătoare.

Reguli specifice de utilizare

Dacă un dispozitiv poate emite atât un semnal continuu, cât și unul intermitent, semnalul intermitent va fi utilizat pentru a indica, în raport cu semnalul continuu, un nivel mai ridicat de pericol sau o urgență mai mare de intervenție ori de acțiune solicitată sau impusă.

Durata fiecărui impuls luminos și frecvența impulsurilor unui semnal luminos intermitent trebuie stabilite astfel încât:

- ↳ să asigure o bună percepție a mesajului;
- ↳ să evite orice confuzie, atât între diferitele semnale luminoase, cât și cu un semnal luminos continuu.

Dacă un semnal luminos intermitent este utilizat în locul unui semnal acustic sau în completarea acestuia, codul semnalului luminos trebuie să fie identic.

Un dispozitiv care emite un semnal luminos utilizabil în caz de pericol grav trebuie să fie supravegheat în mod special sau să fie prevăzut cu un bec de rezervă.

Cerințe minime privind semnalele acustice Caracteristici intrinseci

Un semnal acustic trebuie:

- ↳ să aibă un nivel sonor considerabil mai înalt față de zgomotul ambiant, astfel încât să poată fi auzit, fără să fie excesiv sau supărător;
- ↳ să poată fi recunoscut ușor, în special după durata impulsurilor, distanța dintre impulsuri sau grupuri de impulsuri, și să poată fi diferențiat ușor de orice alt semnal acustic și de zgomotele ambientale.

Dacă un dispozitiv poate emite un semnal acustic atât cu frecvență variabilă, cât și cu frecvență constantă, frecvența variabilă va fi utilizată pentru a indica, în raport cu frecvența constantă, un nivel mai ridicat de pericol, o urgență crescută de intervenție sau o acțiune impusă/solicitată, codul care trebuie utilizat.

Sunetul semnalului de evacuare trebuie să fie continuu.

Cerințe minime privind comunicarea verbală Caracteristici intrinseci

Comunicarea verbală se stabilește între un vorbitor sau un emitator și unul ori mai mulți auditori, sub forma unui limbaj format din texte scurte, grupuri de cuvinte și/sau cuvinte izolate, eventual codificate.

Mesajele verbale trebuie să fie cât mai scurte, simple și clare.

Calitățile de comunicare ale vorbitorului și facultățile auditive ale auditorilor trebuie să asigure o comunicare verbală sigură.

Comunicarea verbală poate fi directă, utilizând vocea umană, sau indirectă, prin voce umană ori artificială, difuzată prin oricare mijloc corespunzător.

Reguli specifice de utilizare

Persoanele implicate trebuie să cunoască bine limbajul utilizat, pentru a putea pronunța și înțelege corect mesajul verbal și pentru a adopta, în consecință, comportamentul corespunzător în domeniul securității și/sau al sănătății.

Dacă comunicarea verbală este utilizată în locul sau complementar unui gest-semnal, trebuie folosite cuvinte-cod, ca de exemplu:

- a) start - pentru a indica începerea comenzii;
 - b) stop - pentru a întrerupe sau a termina o mișcare;
 - c) oprește - pentru a opri operațiunea;
 - d) ridică - pentru a ridica o greutate;
 - e) coboară - pentru a cobori o greutate;
 - f) înainte
 - g) înapoi
 - h) dreapta
 - i) stanga
- ↳ sensul mișcărilor respective trebuie
↳ coordonate, când este cazul, cu gesturile
↳ de semnalizare corespunzătoare;
- j) pericol - pentru a solicita oprirea de urgență;
 - k) repede - pentru a accelera o mișcare, din motive de securitate.

Cerințe minime privind gesturile-semnal Caracteristici

Gesturile-semnal trebuie să fie precise, simple, ample, ușor de executat și de înțeles și bine diferențiate de alte gesturi-semnal. Utilizarea în același timp a ambelor brațe trebuie să se facă în mod simetric și pentru executarea unui singur gest-semnal.

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
--	---

Gesturile utilizate pot varia ușor sau pot fi mai detaliate în raport cu reprezentările prevăzute la pct. 3, cu condiția să respecte caracteristicile prezentate cu condiția ca semnificația și înțelegerea lor să fie cel puțin echivalente.

Reguli de utilizare specifice

Persoana care emite semnale, denumită agent de semnalizare, transmite instrucțiunile de manevra, utilizând gesturi-semnal, către persoana care recepționează semnale, denumită operator.

Agentul de semnalizare trebuie să poată urmări vizual desfășurarea manevrelor, fără a se afla în pericol din cauza acestora.

Responsabilitățile agentului de semnalizare sunt exclusiv direcționarea manevrelor și asigurarea securității lucrătorilor aflați în apropiere.

În situația în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute, trebuie să se prevadă încă unul sau mai mulți agenți de semnalizare.

Atunci când nu poate executa ordinele primite cu garanțiile de securitate necesare, operatorul trebuie să întrerupă manevrele în curs pentru a cere noi instrucțiuni.

Accesorii pentru semnalizarea prin gesturi

Agentul de semnalizare trebuie să poată fi ușor recunoscut de către operator.

Agentul de semnalizare trebuie să poarte unul sau mai multe elemente de recunoaștere adecvate, de exemplu: vesta, cască, mansoane, banderole, palete.

Elementele de recunoaștere trebuie să fie viu colorate, de preferință toate de aceeași culoare, utilizată exclusiv de agentul de semnalizare.

TEMA XI – I.L.M.

Protecția împotriva electrocutării

Echipamentele și utilajele acționate electric vor fi protejate prin carcase, aparatori etc., astfel încât elementele aflate normal sub tensiune să nu poată fi atinse.

Cablurile electrice vor fi protejate corespunzător protejate împotriva deteriorărilor mecanice, termice, chimice etc.

Se interzice deschiderea carcaselor, capacelor aparatelor etc. la echipamentele aflate sub tensiune.

Toate reparațiile, reglajele sau alte intervenții asupra instalațiilor electrice se vor efectua numai după întreruperea alimentării cu energie electrică și numai de către electricienii de întreținere, instruiți corespunzător și autorizați. În zona de lucru, vor fi montate, la loc vizibil tablite avertizoare de interdicție.

Pentru evitarea electrocutării prin atingere directă sau indirectă se vor lua măsuri tehnice organizatorice, conform prevederilor Normelor specifice protecției a muncii pentru utilizarea energiei electrice.

Circuitele de comandă, semnalizare, sesizare vor fi alimentate la tensiuni nepericuloase dintr-un transformator separator, care să separe galvanic aceste circuite de circuitele cu tensiune mai mare.

În dreptul utilajelor cu acționare electrică se va prevedea gratar din lemn sau covor de cauciuc.

Spălarea și curățarea utilajelor, la terminarea lucrului, se vor efectua numai după întreruperea alimentării cu energie electrică a acestora.

La mașini și utilaje, zilnic, înainte de începerea programului de lucru, va fi verificată legătura la conductorul de nul.

În zona liniilor ferate electrificate, orice operații și activități se vor efectua cu respectarea prevederilor Normelor specifice de protecție a muncii pentru transporturi pe calea ferată, precum și a prevederilor normelor specifice de protecție a muncii pentru transportul și distribuția energiei electrice.

În cazul în care, mijloacele de transport utilizate, funcționează la tensiuni mai mari de 42 V sau 60 V, platformele locurilor de conducere vor fi acoperite cu covoare electroizolante.

Electromotoarele și celelalte echipamente electrice vor fi protejate cu carcase de protecție și legături la prizele de pamant și la conductorul de nul al instalației electrice.

Toate echipamentele de birou acționate electric (mașini de scris, adunat, calculat și electrocontabile) vor fi prevăzute cu legătura de protecție la priza de pamant.

Se interzice lucrul la echipamentelor de birou când acestea au capacele demontate.

După terminarea lucrului, echipamentelor de birou vor fi scoase de sub tensiune.

Prizele de alimentare vor fi tip "Schuco" cu legătura de protecție la priza de pamant.

Se interzice lucrul la echipamentelor de birou acționate electric, cu mâinile umede sau murdare de grăsime.

Pentru blocarea echipamentelor de birou, se va proceda la scoaterea lor de sub tensiune iar pentru intervenție, va fi solicitat mecanicul de întreținere.

Pentru prevenirea electrocutării la lucrul cu echipamentele și utilajele specifice vor fi respectate prevederile Normelor specifice de protecție a muncii pentru utilizarea energiei electrice, precum și standardele de electroprotecție în vigoare.

Protecția împotriva incendiilor și exploziilor

La amenajarea spațiilor de lucru destinate depozitării și manipularii materialelor explozive, inflamabile, a celor care formează amestecuri explozive, a gazelor combustibile și toxice comprimate, lichefiate etc. se vor respecta prevederile Normelor generale de prevenire și stingere a incendiilor și ale Legii 126/1995 privind regimul materiilor explozive.

Se interzice salariaților accesul cu flacăra deschisă în spațiile de lucru unde există pericolul producerii incendiilor și exploziilor. Vor fi afișate, în locuri vizibile, tablite avertizoare pentru interzicerea fumatului în spațiile de lucru cu pericol de incendii și explozii.

Încărcarea și descărcarea cisternelor și autocisternelor cu produse inflamabile se vor face prin mijloace de transport mecanizate (electropompe, motopompe etc.) de la și la locurile destinate depozitării acestor produse.

Operațiile de încărcare-descărcare, depozitare și comercializare a produselor explozive și inflamabile se vor efectua numai în spații special amenajate în acest scop.

În spațiile de lucru unde se manipulează materii explozive și inflamabile, salariații nu vor purta îmbrăcăminte din fibre sintetice sau încălțăminte cu accesorii metalice.

În timpul încărcării sau descărcării produselor explozive și inflamabile din vagoane cisternă sau din autocisterne în rezervoarele depozitului sau în butoaie, se va stinge orice foc deschis pe o rază de cel puțin 50 m. Conducătorul operațiilor de încărcare - descărcare va fi dotat cu o lampă electrică portativă în construcție antiexplozivă.

Transportul și depozitarea produselor explozive și inflamabile se vor face numai în cisterne, butoaie sau canistre metalice. Se interzice transportul acestor produse în alte recipiente (bidoane, galeti, sticle sau vase din material plastic).

Se interzice efectuarea operațiilor de încărcare descărcare cu produse inflamabile și explozive a autovehiculelor cu motoarele în funcțiune.

Înainte de începerea operațiilor de încărcare descărcare a produselor inflamabile lichide sau a gazelor sub presiune din vagoane cisternă sau autocisterne respective vagoane vor fi legate la pământ.

Se interzice transvazarea lichidelor inflamabile cu ajutorul aerului comprimat. În acest scop se va utiliza obligatoriu un gaz inert.

În timpul transportului cu autovehicule recipientele ce conțin produse inflamabile și explozive vor fi asigurate împotriva rasturnării, iar dopurile sau capacele vor fi asigurate contra deschiderii.

Produsele inflamabile și explozive vor avea marcate clar pe ambalaj:

- denumirea chimică uzuală a substanței;
- densitatea sau concentrația substanței;
- gradul de pericol pe care îl reprezintă;
- reprezentarea grafică a semnelor de avertizare standardizate.

În timpul transportului, recipientele cu produse explozive sau inflamabile, vor fi puse în cosuri împletite sau cutii de lemn prevăzute cu manere de prindere, iar în vederea amortizării eventualelor socuri, se vor utiliza paie, talas ignifugată sau vată de sticlă.

La manipularea recipientilor cu gaze sub presiune vor fi respectate prescripțiile tehnice ISCIR C2-82; C3-89; C5-84 și C27-85.

În spațiile de lucru cu pericol de incendiu și explozie se vor utiliza mijloace de transport manuale sau electrice, cu motoare electrice sau electromagnetice și aparatură electrică de construcție antiexplozivă.

Stivuitoarele cu motoare cu ardere internă vor fi prevăzute cu parascantei la toba de esapament. Funcționarea acestor stivuitoare este permisă numai în depozitele deschise, neacoperite sau în halele prevăzute cu instalații de ventilație.

(1) Pentru efectuarea unor intervenții în spațiile de lucru cu pericol de incendiu sau explozie, salariații vor utiliza scule antiscantei.

(2) Efectuarea unor operații care necesită utilizarea focului deschis va fi posibilă numai după obținerea "PERMISULUI DE LUCRU CU FOC"

Instalațiile electrice, în spațiile de lucru cu pericol de incendiu sau explozie, vor fi de construcție antiexplozivă.

Spațiile de lucru cu pericol de incendiu sau explozie vor fi dotate cu instalații de ventilație mecanică de introducere și de evacuare a aerului.

Se interzice transportul materialelor inflamabile cu electrocarul, în cazul în care acesta nu este de construcție antiexplozivă.

Încăperile destinate depozitării materiilor explozive și inflamabile vor fi realizate din materiale rezistente la foc, care nu produc scantei prin frecare sau lovire.

(1) Spațiile de lucru cu pericol de incendiu sau explozie vor fi dotate cu instalații de ventilație de avarie, independente de instalația de ventilație generală.

(2) În spațiile prevăzute la pct.(1) instalația de ventilație va fi construită în așa fel încât să poată fi acționată, atât din interiorul, cât și din exteriorul încăperii.

Instalațiile de ventilație care deservesc încăperi în care se depozitează sau se manipulează materiale care, în stare gazoasă sau de vapori, formează cu aerul amestecuri explozive, vor fi dotate cu dispozitive pentru împiedicarea transmiterii flăcărilor prin elementele instalațiilor de ventilație (conducte, canale, camere de condiționare etc.).

(1) Vor fi amenajate spații de evacuare a personalului, în caz de incendiu, conform prevederilor Normelor generale de prevenire și stingere a incendiilor.

(2) Spațiile de evacuare vor fi menținute în stare de curățenie și vor fi semnalizate corespunzător. Se va prevedea un iluminat de siguranță de evacuare care va asigura o iluminare de cel puțin 0,3 lx la nivelul pardoselii.

Pentru prevenirea exploziilor și incendiilor vor fi respectate, pe lângă prevederile prezentelor norme și prevederile normelor specifice de protecție a muncii la:

- transportul, depozitarea și folosirea materiilor explozive;
- fabricarea, stocarea, transportul și utilizarea oxigenului și azotului;
- desfacerea produselor petroliere;
- manipularea, transportul și depozitarea produselor petrochimice;
- producerea aerului comprimat;
- fabricarea, transportul, depozitarea și utilizarea hidrogenului;
- fabricarea, transportul și utilizarea acetilenei;
- fabricarea, depozitarea și transportul produselor anorganice;
- fabricarea, depozitarea și transportul produselor organice (exclusiv petrochimice);
- activități de vopsire.

SECȚIUNEA I INSTRUCȚIUNI PROPRII GENERALE

Elaborate în conformitate cu:

- prevederile art. 41 alin. (2) din Constituția din 21 noiembrie 1991, republicată;
- prevederile art. 13 lit. e) din Legea securității și sănătății în muncă nr. 319/2006;
- prevederile art. 15 alin. (1) punctul 3 din H.G. nr. 1.425/2006 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 319/2006.

Conducerea firmei înțelege că trebuie să se implice în acțiunile privind asigurarea unor locuri de muncă cu nivel cât mai ridicat de securitate și sănătate în muncă.

TEMA 1 – Instrucțaj Periodic

RISURI SPECIFICE LOCURILOR DE MUNCĂ

FACTORI DE RISC IDENTIFICAȚI		FORMA CONCRETA DE MANIFESTARE A FACTORILOR DE RISC (descriere, parametri)
CAUZE DEPENDENTE DE EXECUTANT 1. ACȚIUNI GREȘITE 2. OMISIUNI	1	Accidentare sau îmbolnăvire datorită neutilizării mijloacelor de protecție din dotare sau neefectuării la timp de operații indispensabile securității muncii.
	2	Accidentare sau îmbolnăvire datorită nerespectării mijloacelor de avertizare și semnalizare de la locul de muncă.
	3	Accidentare sau îmbolnăvire datorită efectuării necorespunzătoare de comenzi, manevre; efectuării necorespunzătoare de poziționări, consolidări, fixări etc.; efectuării necorespunzătoare de asamblări; efectuării necorespunzătoare de reglaje.
	4	Accidentare sau îmbolnăvire datorită utilizării necorespunzătoare a mijloacelor de protecție.
	5	Accidentare datorită efectuării în afara sarcinilor de muncă a pornirii de mijloace de transport, instalații, mașini / utilaje; a întreruperii funcționării instalațiilor, mașinilor și utilajelor; efectuării în afara sarcinilor de muncă a alimentării sau oprirea acestora cu curent electric sau fluide.
	6	Accidentare sau îmbolnăvire datorită expunerii, în afara sarcinilor de muncă prin deplasare/staționare în locuri/zone cu pericol permanent/temporar.
	7	Accidentare datorită unor comunicări accidentogene prin conținutul lor sau prin defecțiunile transmițerii.
	8	Accidentare datorită unor: Căderi la același nivel prin dezechilibrare, prin alunecare, prin antrenare, prin împiedicare. Căderi de la înălțime prin pășire în gol, prin dezechilibrare, prin alunecare, prin antrenare, datorită reacțiilor spontane inadecvate în caz de pericol.
	9	Accidentare datorită prezenței la lucru sub influența alcoolului
	10	Accidentare datorită prezenței la lucru la lucru în stare de oboseală, sub influența unor medicamente, sub influența unor stări emoționale puternice, în condiții psiho-fiziologice necorespunzătoare datorate altor cauze.
	11	Accidentare datorită nerespectării legislației privind circulația pe drumurile publice cu autovehiculele de serviciu sau personale.
	12	Accidentare datorită nerespectării legislației pe timpul deplasării la și de la serviciu cu mijloacele de transport în comun sau pe jos.
	13	Executarea de operații și lucrări din proprie inițiativă neprevăzute în sarcina de muncă sau de o altă manieră decât prevederile procedurale sau cele cuprinse în instrucțiunile specifice postului;
	14	Utilizarea, întreținerea și pregătirea necorespunzătoare a echipamentelor tehnice din dotare;
CAUZE DEPENDENTE DE MIJLOACELE DE PRODUCȚIE 1. FACTORI DE RISC MECANIC 2. FACTORI DE RISC TERMIC 3. FACTORI DE RISC ELECTRIC 4. FACTORI DE RISC CHIMIC 5. FACTORI DE RISC BIOLOGIC	15	Utilizarea echipamentelor tehnice defecte, cu sisteme improvizate sau fara mijloacele de protecție cu care a fost prevăzut echipamentul din fabricație;
	16	Manipulare și transport defectuos a echipamentului tehnic din dotare ca și a materialelor utilizate;
	17	Parasirea locului de muncă fara acordul conducătorului locului de muncă;
	18	Minimalizarea pericolului prin nerespectarea instrucțiunilor de lucru și de securitate și sănătate în muncă;
	19	Supraaprecierea limitelor personale;
	20	Accidentare datorită unor deplasări sub efectul gravitației prin alunecare, rostogolire/rolare, răsturnare, cădere liberă, scurgere, deversare, surpare, prăbușire, scufundare.
	21	Accidentare datorită unor mișcări funcționale și disfuncționale, devieri de la traiectoriile normale (ex: ale pieselor în mișcare, ale mijloacelor de transport), balans, recul, șocuri excesive la pornire sau oprire, desprinderea și proiectarea de corpuri, particule, jet, erupție.
	22	Accidentare datorită contactului cu: obiecte sau suprafețe înșepătoare, obiecte sau suprafețe cu muchii tăioase, obiecte sau suprafețe abrazive, obiecte sau suprafețe alunecoase, obiecte sau suprafețe adezive, obiecte sau suprafețe cu denivelări, corpuri sau suprafețe cu temperaturi ridicate, corpuri sau suprafețe cu temperaturi scăzute.
	23	Accidentare prin electrocutare directă, electrocutare indirectă, electrocutare la tensiune de pas.
	24	Accidentare datorită folosirii de tehnici și echipamente (inclusiv autovehicule și alte mijloace de transport) defecte, uzate fizic sau neînținute corespunzător.

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
--	---

	25	Accidentare datorită unor vibrații excesive ale sculelor, utilajelor, elementelor de construcție datorate curentului electric sau datorită unor explozii, implozii, incendii, flăcări-flame, datorate curentului electric.
	26	Accidentare datorită contactului sau manipularii de substanțe toxice, substanțe caustice, substanțe inflamabile, substanțe explozive, culturi de bacterii, culturi de virusi, culturi de richești, culturi de spirocheți, culturi de ciuperci, protozoare, plante periculoase, animale periculoase.
	27	Accidentare sau îmbolnăvire datorită unor poziții de lucru forțate sau vicioase sau a dificultății efectuării mișcărilor și riscul contactelor periculoase legate de spațiul de muncă.
	28	Lucrul în condiții de neconformitate cu reglementările specifice: nemarcarea tensiunii de lucru pe unele prize de curent electric, lipsa truselor medicale omologate;
	29	Accidentare sau îmbolnăvire în situații de forță fizică excesivă, viteză de execuție excesivă, subsolicitare fizică, suprasolicitare senzorială, distribuția excesivă a atenției în condiții de ritm impus, monotonia muncii.
CAUZE DEPENDENTE DE SARCINA DE MUNCĂ 1. CONȚINUT NECORESPUNZĂTOR AL SARCINII DE MUNCĂ ÎN RAPORT CU CERINȚELE DE SECURITATE	30	Accidentare sau îmbolnăvire datorită unor omisiuni în prestabilirea operațiilor de muncă, erori în prestabilirea operațiilor de muncă.
	31	Accidentare sau îmbolnăvire datorită repartizării executanților cu pregătire profesională necorespunzătoare pe locurile de muncă, cu instruire incompletă în domeniul securității și sănătății în muncă, cu instruire incompletă în domeniul securității și sănătății în muncă.
	32	Accidentare sau îmbolnăvire datorită admiterii la lucru în condiții psiho-fiziologice necorespunzătoare.
	33	Accidentare sau îmbolnăvire datorită tolerării abaterilor de la disciplina tehnologică sau tolerării abaterilor de la respectarea normelor de securitatea muncii.
	34	Accidentare sau îmbolnăvire datorită neasigurării corelării și/sau coordonării unor operații de muncă desfășurate în cadrul unor lucrări complexe
	35	Accidentare sau îmbolnăvire datorită admiterii, desfășurării lucrului cu mijloace de producție necorespunzătoare, amplasării necorespunzătoare a mijlocului de producție, neasigurării întreținerii și exploatarea corespunzătoare a mijloacelor de producție.
	36	Accidentare sau îmbolnăvire datorită utilizării unor materii prime sau materiale necorespunzătoare cerințelor de securitate.
	37	Accidentare sau îmbolnăvire datorită nesemnălizării corespunzătoare privind restricțiile la locul de muncă.
	38	Accidentare sau îmbolnăvire datorită neasigurării condițiilor normate privitoare la mediul de muncă (microclimă, iluminat, zgomot și vibrații, radiații, etc.).
	39	Accidentare sau îmbolnăvire în situații de: temperatura aerului ridicată, temperatura aerului scăzută, umiditatea aerului ridicată, umiditatea aerului scăzută, viteza a curenților de aer, teroionizare pozitivă excesivă, presiune scăzută a aerului, presiune ridicată a aerului.
CAUZE DEPENDENTE DE MEDIUL DE MUNCĂ 1. FACTORI DE RISC FIZIC 2. FACTORI DE RISC CHIMIC 3. FACTORI DE RISC BIOLOGIC 4. CARACTERUL SPECIAL AL MEDIULUI	40	Accidentare sau îmbolnăvire în situații de zgomot excesiv.
	41	Accidentare sau îmbolnăvire datorate ultrasunetelor.
	42	Accidentare sau îmbolnăvire în situații de: nivel de iluminare scăzut, strălucire mare orbire directă sau prin reflexie, pălpăire.
	43	Accidentare sau îmbolnăvire în situația existenței la locul de munca de: radiații infraroșii (calorice), radiații ultraviolete, microunde radiații electromagnetice cu frecvență înaltă, medie și joasă, raseri, radiații ionizante alfa, radiații ionizante beta, radiații ionizante gamma, potențial electrostatic.
	44	Accidentare sau îmbolnăvire în situația producerii la locul de munca de: trăsnete, inundații, vânt, grindină, viscol, alunecări, surpări, prăbușiri de teren sau copaci, avalanșe, scisme.
	45	Accidentare sau îmbolnăvire în situația existenței la locul de munca de: Gaze, aerosoli, vapori toxici Gaze, aerosoli, vapori caustici Pulberi, gaze, vapori inflamabili în aer Pulberi, gaze, vapori explozivi în aer
	46	Îmbolnăvire în situația existenței la locul de munca de: Pulberi pneumoconigene, bacterii, virusi, richești, spirocheți, ciuperci, protozoare.
	47	Accidentare sau îmbolnăvire când munca se desfășoară în: mediu subteran, mediu aerian, la altitudini mari, mediu acvatic, mediu subacvatic, mediu mlăștinos, mediu cu conținut redus de oxigen.

CONSECINȚELE MAXIM PREVIZIBILE

Deces

Invaliditate Gr. I

Consecințe ireversibile – pierdere totală capac. demuncă și autoservire

Invaliditate Gr. II

Consecințe ireversibile – pierdere 100% capac. demuncă
Se poate autoservi

Invaliditate Gr. III

Consecințe ireversibile – pierdere 50% capac. demuncă
Poate profesa

ITM 45-80 zile

Tratament medical

ITM 3-45 zile

Tratament medical

Art. 1

Prezentele instrucțiuni proprii cuprind cerințele necesare pentru asigurarea securității și sănătății în muncă a personalului. Ele se constituie ca instrument principal folosit cu ocazia instructajelor periodice constituindu-se în:

TEMATICA INSTRUIRILOR PERIODICE

Nr. crt.	TEMA INSTRUCȚIUNEA, ARTICOLUL	Țimp de prezentare	Referințe pagina
1	TEMA 1 – Instructaj Periodic RISURI SPECIFICE LOCURILOR DE MUNCĂ	50 min	43
2	TEMA 2 – Instructaj Periodic 4.1 SARCINILE DE MUNCA	50 min	46
3	TEMA 3 – Instructaj Periodic 4.2 LOCUL DE MUNCA	50 min	49
4	TEMA 4 – Instructaj Periodic 4.3 MIJLOACE DE MUNCĂ	50 min	52
5	TEMA 5 – Instructaj Periodic 4.4 MEDIUL DE MUNCA	50 min	63
6	TEMA 6 – Instructaj Periodic Geneza accidentelor de muncă și a bolilor profesionale	50 min	6
7	TEMA 7 – Instructaj Periodic Răspunderea juridică în domeniul protecției muncii	50 min	6
8	TEMA 8 – Instructaj Periodic Acte normative în vigoare în domeniul securității și sănătății în muncă	50 min	8
9	TEMA 9 – Instructaj Periodic FACTORI DE RISC – specifici societății (Conform evaluării riscurilor) MĂSURI DE PREVENIRE (Conform planului de prevenire și protecție)	50 min.	20
10	TEMA 10 – Instructaj Periodic Procedura în cazul pericolului grav și iminent de accidentare Comunicarea evenimentelor	50 min.	34
11	TEMA 11 – Instructaj Periodic Protecția împotriva incendiilor și exploziilor	50 min.	40
12	TEMA 12 – Instructaj Periodic Instrucțiuni proprii pentru deplasarea salariaților la/de la locul de munca Instrucțiuni proprii pentru personalul care utilizează autovehicule de serviciu	50 min	36
13	TEMA 13 – Instructaj Periodic Instrucțiuni proprii specifice privind securitatea și sănătatea în muncă	50 min	Cf. IPSSM

Art. 2

Instrucțiunile proprii au ca scop instituirea de măsuri privind promovarea îmbunătățirii securității și sănătății în muncă a lucrătorilor.

Art. 3

Prezentele instrucțiuni proprii se vor revizui periodic și vor fi modificate ori de câte ori este necesar, ca urmare a modificărilor de natură legislativă survenite la nivel național, a schimbărilor intervenite în tehnologia de lucru și particularităților metodelor de lucru care urmează a fi reglementate din punctul de vedere al SSM.

Art. 4

În cadrul societății, procesul de muncă este tratat ca un sistem, compus din următoarele elemente ce interacționează:

SARCINA DE MUNCĂ, MIJLOACELE DE PRODUCȚIE, MEDIUL DE MUNCĂ, LOCUL DE MUNCĂ, EXECUTANTUL.

TEMA 2 – Instrucțaj Periodic

4.1 SARCINILE DE MUNCA

4.1.1 Conceperea și repartizarea sarcinilor de munca

Sarcinile de munca și activitățile corespunzătoare se vor organiza astfel încât exigentele profesionale determinate de natura și caracteristicile sarcinilor de munca, de specificul mediului de munca (inclusiv mediul psiho-social), de interacțiunea operator-echipament tehnic și de relațiile interumane să corespundă capacităților fizice, fiziologice și psihologice ale angajaților asigurându-se astfel solicitări profesionale în limite normale, confort fizic și psihic, condiții de securitate și sănătate în munca.

4.1.2 Organizarea timpului de munca și de odihnă, munca în schimburi

Timpul de munca, regimul pauzelor, munca în schimburi, precum și intensitatea acesteia, se vor stabili potrivit reglementărilor în vigoare, în cadrul contractului colectiv de munca, luând în considerare particularitățile activităților profesionale, existența unor factori de risc în mediul de munca și capacitatea de adaptare a personalului angajat; stabilirea acestor elemente se va face cu sprijinul serviciilor medicale de întreprindere și a specialiștilor în medicina muncii din teritoriu.

Angajații, lucrători de noapte, a căror activitate se desfășoară în condiții speciale/deosebite sau care implică eforturi fizice ori mentale deosebite, nu trebuie să lucreze noaptea mai mult de 8 ore pe parcursul unei perioade de 24 de ore.

În condițiile mai sus menționate, activitatea trebuie definită în contractele colective de munca sau în acordurile încheiate între partenerii sociali, luând în considerare efectele și riscurile inerente muncii de noapte.

"Lucrătorii de noapte" și "lucrătorii în schimburi" trebuie să beneficieze de asigurarea condițiilor de securitate și sănătate în munca, corespunzător naturii activității desfășurate.

Serviciile sau mijloacele de protecție și prevenire în domeniul securității și sănătății, asigurate de către sau prin compartimentele de protecție a muncii lucrătorilor de noapte și lucrătorilor în schimburi trebuie să fie echivalente celor acordate celorlalți angajați și disponibile în orice moment.

Angajatorul care intenționează să organizeze activitatea după un anumit ritm, trebuie să țină seama de principiul general de adaptare a muncii la om, în special în vederea evitării activităților monotone și a celor desfășurate într-o cadență predeterminată, în funcție de tipul de activitate și de cerințele de securitate și sănătate. O atenție specială trebuie acordată organizării pauzelor pe parcursul zilei de lucru.

4.1.3 Efortul fizic

Din punctul de vedere al efortului fizic, activitățile profesionale se clasifică în funcție de metabolismul energetic (producția de căldură metabolică), în conformitate cu tabelul 1.

Tabelul 1

Activitate/Clasa de metabolism	Metabolism energetic, M	
	raportat la unitatea de suprafață cutanată (W/m ²)	pentru o suprafață cutanată medie de 1,8 m ² (W)
Repaus (0)	$M \leq 65$	$M \leq 117$
Activitate cu efort fizic mic (metabolism redus) (1)	$65 < M \leq 130$	$117 < M \leq 234$
Activitate cu efort fizic mediu (metabolism mediu) (2)	$130 < M \leq 200$	$234 < M \leq 360$
Activitate cu efort fizic mare (metabolism intens) (3)	$200 < M \leq 260$	$360 < M \leq 468$
Activitate cu efort fizic foarte mare (metabolism foarte intens) (4)	$M > 260$	$M > 468$

NOTA: $1W=0,86 \text{ Kcal/h}$

Pentru prevenirea riscurilor determinate de efortul fizic, trebuie evitate:

- pozițiile de munca vicioase și/sau fixe;
- miscările extreme;
- miscările bruste;
- miscările repetitive.

În acest sens, angajatorul trebuie să asigure:

- evaluarea riscurilor pentru securitatea și sănătatea angajaților;
- respectarea criteriilor ergonomice privind proiectarea locurilor de munca și a activității;
- instruirea și formarea adecvată a angajaților privind modul de desfășurare a activității profesionale, apelând la specialiștii din domeniul securității și sănătății în munca.

În activitățile profesionale cu efort fizic mare, repartizarea angajaților cu vârsta peste 45 ani se va face numai cu avizul medicului de medicină muncii.

La repartizarea femeilor și tinerilor în astfel de activități se vor avea în vedere și prevederile capitolelor referitoare la aceste categorii.

Angajatorul trebuie să ia măsuri tehnico-organizatorice pentru evitarea sau reducerea riscurilor de accidentare și/sau de afectare a sănătății, determinate de manipularea manuală a maselor, luând în considerare următoarele elemente de referință:

a) caracteristicile masei; manipularea manuală a unei mase poate prezenta riscuri, în special de afecțiuni dorso-lombare, dacă masa este:

- prea grea sau prea mare;
- incomodă sau greu de apucat;
- instabilă sau are un continut ce risca să se deplaseze;
- plasată astfel încât trebuie manipulată la o anumită distanță de trunchi sau cu flexia ori rotația trunchiului;

- susceptibila sa produca leziuni asupra angajatilor din cauza marginilor si/sau a consistentei sale, in special in eventualitatea unei ciocniri;
- b) efortul fizic necesar; efortul fizic poate prezenta riscuri, in special de afectiuni dorsolombare daca:
 - este prea mare;
 - nu poate fi realizat decat printr-o miscare de rasucire a trunchiului;
 - antreneaza o miscare brusca a masei de transportat;
 - este realizat atunci cand corpul se afla intr-o pozitie instabila;
- c) caracteristicile mediului de munca; caracteristicile mediului de munca pot determina o crestere a riscurilor, in special in afectiuni dorsolombare, daca:
 - nu exista suficient spatiu, in special pe verticala, pentru realizarea activitatii;
 - pardoseala este alunecoasa sau prezinta neregularitati care determina dezechilibrare;
 - locul unde se desfasoara activitatea de munca sau mediul de munca nu permit angajatului sa manipuleze manual masele la o inaltime sigura sau intr-o pozitie de lucru confortabila;
 - pardoseala sau planul de lucru prezinta denivelari care impun manipularea masei la diferite niveluri;
 - pardoseala sau punctul de sprijin al piciorului sunt instabile;
 - temperatura, umiditatea sau circulatia aerului sunt necorespunzatoare;
- d) cerintele activitatii; activitatea poate prezenta riscuri, in special de afectiuni dorsolombare, daca implica una sau mai multe dintre cerintele urmatoare:
 - efort fizic frecvent si prelungit care solicita in special coloana vertebrala;
 - perioada insuficienta de repaus fiziologic sau de recuperare;
 - distanțe prea mari pentru ridicare, coborare sau transport;
 - ritm al activitatii impus printr-un proces care nu poate fi schimbat de catre angajat;
- e) factori individuali de risc; angajatul poate fi expus riscului daca:
 - este necorespunzator din punct de vedere fizic sa realizeze sarcina respectiva;
 - poarta haine, incaltaminte sau alte lucruri personale necorespunzatoare;
 - nu are cunostintele sau instructajul adecvat ori necesar.

Limitele maxime admise pentru ridicare, purtare, tragere si impingere manuala a maselor sunt prezentate in tabelul 2.
(2) Este necesar ca manipularea maselor sa fie realizata corect, in conformitate cu principiile fiziologice si biomecanice.
Tabelul 2

Limite maxime admise pentru manipularea manuala a maselor (in kg)

Tip de manipulare	Frecventa operatiilor	Barbati			Femei		
		Varsta (ani)			Varsta (ani)		
		16-19	19-45	peste 45	16-19	19-45	peste 45
Ridicare	rar	35	55	50	13	15	13
	frecvent	25	30	25	9	10	9
	foarte frecvent	20	25	20	8	9	8
Purtare	rar	30	50	40	13	15	13
	frecvent	20	30	25	9	10	9
	foarte frecvent	15	20	15	8	10	8
Tragere	rar	15			10		
	frecvent	10			7		
Impingere	rar	16			11		
	frecvent	11			7,5		

NOTA:

- rar: sub 5% din durata schimbului;
- frecvent: intre 6 - 10% din durata schimbului;
- foarte frecvent: peste 10% din durata schimbului.

Efortul mental

Continutul si intensitatea efortului mental in activitate depind de continutul si natura sarcinii de munca, de volumul si complexitatea informatiilor necesar de receptionat si prelucrat, de complexitatea si responsabilitatea deciziilor necesar de elaborat, de natura, complexitatea si dificultatea raspunsurilor efectoare.

Angajatorul trebuie sa tina seama ca efortul mental in activitate difera in functie de raportul dintre variabile profesionale (exigente, conditii de munca, riscuri profesionale) si variabile individuale (capacitati profesionale individuale) si se reflecta in niveluri diferite de sollicitare (subsolicitare, sollicitare optima, sollicitare maxima, suprasolicitare) a organismului, a diferitelor sale sisteme, functii, capacitati (senzorial, perceptiv, cognitive, psihomotorii) inclusiv a planului emotional.

Obiectivarea si masurarea efortului mental in activitate se realizeaza prin intermediul urmatoarelor categorii de indicatori si tehnici:

- a) indicatori si tehnici de analiza si evaluare a exigentelor sarcinii de munca, pe baza evidentierii unor parametri obiectivi ai acestora: exigente temporale, complexitate-viteza, atentie, precizie;
- b) indicatori si tehnici de evaluare subiectiva: scale de apreciere a senzatiei subiective de efort, a starii fizice si psihice individuale pe parcursul activitatii, la sfarsitul acesteia si chiar a starii individuale din timpul liber;
- c) indicatori si tehnici de performanta (de comportament), care permit obtinerea unor indicatori ai efortului mental prin intermediul unor elemente de performanta in realizarea sarcinii sau de comportament (modificari ale strategiilor de operare in functie de efort);
- d) indicatori si tehnici psihofiziologice, de evaluare a dinamicii unor parametri psihofiziologici si biochimici implicati in realizarea sarcinii de munca de-a lungul unei perioade de lucru.

Consecințele solicitării psihice și psihofiziologice și a efortului mental în activitate, ca urmare a interacțiunii factorilor profesionali cu cei individuali și extraprofesionali, se urmăresc stadiul: de la primele faze ale unor modificări/tulburări localizabile și reversibile, până la cele cu caracter ireversibil, patologic, până la instalarea bolilor profesionale sau legate de profesie.

4.1.4 Munca femeilor

La repartizarea în munca a femeilor se va ține seama de caracteristicile lor morfo-funcționale și de stările fiziologice specifice.

Prevederile acestui capitol au ca obiect implementarea măsurilor care să promoveze îmbunătățirea securității și sănătății în munca a angajaților gravide, a angajaților lauze și a celor care alăptează, grup considerat vulnerabil față de anumite riscuri.

Pentru a beneficia de aceste prevederi, femeile angajate gravide, lauze și care alăptează trebuie să informeze angajatorul asupra stării lor fiziologice.

Pentru femeile gravide, lauze și care alăptează, angajate în activități susceptibile să prezinte un risc specific de expunere la agenți, procese sau condiții de muncă, a căror listă este prezentată în tabelul 3, angajatorul trebuie să evalueze natura, gradul și durata de expunere a angajaților în unitatea respectivă, pentru a depista orice risc pentru securitatea și sănătatea angajaților și orice efect posibil asupra sarcinii sau alăptării și pentru a stabili măsurile care trebuie luate.

Femeile angajate gravide, lauze și care alăptează și/sau reprezentanții lor trebuie să fie informați asupra rezultatelor evaluării la care s-a făcut referire în alin. (1) precum și asupra tuturor măsurilor referitoare la sănătatea și securitatea în muncă.

Dacă rezultatele evaluării, la care se face referire evidentiază riscuri pentru securitatea sau sănătatea femeilor angajate ori efecte asupra sarcinii sau alăptării, angajatorul trebuie să ia măsurile necesare pentru ca, printr-o modificare temporară a condițiilor de muncă și/sau a programului de lucru al angajatei respective, să fie evitată expunerea acesteia la riscurile respective.

Dacă modificarea condițiilor de muncă și/sau a programului de lucru nu este tehnic și/sau obiectiv posibilă sau nu poate fi cerută din motive bine întemeiate, angajatorul trebuie să ia măsurile necesare pentru a schimba locul de muncă al angajatei respective.

Prevederile acestui articol trebuie să se aplice în funcție de situația respectivă, atunci când o angajată care exercită o activitate interzisă în virtutea devine gravidă sau alăptează și își informează angajatorul despre aceasta.

4.1.5 Munca tinerilor

Prevederile acestui capitol au drept scop protejarea tinerilor împotriva oricărei munci susceptibile să dauneze securității, sănătății sau dezvoltării lor fizice, psihologice, morale sau sociale sau să periclitizeze educația acestora.

Angajatorul este obligat să garanteze tinerilor condiții de muncă adaptate vârstei lor.

Prevederile cuprinse în acest capitol se aplică oricărei persoane în vârstă de până la 18 ani care are un contract sau un raport de muncă definit prin legislația în vigoare.

Ele nu se aplică lucrărilor ocazionale sau de scurtă durată care vizează:

- a) serviciul casnic exercitat într-o gospodărie particulară sau
 - b) activitatea care este considerată ca nefiind vătămătoare, daunatoare sau periculoasă pentru tineri, în întreprinderile familiale.
- Angajatorul este obligat să ia măsurile necesare pentru asigurarea securității și protejarea sănătății tinerilor, ținând seama în special de riscurile specifice.

Angajatorul trebuie să pună în practică măsurile prevăzute la alineatul 1 pe baza evaluării riscurilor existente pentru tineri și legate de munca acestora.

Evaluarea trebuie să fie efectuată înainte ca tinerii să înceapă munca și la orice modificare semnificativă a condițiilor de muncă și ea trebuie să vizeze în principal următoarele elemente:

- a) echipamentul tehnic și organizarea locului de muncă și a postului de muncă;
- b) natura, nivelul și durata expunerii la agenți fizici, biologici și chimici;
- c) organizarea, alegerea și utilizarea echipamentelor tehnice, în special a agenților utilizați, mașinilor, aparatelor și dispozitivelor, precum și manipularea acestora;
- d) organizarea procedurilor de muncă și a desfășurării muncii și interacțiunea acestora (organizarea muncii);
- e) stadiul formării și informării tinerilor.

Atunci când aceasta evaluare demonstrează existența unui risc pentru securitatea, sănătatea fizică sau mentală ori dezvoltarea tinerilor, trebuie să fie asigurate evaluarea și supravegherea sănătății tinerilor, la intervale regulate, în mod gratuit și adecvat, în conformitate cu reglementările Ministerului Sănătății și Familiei.

Angajatorul este obligat să informeze pe tineri asupra eventualelor riscuri și asupra tuturor măsurilor luate în ceea ce privește securitatea și sănătatea lor.

Angajatorul implică serviciile de protecție și de prevenire în planificarea, aplicarea și controlul condițiilor de securitate și de sănătate aplicabile în munca tinerilor.

Tinerii trebuie să fie protejați împotriva riscurilor specifice pentru securitatea, sănătatea și dezvoltarea lor, riscuri care rezultă din lipsa lor de experiență, din constientizarea insuficientă a riscurilor existente sau potențiale ori din faptul că tinerii sunt încă în dezvoltare.

În acest scop, se interzice munca tinerilor în activități care:

- a) depășesc capacitățile lor fizice sau psihologice;
- b) implică o expunere nocivă la agenți toxici, cancerigeni, care determină alterări genetice ereditare, având efecte nocive pentru fat pe durata gravidației sau având orice alt efect nociv cronic asupra ființei umane;
- c) implică o expunere nocivă la radiații;
- d) prezintă riscuri de accidentare pe care se presupune că tinerii nu le pot identifica sau preveni, din cauza absenței simțului lor de securitate sau a lipsei lor de experiență ori de pregătire;
- e) pun în pericol sănătatea din cauza frigului ori caldurii extreme sau din cauza zgomotului ori vibrațiilor.

Pentru adolescenți, pot fi autorizate derogări atunci când aceste activități sunt indispensabile pentru formarea lor profesională și cu condiția ca protecția securității și sănătății să le fie asigurată prin faptul că lucrările sunt efectuate sub supravegherea unei persoane competente.

Printre activitățile care sunt susceptibile să antreneze riscuri specifice pentru tineri figurează în special:

- activitățile care implică o expunere nocivă la agenți fizici, biologici și chimici și
- anumite procedee și activități.

Lista de agenți, procedee și activități la care se face referire mai sus:

I. Agenți

1. Agenți fizici

a) Radiațiile ionizante;

b) Munca în atmosferă hiperbarică, de exemplu în incintele presurizate, la scufundări subacvatice.

2. Agenți biologici: agenții biologici din grupele 3 și 4 în sensul prevederilor prezentelor norme referitoare la agenți biologici.

3. Agenți chimici

a) Substanțele și preparatele care sunt clasificate în toxice, foarte toxice, corosive sau explozive.

b) Substanțele și preparatele care se clasifică în nocive și prezintă următoarele riscuri:

-pot determina efecte ireversibile foarte grave;

-pot determina efecte ireversibile;

-pot antrena o sensibilizare prin inhalare;

-pot antrena o sensibilizare prin contact cu pielea;

-pot cauza cancer;

-pot cauza modificări genetice ereditare;

-pot avea efecte grave pentru sănătate în caz de expunere prelungită;

-pot reduce fertilitatea;

-pot determina apariția pe durata gravidității, a unor efecte nocive pentru copil.

c) Substanțele și preparatele care se clasifică în iritante și prezintă următoarele riscuri:

-sunt inflamabile;

-pot antrena o sensibilizare prin inhalare;

-pot antrena o sensibilizare prin contact cu pielea.

d) Substanțele și preparatele vizate de prevederile prezentelor norme referitoare la agenți cancerigeni și mutageni.

e) Plumbul și compuşii săi, în măsura în care agenții respectivi pot să fie absorbiți de organismul uman.

f) Azbestul

II. Procedee și activități

1. Procedee și activități vizate în tabelul 8.

2. Activități de fabricație și de manipulare a dispozitivelor, artificilor sau diverselor obiecte care conțin explozivi.

3. Activități din menajeriile de animale feroce și veninoase.

4. Activități de tăiere industrială a animalelor.

5. Activități care presupun manipularea aparatelor de producere, de înmagazinare sau de folosire a gazelor comprimate, lichificate sau dizolvate.

6. Activități care presupun folosirea cuvelor, bazinelor, rezervoarelor, recipientelor sau canistrelor care conțin agenți chimici prevăzuți la punctul I.3.

7. Activități care conțin o mare risc de prăbușire.

8. Activități care comportă riscuri electrice de înaltă tensiune.

9. Activități al căror ritm este condiționat de mașini și care sunt remunerate în funcție de rezultat.

Timpul consacrat pregătirii de către tânărul care lucrează în cadrul unui sistem de formare teoretică și/sau practică alternativă sau de stagiu în întreprindere este inclus în timpul de muncă.

Atunci când tânărul este angajat de mai mulți angajatori, zilele de muncă și orele de muncă efectuate se însumează.

Este interzisă munca în program de noapte a tinerilor care nu au împlinit vârsta de 18 ani.

(1) Se vor lua măsurile necesare pentru ca, pentru fiecare perioadă de 24 de ore, adolescenții să beneficieze de o perioadă minimă de repaus de 12 ore consecutive.

(2) Se vor lua măsurile necesare pentru ca, pentru fiecare perioadă de 7 zile, adolescenții să beneficieze de o perioadă minimă de repaus de 2 zile, consecutive dacă este posibil.

Atunci când motive tehnice sau organizatorice o justifică, perioada minimă de repaus se poate reduce, dar, în nici un caz ea nu poate să fie mai mică de 36 ore consecutive.

Perioada minimă de repaus prevăzută la alin. (1) și (2) include, în principiu, duminica.

(3) Perioadele minime de repaus prevăzute la alin. (1) și (2) pot fi întrerupte în cazul unor activități caracterizate prin perioade de muncă fracționată sau de scurtă durată în cursul zilei.

(4) Atunci când există motive obiective și cu condiția ca adolescenților să le fie acordat un repaus compensator adecvat, iar obiectivele prevăzute să nu fie puse în cauză, pot fi prevăzute derogări de la alin. (1) și de la alin. (2) în cazurile următoare:

a) munci efectuate în sectoarele de navigație sau pescuit;

b) munci efectuate în spitale sau institutii similare;

c) munci efectuate în agricultură;

d) munci efectuate în sectorul de turism sau în sectorul hotelurilor, restaurantelor și cafenelelor;

e) activități caracterizate de perioade de muncă fracționate în cursul zilei.

Se pot autoriza derogări în privința adolescenților, pentru munci prestate în condiții prevăzute de celelalte reglementări de securitate și sănătate în munca, cu condiția ca: aceste munci să fie de scurtă durată și să nu sufere nici o întârziere, să nu fie disponibili lucrători adulți și să se acorde adolescenților vizati perioade echivalente de repaus compensator într-un termen de 3 săptămâni.

TEMA 3 – Instrucțaj Periodic

4.2 LOCUL DE MUNCĂ

4.2.1 Generalități

Prezentele prevederi nu se aplică la:

a) mijloace de transport din afara întreprinderii sau locurile de muncă din interiorul mijloacelor de transport;

b) șantiere temporare și mobile pentru care se aplică prevederile din secțiunea 5 a acestui capitol;

c) industriile extractive prin foraj sau extracție pentru care se aplică prevederile normelor specifice de securitate a muncii aferente;

d) vase de pescuit pentru care se aplică prevederile normelor specifice de securitate a muncii aferente;

e) câmpuri, suprafețe (luciri) de apă, păduri și alte teritorii ce aparțin unei întreprinderi agricole sau forestiere, dar sunt situate departe de clădirile întreprinderii.

În scopul menținerii securității și sănătății la locul de muncă, angajatorul trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura:

- a) păstrarea permanent liberă a ieșirilor de urgență și a ieșirilor propriu-zise;
- b) întreținerea tehnică a locului de muncă, în special a instalațiilor și dispozitivelor, într-o astfel de stare încât să nu prezinte riscuri pentru securitatea și sănătatea angajaților; orice defectare periculoasă trebuie să fie remediată în cel mai scurt timp posibil;
- c) curățirea cu regularitate la nivelul adecvat de igienă a locului de muncă, a echipamentelor și dispozitivelor, în mod deosebit a instalațiilor de ventilație;
- d) întreținerea și verificarea periodică a echipamentelor și dispozitivelor de protecție concepute pentru a preveni sau elimina riscurile.

4.2.2 Principii ergonomice în organizarea locului de muncă

Principiile ergonomice din această secțiune vor sta la baza dimensionării și organizării locului de muncă.

Dimensionarea locului de muncă se realizează în funcție de particularitățile anatomice, fiziologice, psihologice ale organismului uman, precum și de dimensiunile și caracteristicile echipamentului tehnic, ale mobilierului de lucru, de mișcările și deplasările angajatului în timpul activității, de distanțele de securitate, de dispozitivele ajutoare pentru manipularea maselor ca și de necesitatea asigurării confortului psihofizic.

Eliminarea pozițiilor forțate, nenaturale, ale corpului angajatului și asigurarea posibilităților de modificare a poziției în timpul lucrului se realizează prin amenajarea ergonomică a locului de muncă, prin optimizarea fluxului tehnologic și prin utilizarea echipamentelor tehnice care respectă prevederile reglementărilor în vigoare.

Locurile de muncă unde se lucrează în poziție așezat se dotează cu scaune concepute corespunzător caracteristicilor antropometrice și funcționale ale organismului uman, precum și activității care se desfășoară, corelându-se înălțimea scaunului cu cea a planului de lucru. Scaunele trebuie să permită adaptarea acestora în raport cu caracteristicile antropometrice individuale ale angajaților.

La locurile de muncă unde se lucrează în poziție ortostatică, trebuie asigurate, de regulă, mijloace pentru așezarea angajatului cel puțin pentru perioade scurte de timp (de exemplu, scaune, bănci).

Echipamentele tehnice, mesele și bancurile de lucru trebuie să asigure spațiu suficient pentru sprijinirea comodă și stabilă a membrilor inferioare în timpul activității, cu posibilitatea mișcării acestora.

Înălțimea planului de lucru pentru poziția așezat sau ortostatică se stabilește în funcție de distanța optimă de vedere, de precizia lucrării, de caracteristicile antropometrice ale angajatului și de mărimea efortului membrilor superioare, conform tabelului 7.

Tabelul 7

Înălțimea planului de lucru

A) Poziție așezat:

- a) lucrări cu solicitare vizuală deosebită 950-1100 mm
- b) lucrări de precizie 850-920 mm
- c) lucrări obișnuite de birou 720-780 mm
- d) lucrări manuale 650-700 mm

B) Poziție ortostatică

- a) lucrări de precizie 950-1180 mm
- b) lucrări de precizie cu piese mici 850-950 mm
- c) lucrări care implică manuire de piese grele 700-900 mm

Pentru evitarea mișcărilor de rasucire și aplecare ale corpului, precum și a mișcărilor foarte ample ale brațelor, trebuie luate măsuri de organizare corespunzătoare a fluxului tehnologic, de manipulare corectă a materiilor prime și produselor la echipamentele tehnice la care angajatul intervine direct.

Trebuie asigurate legături optime între locurile de muncă, precum și circulația ușoară și rapidă a materiilor prime, materialelor și produselor. Sunt obligatorii aprovizionarea și evacuarea ritmică a materiilor prime, materialelor, semiproduselor sau produselor realizate, evitându-se aglomerarea locurilor de muncă și/sau a căilor de circulație.

Munca și locul de muncă vor fi astfel organizate încât să se evite expunerea la noxe a angajaților care nu au legătură directă cu locul de muncă respectiv.

4.2.3 Semnalizarea de securitate și/sau sănătate la locurile de muncă

Semnalizarea de securitate și/sau sănătate utilizată la locul de muncă trebuie să fie în conformitate cu Prescripțiile minime pentru semnalizarea de securitate și/sau sănătate la locul de muncă.

Acestea cuprind reguli și măsuri obligatorii privind modurile de semnalizare și caracteristicile lor principale, interschimbabilitatea și complementaritatea semnalizărilor, condițiile de utilizare și de menținere a eficacității acestora.

Angajatorul are obligația să prevadă și să verifice existența semnalizării de securitate și/sau sănătate adecvate la locul de muncă, în conformitate cu dispozițiile art. 238, ori de câte ori riscurile nu pot fi evitate sau limitate suficient prin mijloace tehnice de protecție colectivă sau prin măsuri, metode sau procedee de organizare a muncii.

În acest scop angajatorul are obligația să ia în considerare orice evaluare a riscurilor.

Respectarea prescripțiilor nu trebuie să afecteze respectarea obligațiilor legale, prevăzute de alte documente normative, privind semnalizarea referitoare la evacuare, salvare și ajutor, material și echipament de luptă contra incendiilor, substanțe sau preparate periculoase, ca și alte materiale specifice.

Dacă este cazul, în interiorul întreprinderilor sau clădirilor trebuie prevăzută, conform normelor în vigoare, semnalizarea corespunzătoare traficului rutier, feroviar, fluvial, maritim și aerian, dacă nu este afectată semnalizarea prevăzută prin prezentele norme.

Semnalizarea de securitate și/sau sănătate poate fi de interdicție, de avertizare, de obligare, de salvare sau prim ajutor și se realizează după caz, în mod permanent sau ocazional.

Semnalizarea permanentă trebuie să se realizeze astfel:

- a) prin panouri (indicatoare, plăci) și/sau culori de securitate când se referă la o interdicție, un avertisment, o obligație, la localizarea mijloacelor de salvare sau de prim-ajutor și la riscurile de lovire de obstacole și de cadere a persoanelor;

b) prin eticheta (pictograma sau simbol pe culoarea de fond) sau panouri ce preiau aceasta pictograma, în cazul recipientilor și conductelor aparente care conțin substanțe periculoase; aceste mijloace trebuie plasate pe părțile vizibile, sub forma rigidă, autocolantă sau pictată și într-un număr suficient de mare pentru a asigura securitatea zonei;

c) prin panouri de avertizare sau etichete ca cele de la pct. b), în cazul suprafețelor, salilor sau incintelor utilizate pentru încărcarea, descărcarea și depozitarea substanțelor periculoase în cantități mari; mijloacele de mai sus vor fi plasate aproape de suprafața de depozitare sau pe ușa de acces în hală;

d) prin culori de securitate la marcarea căilor de circulație.

Semnălizarea ocazională trebuie să se realizeze astfel:

a) prin semnal luminos, semnal acustic sau comunicare verbală în caz de atenționare asupra unor evenimente periculoase, chemare sau apel al persoanelor pentru o acțiune specifică sau evacuare de urgență;

b) prin gest-semnal sau comunicare verbală, în caz de ghidare a persoanelor care efectuează manevre ce presupun un risc sau pericol. Angajații și/sau reprezentanții acestora vor fi informați privind toate măsurile ce trebuie luate în considerare în scopul asigurării semnălizării de securitate și/sau sănătate la locul de muncă.

Angajatorii au obligația să asigure angajaților instruirea adecvată, în special prin instrucțiuni precise, în ceea ce privește semnălizarea de securitate și/sau sănătate utilizată.

Instruirea se va avea în special pe semnificația semnălizării, mai ales când aceasta presupune utilizarea cuvintelor, precum și pe comportamentul general și specific care trebuie adoptat. Aceasta instruire trebuie să fie repetată periodic, ori de câte ori se consultă și participarea angajaților și/sau a reprezentanților acestora privind prevederile din prezenta secțiune și din Prescripțiile minime pentru semnălizarea de securitate și/sau sănătate la locul de muncă.

Se consideră că o persoană lucrează în condiții de izolare atunci când nu are contact vizual și comunicare verbală directă cu alte persoane, în cele mai multe cazuri pentru o perioadă de timp mai mare decât o oră, și când nu este posibil să i se acorde ajutor imediat în caz de accident sau când se află într-o situație critică.

Pentru lucrări foarte periculoase, noțiunea de lucru în condiții de izolare se poate extinde și pentru perioade de timp mai scurte (de câteva minute).

Personalul care lucrează în condiții de izolare trebuie să fie informat clar cu privire la:

- a) manipularea echipamentului tehnic, starea acestuia (fiabilitate și accesibilitate);
- b) riscurile de accidentare și modul de acțiune în caz de apariție a acestora;
- c) comportamentul adecvat în cazul producerii unei avarii sau al apariției unei situații critice;
- d) utilizarea echipamentului individual de protecție;
- e) primul ajutor;
- f) utilizarea sistemului de supraveghere și de legătură cu exteriorul.

Este obligatorie efectuarea unui control periodic asupra comportamentului și cunoștințelor persoanelor care lucrează în condiții de izolare. Periodicitatea și durata controalelor vor fi stabilite în funcție de condițiile și riscurile existente și de experiența salariaților respectivi.

Personalul care lucrează în condiții de izolare va fi autorizat pentru aceasta de către angajator, pe baza unor teste de aptitudini, teste profesionale și în urma unui control medical.

Angajatorul va numi prin decizie o persoană cu sarcini și atribuții concrete care să supravegheze angajații care lucrează în condiții de izolare, aceasta trebuie să fie instruită asupra riscurilor existente, asupra accidentelor sau avariilor posibile, precum și cu privire la modul de intervenție în caz de necesitate.

Pentru a se putea interveni în timp util în caz de accident sau avarie la locurile de muncă în condiții de izolare, acestea vor fi dotate cu mijloace tehnice de alarmă care permit legătura cu persoana care asigură supravegherea:

- a) constant automat (centrale de supraveghere, dispozitive de alarmare prin undă radio);
- b) periodic automat (radio-telefon, telefon);
- c) periodic, prin intermediul unei persoane (apeluri telefonice, radio-telefon, camera de luat vederi și monitor).

4.2.4 Locuri de muncă în sănțiere temporare și mobile

Executanțul lucrării desemnează din cadrul șefilor de compartimente de protecția muncii sau al delegaților responsabili cu protecția muncii unul sau mai mulți coordonatori în materie de securitate și de sănătate pentru un sănțier pe care sunt prezente mai multe întreprinderi de construcții.

Coordonatorul sau coordonatorii în materie de securitate și sănătate pe durata lucrării:

- a) stabilesc sau cer să se stabilească un plan de securitate și sănătate, precizând regulile aplicabile sănțierului respectiv, ținând cont, dacă este necesar, de activitățile de exploatare desfășurate pe sănțier;
- b) pregătesc un dosar adaptat caracteristicilor lucrării, conținând elementele utile în materie de securitate și sănătate de care să se țină seama în cursul eventualelor lucrări ulterioare.

Desemnarea coordonatorilor în materie de securitate și sănătate nu exonerează de răspundere angajatorul pentru domeniul securității și sănătății în muncă.

Odata cu începerea lucrării, trebuie să se asigure următoarele:

- a) întreținerea sănțierului în ordine și într-o stare de curățenie satisfăcătoare;
- b) alegerea amplasamentului posturilor de lucru, ținând seama de condițiile de acces la aceste posturi, determinarea căilor de acces sau de circulație.

În vederea menținerii securității și sănătății pe sănțier, lucrătorii independenți trebuie să respecte prevederile privind obligațiile angajatorilor, angajaților precum și prevederile privind echipamentul tehnic, echipamentul individual de protecție din prezentele norme, să ia în considerare indicațiile coordonatorului sau coordonatorilor în materie de securitate și sănătate în muncă.

În vederea menținerii securității și sănătății pe sănțier, angajatorii, atunci când ei însuși execută o activitate profesională pe sănțier trebuie să respecte prevederile privind obligațiile patronilor, angajaților precum și prevederile privind echipamentul tehnic, echipamentul individual de protecție din prezentele norme, să ia în considerare indicațiile coordonatorului sau coordonatorilor în materie de securitate și sănătate în muncă.

Angajații și/sau reprezentanții lor trebuie să fie informați asupra tuturor măsurilor luate cu privire la securitatea și sănătatea lor pe șantier. Informațiile trebuie să fie pe înțelesul angajaților vizati.

4.2.5 Locuri de munca aflate în atmosfere potențial explozive

Prevederile prezentei secțiuni stabilesc cerințe minime de securitate și sănătate pentru locurile de munca în care pot apărea atmosfere potențial explozive.

Prezentele prevederi nu se aplică:

- a) zonelor utilizate direct pentru și în timpul tratamentelor medicale aplicate pacienților;
- b) utilizării dispozitivelor de ardere a combustibililor gazoși, conform legislației în vigoare;
- c) producerii, manevrării, utilizării, depozitării și transportului substanțelor explozive sau cu o structură chimică instabilă;
- d) industriilor extractive pentru care se aplică prevederile normelor specifice de securitate a muncii aferente acestor activități;
- e) utilizării mijloacelor de transport terestre, navale și aeriene, conform cu prevederile legislației în vigoare și a acordurilor internaționale aferente. Mijloacele de transport destinate utilizării în atmosfere potențial explozive nu sunt excluse.

În scopul prevenirii și protecției la explozie, angajatorul trebuie să ia măsuri tehnice și/sau organizatorice corespunzătoare naturii operațiilor, în ordinea priorităților și respectând următoarele principii de bază:

- prevenirea formării atmosferelor explozive, sau în cazul în care natura activității nu permite aceasta,
 - evitarea aprinderii atmosferelor explozive, și
 - limitarea efectelor daunatoare ale unei explozii în vederea asigurării sănătății și securității angajaților.
- Acolo unde este cazul aceste măsuri trebuie să fie combinate și/sau suplimentate cu măsuri împotriva extinderii exploziilor și actualizate frecvent și, în orice caz, ori de câte ori au loc schimbări semnificative.

În îndeplinirea obligațiilor sale, angajatorul trebuie să evalueze riscurile specifice de atmosfere explozive, luând în considerare cel puțin:

- probabilitatea producerii și menținerii atmosferelor explozive;
- probabilitatea existenței surselor de aprindere, inclusiv a descărcărilor electrostatice, a activării acestora și a declanșării aprinderii;
- utilajele, substanțele folosite, procesele și interacțiunile posibile ale acestora;
- gravitatea efectelor anticipate.

Riscurile de explozii sunt evaluate în mod global.

La evaluarea riscurilor de explozie trebuie luate în considerare locurile care sunt sau pot fi legate prin deschideri de locurile în care pot apărea atmosfere explozive.

În scopul asigurării securității și sănătății angajaților la locurile de munca în care atmosferele explozive se pot forma în concentrații periculoase pentru securitatea și sănătatea acestora, în conformitate cu principiile de bază ale evaluării riscurilor, angajatorul trebuie să ia măsurile necesare astfel încât:

- a) mediul de munca să fie de așa natură încât procesul muncii să se poată desfășura în condiții de securitate;
- b) să se asigure o supraveghere adecvată, a angajaților în timpul lucrului conform evaluării riscurilor utilizând mijloace tehnice corespunzătoare;
- c) angajații să utilizeze mijloace tehnice corespunzătoare.

În cazul în care sunt prezenți la același loc de munca angajați din mai multe unități, fiecare angajator este responsabil pentru toate aspectele care îi revin prin atribuții.

Fără a prejudicia responsabilitatea individuală a fiecărui angajator, angajatorul responsabil pentru locul de munca, în conformitate cu legislația în vigoare, trebuie să coordoneze aplicarea tuturor măsurilor privind securitatea și sănătatea angajaților și să precizeze în documentul privind protecția la explozie, scopul acestei coordonări, măsurile și procedurile de implementare a acestuia.

Angajatorul trebuie să clasifice pe zone locurile unde pot apărea atmosfere explozive.

Angajatorul trebuie să asigure aplicarea cerințelor minime stabilite.

Acolo unde este cazul, locurile unde pot apărea atmosfere explozive în concentrații atât de mari încât să pună în pericol securitatea și sănătatea angajaților trebuie marcate la punctele de intrare.

În scopul asigurării condițiilor de securitate și sănătate la locul de munca, conform evaluării riscurilor de explozie, angajatorul trebuie să asigure elaborarea și actualizarea DOCUMENTULUI PRIVIND PROTECȚIA LA EXPLOZIE.

Documentul privind protecția la explozie trebuie să demonstreze, în special:

- ca au fost identificate și evaluate riscurile de explozie;
- ca se vor lua măsuri adecvate pentru îndeplinirea obiectivelor prezentului capitol;
- care sunt locurile care au fost clasificate pe zone;
- care sunt locurile cărora li s-a aplicat cerințele minime stabilite;
- ca locul de munca și echipamentul tehnic, inclusiv dispozitivele de avertizare, sunt proiectate, realizate și întreținute conform prevederilor de securitate;
- ca au fost luate măsuri pentru utilizarea în condiții de securitate a echipamentelor tehnice.

Documentul privind protecția la explozie trebuie elaborat anterior începerii activității și actualizat în cazul în care au loc schimbări semnificative, extinderi sau transformări ale locului de munca, echipamentului tehnic sau organizării activității.

Angajatorul poate combina evaluări ale riscurilor de explozie existente, documente sau alte rapoarte echivalente elaborate în baza altor acte normative.

TEMA 4 – Instrucțaj Periodic

4.3 MIJLOACE DE MUNCĂ, ECHIPAMENTE TEHNICE

4.3.1 Prevederi comune

Angajatorul trebuie să ia toate măsurile necesare pentru ca echipamentul tehnic să fie adecvat sarcinii de munca sau adaptabil cu ușurință pentru îndeplinirea acesteia și să poată fi utilizat de către angajați fără a prezenta riscuri pentru securitatea și sănătatea lor.

Din faza de alegere a echipamentului tehnic prevăzut a fi utilizat, angajatorul trebuie să ia în considerare condițiile de munca specifice, pericolele pentru securitatea și sănătatea angajaților existente în unitate, în particular la locul de munca, precum și orice alte pericole suplimentare care ar apărea în utilizarea echipamentului tehnic.

Atunci când nu este posibil să se asigure în întregime ca echipamentul tehnic poate fi utilizat de către angajați fără riscuri pentru securitatea și sănătatea lor, angajatorul trebuie să ia măsuri adecvate pentru reducerea la minimum a riscurilor.

Angajatorul trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura că, pe toată durata sa de utilizare, echipamentul tehnic să fie menținut, printr-o întreținere adecvată, într-o astfel de stare încât să nu prezinte riscuri pentru securitatea și sănătatea angajaților.

Angajatorul trebuie să asigure ca echipamentul tehnic, a cărui securitate depinde de condițiile de instalare să fie supus unei verificări inițiale (după instalare și înainte de prima punere în funcțiune) și unei verificări după fiecare montare într-un nou loc de muncă sau într-un nou amplasament, de persoane fizice/juridice competente în domeniu.

Angajatorul trebuie să asigure ca echipamentul tehnic care este expus condițiilor care-i cauzează deteriorări, susceptibile să conducă la situații periculoase este supus:

- unor verificări periodice și, atunci când este necesar, unor încercări periodice de persoane fizice/juridice competente în domeniu;
- unor verificări speciale, efectuate de persoane competente în domeniu, de fiecare dată când au apărut evenimente și/sau circumstanțe excepționale care ar putea să diminueze securitatea conferită de echipamentul tehnic, cum ar fi modificări ale procesului de muncă, accidente, fenomene naturale sau perioade de inactivitate prelungite; pentru a asigura menținerea condițiilor de securitate și sănătate precum și detectarea și remedierea la timp a deteriorărilor.

Rezultatele verificărilor trebuie consemnate și păstrate la dispoziția autorităților competente. Ele trebuie păstrate pentru o perioadă de timp adecvată.

Atunci când echipamentul tehnic este utilizat în afara întreprinderii el trebuie să fie însoțit de dovada materială a efectuării ultimei verificări.

Atunci când utilizarea unui echipament tehnic este susceptibilă să prezinte un risc specific pentru securitatea și sănătatea angajaților, angajatorul trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a asigura că:

-utilizarea echipamentului tehnic este accesibilă numai angajaților desemnați cu această atribuție;

-angajații care efectuează reglarea, repararea, modificarea sau întreținerea sunt desemnați să efectueze astfel de operații.

Angajatorul trebuie să ia toate măsurile necesare pentru ca angajații să dispună de informații adecvate și de instrucțiuni scrise referitoare la echipamentul tehnic utilizat în muncă.

Informațiile și instrucțiunile scrise trebuie să conțină indicații adecvate din punctul de vedere al securității și sănătății referitoare la:

- condițiile de utilizare ale echipamentului tehnic;
- situațiile anormale previzibile;
- învățămintele rezultate din experiența utilizării echipamentului tehnic, atunci când este cazul.

Angajații trebuie avertizați asupra pericolelor la care sunt expuși, asupra echipamentelor tehnice aflate la locul de muncă și în vecinătate precum și asupra oricăror modificări care afectează echipamentele tehnice amplasate în imediata lor vecinătate, chiar dacă ei nu utilizează direct aceste echipamente.

Informațiile și instrucțiunile trebuie să fie clare și pe înțelesul angajaților vizati.

Angajatorul trebuie să ia măsurile necesare pentru ca:

-angajații desemnați cu utilizarea echipamentelor tehnice să primească o instruire adecvată, inclusiv asupra riscurilor pe care aceasta utilizare o poate prezenta;

Echipamentul tehnic trebuie amplasat, instalat și utilizat astfel încât să reducă riscurile pentru utilizatori și pentru ceilalți angajați, de exemplu prin asigurarea că există spațiu suficient între părțile mobile ale echipamentului tehnic și structurile fixe sau mobile din vecinătatea lor și ca toate formele de energie ori substanțele utilizate sau produse pot fi furnizate și/sau evacuate în condiții de securitate.

Măsurile de securitate și sănătate în muncă trebuie să conțină pentru fiecare fază a utilizării echipamentului tehnic (montare, punere în funcțiune, probe experimentale, funcționare, reglare, verificare, remediere defectări, întreținere, demontare, reparare etc.), care poate prezenta riscuri pentru securitatea și/sau sănătatea angajaților, cel puțin următoarele:

- a) instrucțiunile de protecție a muncii;
- b) indicatoarele de securitate care trebuie utilizate și modul de amplasare a acestora;
- c) lista cuprinzând enumerarea mijloacelor tehnice de protecție asociate echipamentului tehnic și menționarea funcțiilor de protecție pe care le realizează;
- d) lista cuprinzând enumerarea echipamentelor individuale de protecție cu care urmează a fi dotati angajații;
- e) lista incompatibilităților chimice pentru noxele continute sau vehiculate în echipamentul tehnic;
- f) măsuri de prim ajutor eficiente;
- g) condițiile constructive și de mediu pe care trebuie să le îndeplinească echipamentele tehnice pentru prevenirea exploziilor;
- h) concentrațiile maxime admise pentru substanțele toxice, inflamabile sau explozive, continute sau vehiculate în cadrul echipamentului tehnic, care nu sunt prevăzute în actele normative;
- i) fișele toxicologice ale noxelor continute sau vehiculate în echipamentul tehnic, însoțite de metodologiile de determinare și neutralizare;
- j) lista substanțelor toxice, inflamabile și/sau explozive, ce se prevăd a fi utilizate sau care vor rezulta, cantitățile maxime admise la locul de muncă, compartimentarea spațiului de depozitare, precum și metodologiile de neutralizare;
- k) măsuri specifice pentru planul de alarmare a utilizatorului.

Se interzice derularea oricărei faze a utilizării echipamentului tehnic fără existența și aplicarea măsurilor de protecție a muncii asociate.

Angajatorul trebuie să dețină pentru fiecare echipament tehnic Cartea tehnică/Manualul de utilizare/Instrucțiunile de utilizare al acestuia.

Angajatorul trebuie să asigure păstrarea corespunzătoare a Cartilor tehnice/Manualurilor de utilizare/Instrucțiunilor de utilizare astfel încât acestea să poată fi consultate în bune condiții pe toată durata de utilizare a echipamentelor tehnice.

Echipamentul tehnic trebuie utilizat numai pentru operațiile și în condițiile pentru care a fost destinat, precizate în Cartea tehnică/Manualul de utilizare/Instrucțiunile de utilizare.

Echipamentul tehnic care prezintă riscuri datorate caderilor sau proiectării de obiecte trebuie prevăzut cu mijloace tehnice de protecție adecvate.

Echipamentul tehnic care prezintă riscuri datorate degajărilor de gaze, vapori, pulberi sau lichide, trebuie prevăzut cu dispozitive de reținere și/sau evacuare adecvate, amplasate cât mai aproape de locurile de degajare.

Echipamentelor tehnice și părților sale componente trebuie să le fie asigurată stabilitatea prin fixare sau prin alte mijloace atunci când este necesară pentru securitatea și sănătatea angajaților.

În cazul existenței riscurilor de spargere sau de rupere a partilor unui echipament tehnic, capabile să afecteze securitatea sau sănătatea angajaților, trebuie luate măsuri adecvate de protecție a muncii.

Protectorii și dispozitivele de protecție trebuie:

- a) să fie construite robuste;
- b) să nu genereze ele însele riscuri suplimentare;
- c) să nu poată fi înlaturate cu ușurință;
- d) să nu li se poată anihila cu ușurință funcția de protecție;
- e) să fie situate la o distanță adecvată față de zona periculoasă;
- f) să nu limiteze mai mult decât este necesar observarea ciclului de lucru;
- g) să permită intervențiile necesare pentru montarea și/sau înlocuirea elementelor mobile/sculelor, precum și lucrările de întreținere, fără demontarea protectorilor sau a celorlalte mijloace tehnice de protecție, pe cât posibil, luându-se măsuri de limitare a accesului numai în sectorul în care trebuie realizată lucrarea.

Zonele și punctele de lucru sau de întreținere ale echipamentului tehnic trebuie să fie iluminate corespunzător sarcinii de muncă efectuate. Partile echipamentului tehnic care prezintă temperaturi excesive - ridicate sau scăzute - trebuie să fie protejate corespunzător, pentru a preveni contactul angajaților cu acestea sau, după caz, chiar apropierea de ele.

Semnalele de avertizare trebuie să fie ușor de perceput și de înțeles și să fie lipsite de ambiguitate.

Operațiile de întreținere trebuie să poată fi efectuate atunci când echipamentul tehnic este oprit. Dacă acest lucru nu este posibil, atunci fie ca operațiile vor trebui să fie efectuate din afara zonelor periculoase, fie ca se vor adopta măsuri de securitate a muncii adecvate, prin respectarea cărora vor fi asigurate securitatea și/sau sănătatea angajaților.

Dacă echipamentul tehnic este prevăzut cu un program de întreținere, acesta trebuie respectat întocmai și ținut la zi.

Echipamentul tehnic trebuie prevăzut cu dispozitive destinate separării de fiecare sursă de energie.

Dispozitivele trebuie să poată fi identificate cu ușurință.

Reconectarea nu trebuie să genereze riscuri pentru angajații în cauză.

Echipamentele tehnice vor fi prevăzute cu avertizările și marcasele necesare pentru asigurarea securității angajaților.

Angajații trebuie să poată patrunde și să rămână în condiții de securitate în toate locurile necesare efectuării operațiilor de producție, de reglare și de întreținere.

Echipamentul tehnic trebuie să asigure protejarea angajaților contra riscurilor de supraîncălzire sau aprindere, de degajare a gazelor, pulberilor, lichidelor, vaporilor sau a altor substanțe produse, utilizate sau depozitate în acesta.

Echipamentul tehnic trebuie să fie adecvat pentru prevenirea riscurilor de explozie ale acestuia sau ale substanțelor produse, utilizate sau depozitate în acesta.

Echipamentul tehnic trebuie să fie adecvat pentru a proteja angajații expuși contra riscurilor de electrocutare prin atingere directă sau indirectă.

Echipamentul tehnic trebuie montat sau demontat în condiții de securitate, respectând toate instrucțiunile care au fost furnizate de producător.

Echipamentul tehnic trebuie amplasat, instalat și utilizat astfel încât să reducă riscurile pentru utilizatori și pentru ceilalți angajați, de exemplu prin asigurarea ca există spațiu suficient între partile mobile ale echipamentului tehnic și structurile fixe sau mobile din vecinătatea lor și ca toate formele de energie ori substanțele utilizate sau produse pot fi furnizate și/sau evacuate în condiții de securitate.

Zonele periculoase care se îngrădesc cu paravane de protecție trebuie să fie semnalizate prin indicatoare de securitate.

Se interzice punerea în vânzare, vânzarea, importarea, închirierea, punerea la dispoziție, cumpărarea, transferarea, achiziționarea, cedarea/primirea cu orice titlu, a echipamentelor tehnice care nu sunt însoțite de documente în care să fie specificate măsurile de protecție a muncii.

Echipamentele tehnice vor fi amplasate astfel încât gabaritul funcțional maxim să nu intersecteze căile de circulație.

Echipamentele tehnice vor fi amplasate astfel încât între gabaritul lor funcțional maxim și peretii și stalpii clădirilor sau peretii excavatiilor subterane să existe o distanță de cel puțin 800 mm.

Distanța de 800 mm dintre gabaritul funcțional și peretii, stalpii clădirilor sau peretii excavatiilor subterane se referă la situațiile în care în intervalul respectiv se circula sau se deservesc, întrețin sau repara, echipamente tehnice. În cazurile în care nu se execută asemenea operații, distanța poate fi redusă (chiar până la anulare, atunci când echipamentele tehnice se fixează de pereti, stalpi etc.), cu condiția luării de măsuri corespunzătoare, care să împiedice patrunderea în zona respectivă (îngrădiri, blocări etc.).

Distanțele dintre echipamentele tehnice deservite de un singur angajat nu trebuie să fie mai mici de 800 mm dacă spațiul respectiv servește pentru deservirea, întreținerea sau repararea, echipamentelor tehnice.

Protectorii vor fi vopsiți la exterior în culoarea echipamentului tehnic, iar la interior, în culoarea de avertizare standardizată pentru acest scop.

În culoare de avertizare se vopsesc și partile echipamentelor tehnice pe care se montează protectorii.

Partile mobile ale echipamentelor tehnice care depășesc în timpul funcționării gabaritul acestora trebuie vopsite în dungă alternativă galben-negru, în formele și dimensiunile standardizate.

Echipamentul tehnic trebuie prevăzut cu dispozitive care să nu permită punerea accidentală în funcțiune pe perioada când este în stare de repaus pentru revizii, reparații sau alte lucrări.

Pe perioada efectuării reparațiilor se vor utiliza indicatoare de securitate atât pentru interzicerea cuplării la surse de energie, cât și pentru interzicerea punerii în funcțiune a echipamentelor tehnice la care s-a intervenit.

Echipamentul tehnic care poate fi atins de trasnet în timpul utilizării trebuie protejat prin mijloace tehnice sau măsuri adecvate.

4.3.2 Principii ergonomice de proiectare și utilizare

Atunci când aplica cerințele de sănătate și securitate angajatorului trebuie să ia în considerare, în întregime, principiile ergonomice, inclusiv cele referitoare la postul de lucru și poziția angajaților din timpul utilizării echipamentului tehnic.

Pentru asigurarea cerințelor de securitate și sănătate în munca la proiectarea și utilizarea echipamentelor tehnice trebuie să se respecte principiile ergonomice.

Caracteristicile constructive, funcționale și de securitate ale echipamentului tehnic trebuie să corespundă particularităților constructive, psihofiziologice și mentale ale operatorului precum și naturii și caracteristicilor sarcinii de muncă.

La proiectarea echipamentului tehnic trebuie să se aibă în vedere dimensiunile corporale (statice și dinamice, cu îmbrăcăminte corespunzătoare și/sau echipament individual de protecție) ale populației de utilizatori, clasele dimensiunilor corporale și ale mișcărilor articulare, distanțele de securitate și dimensiunile deschiderilor de acces.

Proiectarea și amplasarea echipamentului tehnic trebuie să asigure realizarea cu ușurință a operațiilor pe care le efectuează operatorul, o poziție de lucru confortabilă, mișcări în conformitate cu traiectoriile și ritmurile naturale de mișcare a corpului sau segmentelor acestuia, reducerea spațiului și timpului de deplasare, precum și cerințe de forță situate la un nivel acceptabil.

La proiectarea echipamentului tehnic trebuie să se aibă în vedere toate interacțiunile acestuia în procesul muncii (echipament-sarcină- mediu-operator).

Semnălele și sursele de informații ale echipamentului tehnic trebuie proiectate, alese și amplasate astfel încât să fie compatibile cu capacitățile senzorial-perceptive umane și cu sarcina care trebuie realizată.

Numărul și tipurile semnalelor și surselor de informații trebuie menținute la minimum necesar pentru realizarea eficientă a sarcinii de muncă evitându-se supraîncărcarea operatorului cu informații care nu sunt strict necesare.

În realizarea sarcinii de muncă trebuie să se aibă în vedere prioritatea și frecvența elementelor constitutive ale informației și nevoia de feedback. Forma și conținutul acestui feedback trebuie să fie specifice și să fie bine cunoscute de către operator.

Organele de comandă, inclusiv funcțiile lor, trebuie proiectate, alese și amplasate astfel încât să fie compatibile cu caracteristicile fiziologice (și în special de mișcare) ale părților corpului utilizate pentru acționarea lor (mâini, degete, picioare etc.), să fie vizibile și ușor accesibile iar acționarea lor să fie comodă și sigură.

Numărul organelor de comandă trebuie menținut la cel minimum necesar pentru realizarea eficientă a sarcinii de muncă.

Funcția organului de comandă trebuie să fie ușor de identificat și să fie distinctă de funcția organelor de comandă asociate sau învecinate.

Poziția organului de comandă și mișcarea sa, efectul sau și funcția asociată și/sau informația afișată trebuie să fie compatibile astfel încât să se asigure:

- compatibilitatea între deplasarea organului de comandă și efectul perceput sau reprezentat al acțiunii lui (respectarea "stereotipurilor de mișcare" - legătura spontană între răspuns și semnalul așteptat);
- similitudinea între sensul acționării organului de comandă și sensul deplasării indicatorului sursei de informații;
- corespondența între amplitudinea mișcării, durata și/sau intensitatea acționării organului de comandă și mișcarea indicatorului sursei de informații;
- corespondența spațială în amplasarea organelor de comandă și a surselor de informații.

Trebuie evitată încărcarea inegală a corpului și membrilor în raport cu cerințele de forță, cu mărimea, forma și poziția organelor de comandă.

Când este necesară o folosire frecventă și de lungă durată, acționarea trebuie să se facă din poziția așezată.

Comenzile care cer viteză și precizie mare precum și forțe mici de acționare vor fi repartizate membrilor superioare, iar cele care necesită forțe mari de acționare, membrilor inferioare.

Atunci când operatorul se mută de la o mașină la alta de tip sau funcție similară, trebuie prevăzută, atât cât este posibil, o aceeași amplasare a organelor de comandă și a comenzilor.

4.3.3 Sisteme de comandă

Organele de comandă ale echipamentului tehnic trebuie să fie vizibile și identificabile cu ușurință și, dacă este necesar, să fie marcate corespunzător.

Organele de comandă trebuie să fie amplasate, de regulă, în afara zonelor periculoase, astfel ca manevrarea lor să nu genereze riscuri suplimentare. Ele nu trebuie să antreneze riscuri ca urmare a unei manevre neintenționate.

De la postul de comandă principal al echipamentului tehnic, operatorul trebuie să aibă posibilitatea de a se asigura că nici o persoană nu se află în zonele periculoase. Dacă acest lucru nu este posibil, atunci trebuie prevăzută un sistem automat de avertizare acustică sau optică care să preceadă pornirea echipamentului tehnic. Un angajat expus trebuie să aibă timpul și/sau mijloacele necesare de a evita riscurile produse de pornirea și/sau oprirea echipamentului tehnic.

Sistemul de comandă trebuie să prezinte securitate și trebuie ales cu luarea în considerare a defectărilor, perturbărilor și restricțiilor previzibile sau apară în condițiile de utilizare stabilite.

Pornirea unui echipament tehnic trebuie să fie posibilă numai printr-o acțiune voluntară exercitată asupra unui organ de comandă prevăzută pentru acest scop.

Cerința prevăzută este obligatorie și pentru:

- repornire după oprire din orice cauză;
- comandă unei modificări semnificative a condițiilor de funcționare (de exemplu, viteză, presiunea etc.), exceptând cazurile în care repornirea sau modificarea nu prezintă nici un risc pentru angajații expuși.

Cerința prevăzută nu se aplică repornirii sau modificării condițiilor de funcționare care rezultă din derularea unei secvențe normale a unui ciclu automat.

Orice echipament tehnic trebuie prevăzută cu un dispozitiv de comandă care să-l oprească complet și în condiții de securitate.

Orice post de lucru trebuie prevăzută cu un organ de comandă pentru oprirea întregului echipament tehnic sau numai a unor părți ale acestuia, în funcție de riscurile existente.

Comandă de oprire a echipamentului tehnic trebuie să aibă prioritate față de comandă de pornire. Oprirea echipamentului tehnic sau a elementelor periculoase ale acestuia fiind realizată, alimentarea cu energie a organelor de comandă respective trebuie să fie întreruptă.

Orice echipament tehnic trebuie prevăzută cu un dispozitiv pentru oprirea de urgență atunci când riscurile existente și timpul normal de oprire impun aceasta.

4.3.4 Echipamentele tehnice mobile, cu sau fără autoproulsie

Echipamentul tehnic pe care este necesară prezența angajaților trebuie amenajat astfel încât să reducă riscurile pentru aceștia în timpul deplasării.

Atunci când o blocare accidentală a elementelor de transmisie a puterii între un echipament tehnic mobil și accesoriile sale și/sau orice remorcă poate genera un risc specific, echipamentul tehnic mobil trebuie echipat sau adaptat astfel încât să se prevină blocările elementelor de transmisie a puterii.

Atunci când elementele de transmisie a puterii între echipamente tehnice mobile se pot îmbăcși sau deteriora prin contact cu solul, trebuie prevăzută facilități pentru susținerea acestora.

Echipamentul tehnic mobil pe care este necesară prezenta mai multor angajați, trebuie să limiteze, în condițiile efective de utilizare, riscurile generate de rasturnarea echipamentului tehnic, astfel:

- fie printr-o structură de protecție care să asigure ca echipamentul nu se rastoarnă mai mult de 900 față de perpendiculara la sol;
- fie printr-o structură care să asigure un spațiu suficient împrejurul angajaților dacă rasturnarea poate depăși 900 față de perpendiculara la sol;
- fie prin alte dispozitive cu efect echivalent.

Structurile de protecție pot fi parte integrantă a echipamentului tehnic.

Structurile de protecție nu sunt necesare atunci când echipamentul tehnic este stabil în cursul funcționării sau atunci când construcția face ca rasturnarea să fie imposibilă.

Atunci când există riscul ca un lucrător să fie strivit între părți ale echipamentului tehnic și sol, în cazul unei rasturnări a echipamentului, trebuie instalat un sistem de reținere pentru angajații transportați.

Autostivuitoarele cu furcă pe care sunt necesari unul sau mai mulți angajați trebuie adaptate sau echipate astfel încât să se reducă riscul de rasturnare al autostivuatorului, de exemplu:

- prin instalarea unei cabine pentru conducător, sau
- printr-o structură care să prevină rasturnarea autostivuatorului, sau
- printr-o structură care să asigure pentru angajații în cauză, rămânerea unui spațiu suficient între sol și anumite părți ale autostivuatorului, în caz de rasturnare, sau
- printr-o structură care să rețină angajații pe scaunul de conducere astfel încât să se prevină strivirea lor de părți ale autostivuatorului care se rastoarnă.

Echipamentul tehnic cu autopropulsie care în deplasarea sa poate să genereze riscuri pentru persoane, trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) să aibă facilități pentru a preveni pornirea neautorizată;
- b) să aibă facilități adecvate pentru reducerea la minimum a consecințelor unei ciocniri, atunci când există mai multe echipamente tehnice care se deplasează în același timp pe aceeași șină;
- c) să fie prevăzut cu un dispozitiv pentru frânare și oprire. Dacă condițiile de securitate o cer, în caz de defectare a dispozitivului principal, trebuie să fie disponibil, pentru frânarea și oprirea echipamentului tehnic, un dispozitiv de ajutor, acționabil prin organe de comandă accesibile cu ușurință sau prin sisteme automate;
- d) atunci când câmpul de vizibilitate directă al conducătorului este necorespunzător din punctul de vedere al securității, trebuie instalate dispozitive auxiliare adecvate pentru îmbunătățirea vizibilității;
- e) echipamentul tehnic proiectat pentru a fi utilizat pe timpul nopții sau în locuri întunecoase, trebuie dotat cu un dispozitiv de iluminat adecvat lucrărilor de efectuat și trebuie să asigure o securitate suficientă pentru angajați;
- f) echipamentul tehnic la care există un pericol de incendiu, datorat lui însuși ori remorcii și/sau încărcăturii, susceptibil să periclitaze angajații, trebuie echipat cu dispozitive adecvate de stingere a incendiilor atunci când astfel de dispozitive nu sunt disponibile suficient de aproape de locul de utilizare;
- g) echipamentul tehnic telecomandat trebuie să se oprească automat atunci când iese din spațiul de acțiune al telecomenzii;
- h) echipamentul tehnic telecomandat care, în condițiile prevăzute pentru utilizare, poate să strivească sau lovească angajații, trebuie să fie echipat cu mijloace de protecție față de aceste riscuri, în afara cazului în care există alte dispozitive adecvate pentru combaterea riscului de lovire.

Echipamentul tehnic trebuie să fie condus numai de angajați care au fost instruiți, în mod adecvat, pentru a conduce în condiții de securitate un astfel de echipament.

Dacă echipamentul tehnic se deplasează într-o zonă în care se lucrează, trebuie stabilite și respectate reguli de circulație adecvate.

Pentru a se preveni patrunderea angajaților care se deplasează pe jos în zona de operare a echipamentului tehnic cu autopropulsie, trebuie luate măsuri organizatorice adecvate.

Dacă sarcina de muncă poate fi îndeplinită numai dacă sunt prezenți angajați care se deplasează pe jos, trebuie luate măsuri corespunzătoare pentru a se preveni accidentarea acestora de către echipament.

Transportul angajaților pe echipamente tehnice mobile acționate mecanic este permis numai dacă sunt prevăzute amplasamente de securitate în acest scop. Dacă sarcina de muncă se efectuează în timpul deplasării, vitezele trebuie reduse atât cât este necesar.

Echipamentul tehnic mobil dotat cu un motor cu ardere internă nu trebuie utilizat în zonele în care se lucrează dacă nu pot fi asigurate cantități de aer suficiente astfel încât să nu existe riscuri pentru sănătatea sau securitatea angajaților.

4.3.5 Instalații și echipamente electrice

Echipamentele electrice trebuie să fie astfel proiectate, fabricate, montate, întreținute și exploatate încât să fie asigurată protecția împotriva pericolelor generate de energia electrică, precum și protecția împotriva pericolelor datorate influențelor externe.

Pentru asigurarea protecției împotriva pericolelor generate de echipamentele electrice, trebuie prevăzute măsuri tehnice pentru ca:

- a) persoanele să fie protejate față de pericolul de vătămare care poate fi generat la atingerea directă sau indirectă a părților aflate sub tensiune;
- b) să nu se producă temperaturi, arcuri electrice sau radiații care să periclitaze viața sau sănătatea oamenilor;
- c) construcția echipamentelor lor tehnice să fie adecvată mediului pentru ca să nu se producă incendii și explozii;
- d) persoanele și bunurile să fie protejate contra pericolelor generate în mod natural de echipamentul electric;
- e) izolația echipamentelor electrice să fie corespunzătoare pentru condițiile prevăzute.

Pentru asigurarea protecției împotriva pericolelor datorate influenței externe, echipamentele electrice trebuie:

- a) să satisfacă cerințele referitoare la solicitările mecanice astfel încât să nu fie periclitate persoanele, animalele domestice și bunurile;
- b) să nu fie influențate de condițiile de mediu, astfel încât să nu fie periclitate persoanele, animalele și bunurile;
- c) să nu periclitaze persoanele, animalele domestice și bunurile, în condiții previzibile de suprasarcină.

4.3.6 Măsuri de protecție împotriva pericolului de electrocutare

Pentru protecția împotriva electrocutării prin atingere directă trebuie să se aplice măsuri tehnice și organizatorice. Măsurile organizatorice le completează pe cele tehnice în realizarea protecției necesare.

Măsurile tehnice care pot fi folosite pentru protecția împotriva electrocutării prin atingere directă sunt următoarele:

- a) acoperiri cu materiale electroizolante ale partilor active (izolarea de protecție) ale instalațiilor și echipamentelor electrice;
- b) închideri în carcase sau acoperiri cu învelisuri exterioare;
- c) îngrădiri;
- d) protecția prin amplasare în locuri inaccesibile prin asigurarea unor distanțe minime de securitate;
- e) scoaterea de sub tensiune a instalației sau echipamentului electric la care urmează a se efectua lucrări și verificarea lipsei de tensiune;
- f) utilizarea de dispozitive speciale pentru legări la pamant și în scurtcircuit;
- g) folosirea mijloacelor de protecție electroizolante;
- h) alimentarea la tensiune foarte joasă (redușă) de protecție;
- i) egalizarea potențialelor și izolarea față de pamant a platformei de lucru.

Măsurile organizatorice care pot fi aplicate împotriva electrocutării prin atingere directă sunt următoarele:

- a) executarea intervențiilor la instalațiile electrice (depanări, reparări, racordări etc.) trebuie să se facă numai de personal calificat în meseria de electrician, autorizat și instruit pentru lucrul respectiv;
- b) executarea intervențiilor în baza uneia din formele de lucru indicate la art. 389;
- c) delimitarea materială a locului de muncă (îngrădire);
- d) esalonarea operațiilor de intervenție la instalațiile electrice;
- e) elaborarea unor instrucțiuni de lucru pentru fiecare intervenție la instalațiile electrice;
- f) organizarea și executarea verificărilor periodice ale măsurilor tehnice de protecție împotriva atingerilor directe.

Pentru protecția împotriva electrocutării prin atingere indirectă trebuie să se realizeze și să se aplice numai măsuri și mijloace de protecție tehnice. Este interzisă înlocuirea măsurilor și mijloacelor tehnice de protecție cu măsuri de protecție organizatorice.

Pentru evitarea electrocutării prin atingere indirectă trebuie să se aplice două măsuri de protecție: o măsură de protecție principală, care să asigure protecția în orice condiții, și o măsură de protecție suplimentară, care să asigure protecția în cazul deteriorării protecției principale. Cele două măsuri de protecție trebuie să fie astfel alese încât să nu se anuleze una pe cealaltă. În locurile puțin periculoase din punctul de vedere al pericolului de electrocutare este suficientă aplicarea numai a unei măsuri, considerate principale.

Pentru evitarea accidentelor prin electrocutare, prin atingere indirectă, măsurile de protecție care pot fi aplicate sunt următoarele:

- a) folosirea tensiunilor foarte joase de securitate TFJS;
- b) legarea la pamant;
- c) legarea la nul de protecție;
- d) izolarea suplimentară de protecție, aplicată utilajului, în procesul de fabricare;
- e) izolarea amplasamentului;
- f) separarea de protecție;
- g) egalizarea și/sau dirijarea potențialelor;
- h) deconectarea automată în cazul apariției unei tensiuni sau a unui curent de defect periculoase;
- i) folosirea mijloacelor de protecție electroizolante.

Este interzisă folosirea drept protecție principală a măsurilor indicate la pct. e), g), h) și i).

Fac excepție instalațiile electrice casnice, la care deconectarea automată la curenți de defect poate constitui mijloc principal de protecție, și stâlpii liniilor electrice aeriene de joasă tensiune, la care dirijarea distribuției potențialelor constituie mijloc principal de protecție.

Pentru instalațiile și echipamentele electrice de înaltă tensiune, sistemul de protecție împotriva electrocutării prin atingere indirectă se realizează prin aplicarea uneia sau, cumulativ, a mai multor măsuri de protecție, dintre care însă legarea la pamant de protecție este totdeauna obligatorie.

4.3.7 Proiectarea, executarea și montarea instalațiilor și echipamentelor electrice

Proiectantul este obligat să stabilească zonele cu atmosferă potențial explozivă în vederea alegerii echipamentelor tehnice cu grad corespunzător de protecție. Beneficiarul este obligat să solicite proiectantului efectuarea zonării.

Valorile de calcul, precum și limitele admise ale curenților prin corpul omului, ale impedanței electrice a corpului uman, ale tensiunilor de atingere și de pas și ale tensiunilor de lucru trebuie să fie în conformitate cu anexele nr. 25 - 30.

În locurile cu pericol de incendiu sau explozie trebuie să fie luate măsuri de protecție împotriva descărcărilor electrice datorate electricității statice (prin legare la pamant a elementelor metalice, instalarea de dispozitive de neutralizare sau de eliminare a particulelor electrizante etc.).

În locurile cu praf sau umezeală, cu pericol de incendiu sau explozie, trebuie să se folosească numai utilaje, aparate și echipamente electrice (inclusiv conducte electrice) de construcție specială (etanșe la praf, la umezeală, în construcție antiexplozivă etc.).

Protecția la suprasarcină și la curent maxim trebuie să fie astfel realizată, încât în cazul apariției unui defect care poate pune în pericol personalul, să deconecteze în timp normat instalația sau echipamentul electric respectiv.

Șurantele fuzibile deteriorate trebuie înlocuite numai cu șurante originale și calibrate, conform indicațiilor proiectantului.

În cazul în care întreruperea alimentării cu energie electrică, peste o durată normată, poate duce la explozii, incendii, distrugeri de utilaje, accidente sau pierderi de vieti omenești, alimentarea cu energie trebuie să fie asigurată din două surse independente, din care una va constitui alimentarea de rezervă.

Rețelele izolate față de pamant trebuie să fie prevăzute cu protecție automată prin controlul rezistenței de izolație, care să semnalizeze și/sau să deconecteze în cazul punerii la pamant.

Obligatorietatea deconectării automate, în cazul punerii la pamant a unei faze, precum și timpul admis pentru funcționarea rețelei cu un defect de izolație pe una din faze, în vederea depistării și eliminării defectului, trebuie să fie reglementate prin normele specifice de securitate a muncii.

Rețelele izolate față de pamant din excavatiile miniere, cu tensiuni nominale mai mari decât tensiunea nepericuloasă, trebuie prevăzute cu aparate pentru controlul permanent al izolației, care să întrerupă automat alimentarea cu energie, în maximum 0,5 secunde din momentul în care rezistența de izolație scade sub limitele admise pentru tensiunile utilizate.

Rețelele electrice din locurile de muncă cu risc de incendiu și explozie, precum și cele din depozitele de explozivi sau carburanți, trebuie prevăzute cu dispozitive care să asigure protecția automată la curenți de defect (PACD).

Detaliile și precizările pentru realizarea sistemelor de protecție trebuie să corespundă prevederilor standardelor în vigoare.

La acoperirea cu materiale electroizolante a partilor active ale instalațiilor și echipamentelor electrice (izolarea de lucru și de protecție), materialele electroizolante folosite trebuie să fie rezistente la solicitările fizice și chimice din mediul în care trebuie să funcționeze.

Acoperirea cu vopsea, lac, email, straturi de oxid, material fibros (tesături, fileuri, benzi de tesatura sau lemn) nu constituie o izolare, în sensul protecției împotriva electrocutării prin atingere directă.

Carcasele și învelisurile exterioare ale instalațiilor și echipamentelor electrice trebuie să fie rezistente la solicitările fizice și chimice în mediul în care funcționează. În afara de condiția impusă privind protecția împotriva electrocutării prin atingere directă, carcasele și învelisurile trebuie să fie în construcție corespunzătoare protecției împotriva incendiilor și exploziilor (dacă este cazul).

La instalațiile de înaltă tensiune trebuie să fie prevăzute blocări mecanice sau electrice, astfel încât deschiderea carcaselor și a îngrădirilor de protecție să fie posibilă numai după scoaterea de sub tensiune a echipamentului electric respectiv. Manevrarea dispozitivului de blocare trebuie să poată fi făcută numai cu o scula specială (de exemplu, cheie cu cap triunghiular).

La proiectarea, executarea și montarea instalațiilor electrice trebuie să se prevadă distanțe și spații în apropierea echipamentelor electrice și îngrădiri de protecție în jurul acestora, astfel încât deservirea, întreținerea și repararea acestora să se poată efectua fără pericol.

Distanțele și spațiile minim admise sunt stabilite în normele specifice de securitate a muncii.

Îngrădirile de protecție trebuie să fie astfel realizate încât să nu existe elemente sub tensiune neîngradite în zona de activitate a omului (zona de manipulare sau volum de accesibilitate).

Tipurile de îngrădiri de protecție împotriva electrocutărilor prin atingere directă, precum și condițiile de montare, trebuie să corespundă standardelor în vigoare.

Partile active ale instalațiilor electrice trebuie să fie amplasate la distanțe de protecție pentru a nu putea fi accesibile unei apropieri periculoase de piesele aflate normal sub tensiune.

Acest mijloc de protecție se aplică, de asemenea, la liniile electrice aeriene, prin respectarea distanțelor minime admise față de alte obiecte din apropierea liniilor respective.

La mașinile și instalațiile de ridicat cu elemente mobile, cum sunt podurile rulante din încăperile sau spațiile de producție neelectrice, se admit parti active în construcție deschisă (fără carcase închise), cu condiția protejării împotriva atingerii sau apropierii de partile active.

Aceasta se obține prin amplasarea mașinilor și instalațiilor la înălțimi suficient de mari față de căile de acces și de circulație ale persoanelor neautorizate pentru exploatarea instalațiilor electrice, precum și prin prevederea de îngrădiri închise pe calea de acces a persoanelor autorizate pentru exploatarea instalațiilor electrice respective.

Obligațiile celui care proiectează, fabrică și/sau pune pe piață în vederea utilizării un echipament tehnic electric/instalație de clasă I de protecție sunt următoarele:

a) să asigure posibilitatea executării legăturilor de protecție necesare creării unui curent de defect, în cazul unui defect prin punerea unei faze la masă și apariția unei tensiuni periculoase pe masele echipamentului (instalației), curent de defect care să producă deconectarea echipamentului (instalației) sau sectorului defect prin protecția maximă de curent a circuitului sau prin alte protecții corespunzătoare.

b) echipamentul electric/instalația să aibă asigurată protecția împotriva atingerii directe a pieselor aflate normal sub tensiune.

Posibilitatea executării legăturilor de protecție trebuie să se asigure astfel:

- în cazul unui echipament electric/instalație fix(a) acesta (aceasta) trebuie să fie prevăzut(a) cu două borne de masă: una în cutia de borne, lângă bornele de alimentare cu energie electrică, pentru racordarea conductorului de protecție din cablul de alimentare a echipamentului (instalației) și a doua bornă pe carcasa echipamentului (instalației) în exterior, pentru racordarea vizibilă la centura de legare la pământ sau la alta instalație de protecție;

- în cazul unui echipament mobil sau portabil, acesta trebuie să fie prevăzut cu un cablu de alimentare flexibil, prevăzut cu o fisă (stecher) cu contact de protecție, sau echipamentul să fie prevăzut cu posibilitatea racordării unui cablu flexibil de alimentare cu conductor de protecție. Cablul de alimentare trebuie să conțină un conductor de protecție prin care să se lege masele echipamentului de contactele de protecție ale fisei (stecherului).

Cel care proiectează, produce sau livrează un echipament electric/instalație de clasă II de protecție trebuie să-și asigure din fabricație o izolație suplimentară (dubla sau întărită) și o protecție împotriva atingerii directe a pieselor aflate normal sub tensiune.

Obligațiile celui care proiectează, produce sau livrează un echipament electric/instalație de clasă III de protecție sunt următoarele:

- să asigure alimentarea echipamentului electric/instalației la o tensiune foarte joasă;

- echipamentul electric/instalația să nu producă o tensiune mai mare decât tensiunea foarte joasă;

- echipamentul electric/instalația să aibă asigurată protecția împotriva atingerii directe a pieselor aflate normal sub tensiune.

Pentru operațiile de montare a instalațiilor, rețelilor, utilajelor și echipamentelor electrice, în instrucțiunile de securitate a muncii trebuie prevăzute măsuri privind esalonarea corectă a lucrărilor și organizarea locului de muncă, astfel încât să se evite accidentele.

4.3.8 Exploatarea instalațiilor și echipamentelor electrice

Verificarea mijloacelor și a echipamentelor electrice de protecție înainte de utilizare, de punerea în funcțiune, după reparații sau modificări, și apoi periodic (în exploatare) trebuie să se facă în conformitate cu prevederile normelor specifice.

Este interzis ca în exploatarea, întreținerea și repunerea în funcțiune a unei instalații sau a unui echipament electric, să se aducă modificări față de proiect.

În cazurile speciale, se pot efectua modificări numai cu acordul proiectantului.

Pentru operațiile de întreținere și reparare a instalațiilor, rețelilor, utilajelor și echipamentelor electrice, în instrucțiunile de securitate a muncii trebuie prevăzute măsuri privind esalonarea corectă a lucrărilor și organizarea locului de muncă, astfel încât să se evite accidentele.

Instalațiile electrice în faza de experimentare trebuie să îndeplinească toate condițiile prevăzute în standarde și norme specifice pentru protecția împotriva electrocutării sau a accidentelor tehnice.

Este interzisă folosirea instalațiilor sau a echipamentelor electrice improvizate sau necorespunzătoare.

Recepționarea și punerea în funcțiune a unei instalații sau a unui echipament electric trebuie făcute numai după ce s-a constatat că s-au respectat normele de protecția muncii.

La exploatarea echipamentelor electrice trebuie să existe următoarele documente:

a) instrucțiuni de exploatare;

b) instrucțiuni de protecție împotriva pericolului de electrocutare;

c) instrucțiuni de intervenție și acordare a primului ajutor în caz de electrocutare;

d) programul de verificări periodice ale echipamentelor electrice și ale instalațiilor și mijloacelor de protecție împotriva pericolului de electrocutare.

Ingradirile mobile trebuie sa se foloseasca pentru protectia persoanelor numai in timpul executarii unor lucrari in instalatiile electrice, impotriva apropierii directe sau prin intermediul unor elemente de lucru (scule, conductoare etc.) de partile active, la distante mai mici decat cele minime admise de protectie.

Distantele de protectie minime admise, care trebuie respectate in timpul lucrarilor in instalatiile electrice, sunt stabilite in standardele si normele specifice in vigoare, in functie de conditiile specifice: categoria instalatiei electrice, tensiunea de lucru, modul de supraveghere a angajatilor, pozitia de lucru, zona de manipulare.

In cazul lucrarilor care se executa cu scoaterea de sub tensiune a instalatiei sau echipamentelor electrice, trebuie scoase de sub tensiune urmatoarele elemente:

- partile active aflate sub tensiune, la care urmeaza a se lucra;
- partile active aflate sub tensiune la care nu se lucreaza, dar se gasesc la o distanta mai mica decat limita admisa la care se pot apropia persoanele sau obiectele de lucru (utilaje, unelte etc.), indicata in documentatia tehnica specifica;
- partile active aflate sub tensiune ale instalatiilor situate la o distanta mai mare decat limita admisa, dar care, datorita lucrarilor care se executa in apropiere, trebuie scoase de sub tensiune.

Detaliile si precizarile privind realizarea celor mentionate mai sus se stabilesc in documentatia tehnica specifica in vigoare pentru securitatea muncii la instalatiile electrice, in functie de conditiile specifice.

Obligatiile celui care utilizeaza un echipament electric/instalatie de clasa I de protectie sunt urmatoarele:

a) sa execute legaturile de protectie necesare pentru asigurarea protectiei impotriva electrocutarii in cazul unui defect soldat cu aparitia unei tensiuni periculoase de atingere;

b) sa asigure deconectare automata a echipamentului electric/instalatiei sau sectorului defect si disparitia tensiunii periculoase de atingere;

c) sa vegheze ca protectia impotriva atingerii directe a pieselor aflate normal sub tensiune sa nu fie inlaturata sau deteriorata.

Obligatiile celui care utilizeaza un echipament electric/instalatie de clasa II de protectie sunt urmatoarele:

a) sa vegheze ca izolatia suplimentara a echipamentului electric/instalatiei sa nu fie deteriorata sau eliminata;

b) sa vegheze ca protectia impotriva atingerii directe a pieselor aflate normal sub tensiune sa nu fie inlaturata sau deteriorata.

Obligatiile celui care utilizeaza un echipament electric/instalatie de clasa III de protectie sunt urmatoarele:

a) sa alimenteze echipamentul electric sau instalatia la tensiunea foarte joasa pentru care au fost proiectate sa functioneze;

b) sursa de tensiune trebuie sa fie astfel construita incat sa nu permita aparitia in circuitul de tensiune foarte joasa a unei tensiuni mai mari. Daca se utilizeaza un transformator coborator, acesta trebuie sa fie un transformator de separare (de siguranta);

c) izolatia circuitului de foarte joasa tensiune trebuie sa fie de asa natura incat sa nu permita aparitia unei tensiuni mai mari din alte circuite, in circuitul de tensiune foarte joasa;

d) sa vegheze ca protectia impotriva atingerii directe a pieselor aflate normal sub tensiune sa nu fie inlaturata sau deteriorata.

In cazul lucrarilor cu scoatere de sub tensiune este necesara legarea la pamant si in scurtcircuit a conductoarelor de faza, operatie care trebuie sa se execute imediat dupa verificarea lipsei de tensiune.

Prin efectuarea legaturilor la pamant si in scurtcircuit trebuie sa se asigure protectia angajatului impotriva aparitiei accidentale a tensiunii la locul de munca, descarcarea partilor scoase de sub tensiune de sarcinile capacitive remanente si protectia impotriva tensiunilor induse.

Dispozitivele de legare la pamant si in scurtcircuit trebuie sa fie conform standardelor in vigoare.

Sezioniile minime ale conductoarelor si elementelor, modul de aplicare a dispozitivelor de scurtcircuitare, precum si masurile organizatorice legate de aplicarea acestor dispozitive, trebuie sa fie indicate in instructiunile de securitate a muncii pentru instalatiile electrice, in functie de conditiile specifice (categoria instalatiei electrice, scopul legarilor in scurtcircuit si la pamant etc.).

Folosirea mijloacelor de protectie electro izolante este obligatorie atat la lucrari in instalatiile scoase de sub tensiune, cat si in cazul lucrarilor efectuate fara scoatere de sub tensiune a instalatiilor si a echipamentelor electrice.

Acestea din urma se efectueaza de catre personal autorizat pentru lucrul sub tensiune.

La instalatiile de joasa tensiune folosirea mijloacelor individuale de protectie electroizolante constituie singura masura tehnica de protectie si se foloseste cumulat cu masurile organizatorice.

La instalatiile de inalta tensiune, aceasta masura se aplica cumulat cu alte mijloace de protectie.

Instalatiile sau locurile unde exista sau se exploateaza echipamente electrice trebuie sa fie dotate, in functie de lucrarile si conditiile de exploatare, cu urmatoarele categorii de mijloace de protectie:

a) mijloace de protectie care au drept scop protejarea omului prin izolarea acestuia fata de elementele aflate sub tensiune sau fata de pamant (prajini electroizolante pentru actionarea separatoarelor, manipularea indicatoarelor mobile de tensiune, montarea scurtcircuitoarelor etc., scule cu manere electroizolante, covoare si platforme electroizolante, manusi si incaltaminte electroizolante etc.);

b) detectoare mobile de tensiune, cu ajutorul carora se verifica prezenta sau lipsa tensiunii;

c) garnituri mobile de legare la pamant si in scurtcircuit;

d) panouri, paravane, imprejmuiiri (ingradiri);

e) panouri de semnalizare.

Exploatarea echipamentelor electrice trebuie facuta numai de catre personal calificat, autorizat si instruit a lucra cu respectivele echipamente.

Intretinerea, reglarea, depanarea, repararea si prima punere sub tensiune a echipamentelor electrice trebuie facuta numai de personal calificat in meseria de electrician, autorizat si instruit pentru aceste operatii la echipamentele respective.

Intretinerea, reglarea, depanarea, repararea si punerea sub tensiune a echipamentelor electrice trebuie facute conform instructiunilor special intocmite de unitatea care executa aceste operatii.

Autorizarea personalului pentru lucru la instalatiile tehnice electrice in activitatile de exploatare, intretinere si reparatii, trebuie facuta conform regulamentului pentru autorizarea electricienilor din punctul de vedere al normelor de protectia muncii, pe baza de examen medical, psihologic, si test de verificare a cunostintelor profesionale, de protectia muncii si de acordare a primului ajutor.

Manevrarea si exploatarea instalatiilor, utilajelor, echipamentelor si aparatelor care utilizeaza energia electrica si la care este posibila atingerea directa a pieselor aflate normal sub tensiune, indiferent de valoarea tensiunii, este permisa numai personalului calificat, instruit si autorizat pentru aceasta (angajatii de la electroliza, cracare, sudare electrica, instalatii de pornit autovehicule etc.).

La utilizarea transformatoarelor, generatoarelor si convertizoarelor de sudare electrica, in locuri de munca periculoase si foarte periculoase din punctul de vedere al pericolului de electrocutare, trebuie sa fie luate masuri care sa asigure protectia la atingerea accidentala a portiunilor neizolate ale circuitului de sudura.

Măsurile de protecție trebuie să fie precizate în normele specifice de securitate a muncii.

Automacaralele care lucrează în apropierea liniilor electrice aeriene trebuie să fie echipate cu dispozitive de semnalizare a intrării bratului în zona de influență a acestora.

Executarea manevrelor la instalațiile de producere, transport și distribuție a energiei electrice, trebuie făcută numai de către personal calificat, autorizat și instruit pentru operațiile respective, și numai la instalațiile pentru care a fost autorizat.

Intervențiile la instalațiile, utilajele, echipamentele și aparatele care utilizează energia electrică sunt permise numai în baza unei autorizații de lucru scrise (AL), sau în baza unor instrucțiuni tehnice interne de protecție a muncii (ITI-PM) sau a atribuțiilor de serviciu (AS) sau a dispozitiilor verbale (DV) sau a unor procese verbale (PV) sau a obligațiilor de serviciu (OS) sau pe proprie răspundere (PR).

Modul de lucru în baza fiecărei din formele indicate la paragraful 1 sunt precizate în normele specifice de securitate a muncii.

Se interzice executarea de lucrări la instalațiile electrice pe timp de ploaie, furtună, viscol.

Se interzice executarea de lucrări la instalațiile electrice fără întreruperea tensiunii, dacă locul respectiv nu este bine iluminat.

Pentru prevenirea accidentelor de muncă provocate de curentul electric, toate instalațiile și mijloacele de protecție trebuie verificate la recepție, înainte de darea în funcțiune, și apoi periodic în exploatare, precum și după fiecare reparație sau modificare.

Serviciul de întreținere trebuie să întocmească lista verificărilor periodice pentru fiecare utilaj electric și să execute aceste verificări. Este strict interzisă punerea sub tensiune a instalației, utilajului sau echipamentului care nu a corespuns la una din aceste verificări.

4.3.9 Instalații sub presiune, de ridicat și de transportat

Proiectarea, fabricarea, montarea, exploatarea și verificarea instalațiilor sub presiune, de ridicat și de transportat, trebuie să se facă în conformitate cu prescripțiile tehnice - colecția Inspectiei pentru cazane, recipiente sub presiune și instalații de ridicat (ISCIR) și normele de protecția muncii aplicabile.

Se interzice utilizarea instalațiilor sub presiune, de ridicat și de transportat, fără avizul tehnic și verificarea ISCIR.

Executarea intervențiilor la instalațiile sub presiune, de ridicat și de transportat (depanări, reparații, modificări, racordări etc.) trebuie să se facă numai de către personal calificat, instruit și autorizat în acest scop, conform prescripțiilor tehnice - colecția ISCIR.

4.3.10 Instalații de ridicat sarcini

Atunci când un echipament tehnic pentru ridicarea sarcinilor este instalat în mod permanent, rezistența și stabilitatea în timpul utilizării trebuie asigurată ținând seama, în particular, de sarcinile care se vor ridica și de solicitările produse în locurile de suspendare sau de fixare pe structuri.

Echipamentele tehnice pentru ridicarea sarcinilor trebuie să fie marcate vizibil cu sarcina nominală și atunci când este necesar, cu sarcina nominală pentru fiecare configurație a echipamentului.

Dispozitivele de legare sau de prindere a sarcinii trebuie marcate astfel încât să fie posibilă identificarea caracteristicilor esențiale pentru utilizarea în condiții de securitate.

Echipamentul tehnic care n-a fost destinat pentru ridicarea persoanelor dar care ar putea fi utilizat în acest scop datorită unei posibile confuzii, trebuie marcat în mod adecvat și vizibil pentru evitarea unei astfel de erori.

Echipamentul tehnic care se instalează permanent trebuie instalat astfel încât să fie reduse riscurile ca sarcinile:

- a) să lovească angajații;
- b) să se deplaseze periculos sau să cada liber;
- c) să se desprindă neintenționat.

Echipamentul tehnic pentru ridicarea sau deplasarea angajaților trebuie să fie astfel încât:

- a) să prevină riscul de cadere al habitaculului, atunci când acesta există, cu ajutorul unor dispozitive adecvate;
- b) să prevină riscul de cadere a utilizatorului din habitacul, atunci când acesta există;
- c) să prevină riscul de strivire, de prindere sau de lovire a utilizatorului, în particular, printr-un contact inflamabil cu obiectele;
- d) să asigure ca persoanele blocate în habitacul, în eventualitatea unui incident, nu sunt expuse la pericol și pot fi demarcate.

Dacă, din motive datorate amplasamentului și înălțimilor diferite, riscurile vizate la pct. a) nu pot fi evitate prin nici o măsură de securitate, trebuie instalat un cablu cu coeficient de siguranță marit.

Cablul menționat trebuie verificat în fiecare zi de lucru.

Echipamentul tehnic care este mobil sau care poate fi demontat și care este destinat pentru ridicarea sarcinilor, trebuie utilizat astfel încât să fie asigurată stabilitatea sa în toate condițiile previzibile, ținând seama de natura solului.

Persoanele pot fi ridicate numai prin intermediul echipamentului tehnic și a accesoriilor prevăzute în acest scop.

În mod excepțional, echipamentul tehnic care nu este special destinat pentru ridicarea persoanelor, poate fi utilizat în acest scop, cu condiția să fie luate măsuri adecvate pentru asigurarea securității și supravegherii permanente.

Atât timp cât pe echipamentul tehnic destinat pentru ridicarea sarcinilor se află angajați, trebuie asigurată prezența permanentă în postul de comandă. Persoanele ridicate trebuie să dispună de mijloace de comunicare fiabile. În eventualitatea apariției unui pericol trebuie să existe mijloace pentru evacuarea acestora în siguranță.

Trebuie luate măsuri pentru a se asigura ca sub sarcinile suspendate nu sunt prezenți angajați, cu excepția cazului în care acest lucru este necesar pentru realizarea efectivă a sarcinii de muncă.

Sarcinile nu trebuie să fie deplasate pe deasupra locurilor de muncă neprotejate în care angajații sunt prezenți în mod curent.

Dacă procesul de muncă nu se poate desfășura în alt mod, trebuie stabilite și aplicate metode și procedee adecvate, atunci când este cazul.

Dispozitivele de legare sau de prindere pentru ridicarea sarcinilor trebuie alese în funcție de sarcinile care se manipulează, de locurile de legare sau de prindere și de condițiile atmosferice, ținându-se seama de modul și configurația legării. Ansamblul dispozitivului de legare sau de prindere trebuie marcat vizibil, astfel încât utilizatorii să fie avertizați asupra caracteristicilor sale, atunci când ansamblul nu se demontează după utilizare.

Dispozitivele de legare sau de prindere trebuie depozitate astfel încât să existe certitudinea că nu se vor deteriora sau degrada.

Atunci când două sau mai multe echipamente tehnice utilizate pentru ridicarea sarcinilor neghidate sunt instalate sau montate la un loc de muncă astfel încât razele lor de acțiune se intersectează, trebuie luate măsuri adecvate pentru a se preveni ciocnirea între sarcini și/sau parti ale echipamentelor tehnice.

Atunci când se utilizează un echipament tehnic mobil pentru ridicarea sarcinilor neghidate, trebuie luate măsuri pentru a se preveni bascularea, răsturnarea sau, atunci când este necesar, deplasarea ori alunecarea echipamentului. Trebuie efectuate verificări pentru a avea certitudinea că aceste măsuri au fost corect executate.

Dacă operatorul unui echipament tehnic, destinat pentru ridicarea sarcinilor neghidate, nu poate observa întregul traseu al sarcinii, fie direct, fie prin intermediul unui echipament auxiliar care furnizează informațiile necesare, atunci o persoană competentă trebuie să comunice cu operatorul pentru a-l ghida și trebuie luate măsuri organizatorice pentru a se preveni ciocnirile cu sarcina care pot să periclitaze angajații. Procesul de muncă trebuie organizat astfel încât atunci când un legator de sarcină leagă sau eliberează sarcina, aceste operații să fie efectuate în condiții de securitate, în particular prin existența la angajat a comenzilor directe sau indirecte ale echipamentului tehnic. Toate operațiile de ridicare trebuie stabilite corect, supravegheate și efectuate corespunzător pentru a asigura securitatea angajaților. În particular, dacă o sarcină este ridicată simultan cu două sau mai multe echipamente tehnice pentru ridicarea sarcinilor neghidate, trebuie stabilite și aplicate metode și procedee care să asigure o bună coordonare a operatorilor. Dacă echipamentul tehnic destinat pentru ridicarea sarcinilor neghidate nu poate reține sarcina, în cazul unei defectări totale sau parțiale, trebuie luate măsuri adecvate pentru a se evita expunerea angajaților la orice risc rezultat. Sarcinile suspendate nu trebuie lasate fără supraveghere în afara cazului în care patrunderea în zona periculoasă este prevenită iar legarea, prinderea și reținerea sarcinii conferă o securitate deplină. Utilizarea în aer liber a echipamentelor tehnice destinate pentru ridicarea sarcinilor neghidate trebuie interzisă atunci când condițiile meteorologice se deteriorează până la punctul în care se periclitează utilizarea în condiții de securitate a echipamentului, expunându-se angajații la riscuri. Se vor lua măsuri de protecție adecvate pentru a se preveni orice risc pentru angajați, în particular, pentru a se preveni rasturnarea echipamentului tehnic.

4.3.11 Echipamente tehnice prevăzute pentru lucrul temporar la înălțime

Dacă lucrul temporar la înălțime nu poate fi efectuat în condiții de securitate și în condiții ergonomice adecvate, de pe o suprafață convenabilă, trebuie alese cele mai adecvate echipamente tehnice pentru a se asigura și menține condiții de lucru nepericuloase. Trebuie acordată prioritate măsurilor de protecție colectivă față de măsurile de protecție individuală. Dimensionarea echipamentului tehnic trebuie adaptată naturii lucrării de executat, dificultăților previzibile și să permită circulația fără pericol. Cel mai potrivit mijloc de acces la locurile de muncă pentru lucrul temporar la înălțime trebuie ales în funcție de frecvența sa de utilizare, de înălțimea ce trebuie atinsă și de durata utilizării. Alegerea făcută trebuie să permită evacuarea în caz de pericol iminent. Trecerea, într-un sens sau altul, între un mijloc de acces și platforme, planșee sau pasarele nu trebuie să genereze riscuri suplimentare de cadere.

Scarile nu pot fi utilizate ca posturi de lucru la înălțime decât în condițiile în care, utilizarea altor echipamente tehnice mai sigure nu este justificată din cauza nivelului redus de risc și din cauza, fie a duratei reduse de utilizare, fie a caracteristicilor existente ale spațiului de acces pe care angajatorul nu le poate modifica.

Pot fi utilizate metode de acces și de poziționare cu ajutorul frânghiilor numai în cazurile în care, în funcție de aprecierea riscului, lucrarea respectivă poate fi executată în condiții de securitate și/sau nu este justificată utilizarea unui echipament tehnic mai sigur.

Ținând seama de aprecierea riscului și, în special, în funcție de durata lucrului și de restricțiile de natură ergonomică, trebuie prevăzut un scaun dotat cu accesoriile corespunzătoare.

În funcție de tipul de echipament tehnic ales pe baza punctelor precedente, trebuie identificate măsurile adecvate de reducere a riscurilor pentru angajați, riscuri inerente acestui tip de echipament.

Dacă este necesar, trebuie prevăzută instalarea unor mijloace de protecție împotriva căderilor.

Aceste mijloace trebuie să aibă o structură și o rezistență corespunzătoare care să oprească sau să împiedice căderile de la înălțime și să prevină, în limitele posibilului, producerea de leziuni angajaților. Mijloacele de protecție colectivă împotriva căderilor nu trebuie să fie întrerupte decât în dreptul punctului de acces al unei scări mobile sau fixe.

Atunci când executarea unei lucrări specifice necesită îndepărtarea temporară a unui mijloc de protecție colectivă împotriva căderilor, trebuie luate măsuri de securitate compensatorii, eficiente. Lucrul nu poate fi efectuat fără adoptarea prealabilă a acestor măsuri. Imediat după ce lucrarea specifică a fost terminată, definitiv sau temporar, trebuie montate la loc mijloacele de protecție colectivă împotriva căderilor. Lucrul temporar la înălțime trebuie efectuat numai atunci când condițiile meteorologice nu periclitează securitatea și sănătatea angajaților.

4.3.12 Utilizarea scarilor

Scarile vor fi amplasate astfel încât să le fie asigurată stabilitatea în timpul utilizării. Picioarele scarilor portabile se vor amplasa pe un suport stabil, rezistent, de dimensiuni corespunzătoare și imobil astfel încât treptele să rămână în poziție orizontală. Scarile suspendate, cu excepția celor din franghie vor fi fixate în mod sigur, astfel încât să nu se deplaseze și să fie evitată orice mișcare de balans.

Alunecarea picioarelor scarilor portabile va fi împiedicată în timpul utilizării, fie prin fixarea părții superioare sau inferioare a lonjeroanelor, fie prin orice alt dispozitiv antiderapant sau procedeu de egală eficiență.

Scarile de acces trebuie să aibă o lungime astfel încât să depășească în mod suficient nivelul de acces, cu excepția situației în care au fost luate alte măsuri care să garanteze o fixare sigură. Scarile articulate sau scarile culisante trebuie utilizate astfel încât să fie împiedicată mișcarea relativă între subsansamble. Scarile mobile trebuie imobilizate înainte de urcarea pe ele.

Scarile trebuie utilizate astfel încât, în orice moment, angajații să aibă posibilitatea de prindere cu mâna și un suport de susținere sigur. În special, purtarea cu mâna a sarcinilor pe o scară nu trebuie să împiedice menținerea unei prinderi sigure cu mâna.

4.3.13 Utilizarea schelelor

Atunci când nu este disponibil breviarul de calcul al schelei alese sau nu sunt prevăzute în aceste configurații structurale avute în vedere, trebuie efectuat un calcul de rezistență și de stabilitate, cu excepția cazului în care această schemă este asamblată prin respectarea unei configurații tip, general recunoscute.

În funcție de complexitatea schelei alese, trebuie întocmit, de către o persoană competentă, un plan de montare, utilizare și demontare.

Acest plan poate avea forma unui plan general, completat de planuri de detaliu pentru componentele specifice schelei respective.

Elementele de sprijin ale unei schele trebuie protejate împotriva pericolului de alunecare, ori prin fixare pe suprafața de sprijin, ori prin alt procedeu de egală eficiență, iar suprafața de sprijin să aibă o capacitate portantă satisfăcătoare. Trebuie asigurată stabilitatea schelei. Trebuie prevenită, cu ajutorul unor dispozitive adecvate, deplasarea neașteptată a schelelor pe roți, în timpul lucrului la înălțime.

Dimensiunile, forma și dispunerea platformelor unei schele trebuie adaptate naturii lucrării de executat și corespunzătoare sarcinilor pe care trebuie să le suporte și să permită lucrul și circulația în securitate. Platformele schelelor trebuie montate astfel încât componentele lor să nu se

deplaseze în cazul utilizării normale. Între componentele platformelor și mijloacele verticale de protecție colectivă împotriva căderilor nu trebuie să existe goluri periculoase.

Atunci când unele părți ale unei schele nu sunt gata de întreținere, de exemplu în timpul montării, demontării sau modificărilor, aceste părți trebuie semnalizate prin panouri de avertizare de pericol general, conform reglementărilor în vigoare și vor fi delimitate în mod corespunzător prin obstacole fizice care să împiedice accesul în zona periculoasă.

Schelele nu pot fi montate, demontate sau modificate substanțial decât sub supravegherea unei persoane competente și de către angajați care au fost instruiți corespunzător și conform operațiilor prevăzute, referitor la riscurile specifice și insistându-se în special asupra:

- a) înțelegerii planului de montare, demontare sau modificare a schelei respective;
- b) securității în timpul montării, demontării sau modificării schelei respective;
- c) măsurilor de prevenire a riscurilor de cadere a persoanelor sau a obiectelor;
- d) măsurilor de securitate în cazul schimbării condițiilor meteorologice care ar putea prejudicia securitatea schelei respective;
- e) condițiilor referitoare la sarcina admisibilă;
- f) oricărui alt risc pe care îl pot include operațiile de montare, demontare și modificare.

Conducătorul locului de muncă și angajații respectivi trebuie să aibă la dispoziție planul de montare și demontare la care se face referire, în special toate instrucțiunile pe care acesta le poate cuprinde.

4.3.14 Tehnici de acces și de poziționare cu ajutorul franghiilor

La utilizarea tehnicilor de acces și de poziționare cu ajutorul franghiilor trebuie respectate următoarele condiții:

- a) sistemul trebuie să includă cel puțin două franghii ancorate separat, una constituind mijlocul de acces, de coborare și de susținere (franghie de lucru) și cealaltă mijlocul de asigurare (franghie de securitate);
- b) angajații trebuie dotați cu o centură complexă corespunzătoare, să o utilizeze și să fie legați prin această centură la franghia de securitate;
- c) franghia de lucru trebuie echipată cu un dispozitiv de coborare și urcare sigur și să includă un sistem de autoblocare care să împiedice caderea utilizatorului în cazul în care acesta și-ar pierde controlul mișcărilor. Franghia de securitate trebuie echipată cu un dispozitiv mobil de oprire a căderii care să însoțească angajatul în timpul deplasării;
- d) uneltele și celelalte accesorii pe care le utilizează un angajat trebuie legate de centura complexă sau de scaunul angajatului sau atașate printr-un alt mijloc corespunzător;
- e) lucrul trebuie organizat și supravegheat în mod corect astfel încât angajatului să-i poată fi dat un ajutor imediat, în caz de urgență;
- f) angajații respectivi trebuie, conform art. 286 să primească o instruire corespunzătoare și specifică operațiilor avute în vedere, în special asupra procedurilor de salvare.

În situațiile excepționale în care, ținând seama de evaluarea riscurilor, utilizarea unei a doua franghii ar mari periculozitatea lucrului, poate fi permisă utilizarea unei singure franghii în condițiile în care au fost luate măsuri corespunzătoare pentru asigurarea securității, în conformitate cu reglementările în vigoare.

4.3.15 Echipamente pentru fluide energetice

Din categoria fluidelor energetice fac parte oxigenul, acetilena, aerul comprimat, gazele lichefiate, gazele naturale și fabricate, hidrogenul etc., care prezintă riscuri ridicate de accidentare și îmbolnăvire profesională.

Proiectarea, fabricarea, amplasarea, utilizarea și verificarea echipamentelor tehnice pentru fluide energetice se va face conform normelor specifice, precum și a instrucțiunilor tehnice în domeniu.

Producătorii sunt obligați să întocmească și să pună la dispoziția beneficiarilor instrucțiuni de utilizare și instrucțiuni de protecție a muncii pentru fiecare fluid energetic.

Se interzice utilizarea echipamentelor pentru fluide energetice dacă acestea nu sunt prevăzute cu toate dispozitivele de siguranță, aparatura de măsură, control, reglare și protecție necesare desfășurării activității în condiții de securitate.

Se interzice utilizarea instalației pentru fluide energetice în condițiile în care dispozitivele și aparatele menționate la alin. (1) sunt defecte sau descompletate sau neverificate (neetalonate).

Producătorii și utilizatorii de fluide energetice trebuie să aibă program propriu de prevenire și lichidare a avariilor și urmarilor acestora.

4.3.16 Echipamente portabile și unelte manuale

Echipamentele portabile acționate electric sau pneumatic vor fi prevăzute cu dispozitive care să împiedice funcționarea lor necomandată.

Echipamentele portabile acționate electric sau pneumatic vor fi astfel concepute, încât la lăsarea lor din mână să se întrerupă acțiunea mișcării mecanismului portscula.

Tuburile flexibile pentru alimentarea cu aer comprimat a echipamentelor portabile trebuie să corespundă presiunii de lucru. Va fi asigurată fixarea lor pe racorduri.

Echipamentele portabile rotative cu acționare pneumatică trebuie să fie prevăzute cu sistem de limitare automată a creșterii accidentale a turației arborelui peste valorile admise.

Cozile și manerele uneltelor manuale vor fi netede, bine fixate, și vor avea dimensiuni și forme ergonomice, care să permită prinderea lor sigură și comodă.

Cozile și manerele din lemn se vor executa din lemn de esență tare, cu fibrele axiale drepte, fără noduri, crapături și ascuți deșprinse. Pentru fixarea cozilor și manerelor din lemn se vor folosi pene metalice corespunzătoare.

Utilizarea aceluiași maner la mai multe unelte manuale se admite numai pentru trusele de unelte construite în mod special cu maner demontabil.

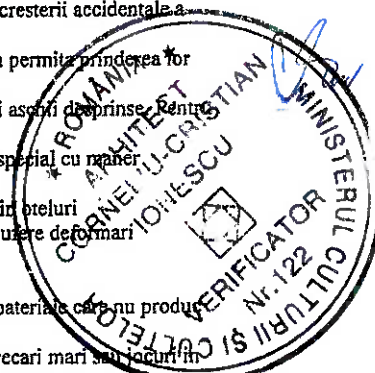
Uneltele de percție (ciocanele, daltile, dormurile, capuțoarele și toate uneltele de mână similare) vor fi executate din oteluri corespunzătoare, în așa fel încât, sub acțiunea eforturilor la care sunt supuse în timpul lucrului, partea activă să nu sufere deformări permanente, fisuri sau desprinderi de ascuți.

Folosirea uneltelor de percție deformate, înflorite, stribite sau improvizate este interzisă.

Uneltele manuale folosite în mediu cu gaze, vapori sau pulberi inflamabile sau explozive, vor fi confecționate din materiale care nu produc scântei prin lovire sau frecare și care, în contact cu atmosfera respectivă, ar putea iniția incendii sau explozii.

Uneltele manuale prevăzute cu articulații, cu foarfeci, clești etc., vor avea o construcție robustă și nu vor prezenta frecări mari sau jocuri în articulații, care pot duce la eforturi suplimentare pentru acționare sau la nesiguranță în timpul lucrului.

Bratele de acționare ale acestor unelte vor fi astfel concepute încât la închidere să ramane un spațiu suficient între ele, pentru a se preveni prinderea degetelor sau a altor părți ale organismului uman.

La executarea lucrărilor la înălțime, uneltele manuale vor fi pastrate în genti rezistente și vor fi fixate corespunzător, pentru a fi asigurate împotriva caderii.
În timpul transportului, părțile periculoase ale uneltelor manuale, ca tăisuri, varfuri etc., vor fi acoperite cu teci sau aparatori adecvate.
Uneltele manuale vor fi verificate la începutul fiecărui schimb. Este interzisă utilizarea acelor unelte manuale care nu se prezintă într-o stare tehnică corespunzătoare.

TEMA 5 – Instructaj Periodic

4.4 MEDIUL DE MUNCĂ

4.4.1 Agenți chimici

Această secțiune cuprinde cerințele minime pentru protecția angajaților față de riscurile pentru securitate și sănătate provenind din efectele agenților chimici (inclusiv ale azbestului) prezenți la locul de muncă sau ca rezultat al oricărei activități care implică agenți chimici. Pentru substanțele cancerigene prezente la locul de muncă prevederile acestei secțiuni se aplică fără a prejudicia prevederile mai restrictive și/sau specifice conținute de capitolul Agenți cancerigeni și mutageni, referitoare la expunerea angajaților la substanțe cancerigene. Prevederile referitoare la agenți chimici se aplică fără a prejudicia reglementările specifice privind transportul substanțelor și marfurilor periculoase.

Angajatorul trebuie să se asigure că riscul pentru securitatea și sănătatea angajaților în procesul de muncă, datorat unui agent chimic periculos, este eliminat sau redus la minimum. Este obligatorie respectarea valorilor limită de expunere profesională la agenți chimici în mediul de muncă, cu menținerea concentrațiilor agenților chimici la un nivel cât mai scăzut posibil.

Angajatorul trebuie să dispună de investigația prezentei agenților chimici periculoși la locul de muncă. În cazul prezentei agenților chimici periculoși la locul de muncă, angajatorul trebuie să evalueze orice risc referitor la securitatea și sănătatea angajaților care decurge din prezența acestor agenți chimici, luând în considerare, în special:

- proprietățile lor periculoase;
- informațiile date de furnizor, producător sau alte surse, privind securitatea și sănătatea (de ex., Fișele tehnice de securitate);
- nivelul, tipul și durata expunerii;
- condițiile de lucru cu astfel de agenți, inclusiv informații referitoare la cantitățile acestora;
- valorile limită de expunere profesională sau valorile limită biologice;
- efectul măsurilor preventive luate sau care vor fi luate;
- atunci când sunt disponibile, concluziile referitoare la supravegherea stării de sănătate.

Angajatorul trebuie să obțină informații suplimentare necesare pentru evaluarea riscului de la furnizor sau din alte surse disponibile.

Metodele de măsurare și evaluare a concentrației agenților chimici din aer la locul de muncă trebuie să fie standardizate.

Evaluarea riscului trebuie prezentată într-o formă corespunzătoare și poate include justificarea angajatorului referitoare la faptul că natura și mărimea riscurilor datorate agenților chimici nu necesită o altă evaluare detaliată a riscului. Evaluarea riscului va fi actualizată mai ales dacă s-au produs schimbări semnificative din cauza cărora evaluarea ar fi depășită sau atunci când rezultatele supravegherii stării de sănătate fac necesar acest lucru.

În evaluarea riscului trebuie incluse și acele activități, cum ar fi întreținerea, în timpul cărora este previzibilă apariția unui risc de expunere semnificativ sau care pot avea efecte vătămătoare pentru securitate și sănătate, chiar după ce au fost luate toate măsurile tehnice.

În cazul activităților care implică expunerea la mai mulți agenți chimici periculoși, riscul trebuie evaluat pe baza riscului prezentat de toți acești agenți chimici în combinație.

În cazul unei activități noi care implică agenți chimici periculoși, lucrul trebuie să înceapă numai după evaluarea riscului acelei activități și după luarea măsurilor de prevenire stabilite.

Ghidurile practice care detaliază prevederile prezentelor norme referitoare la evaluarea riscurilor și la aplicarea măsurilor de prevenire pentru diminuarea acestora vor respecta prevederile prezentelor norme.

Angajatorul este obligat să ia măsuri de eliminare sau reducere la minimum a riscurilor privind securitatea și sănătatea angajaților în procesele de muncă care implică agenți chimici periculoși, în special prin:

- proiectarea și organizarea sistemelor de muncă;
- dotarea cu echipament corespunzător pentru lucrul cu agenți chimici, elaborarea și implementarea procedurilor de întreținere, care să asigure securitatea și sănătatea angajaților în procesul de muncă;
- reducerea la minimum a numărului de angajați expuși sau care pot fi expuși;
- reducerea la minimum a duratei și intensității de expunere;
- măsuri corespunzătoare de igienă;
- reducerea cantității de agent chimic prezent la locul de muncă la nivelul minim cerut pentru tipul de activitate;
- proceduri adecvate de lucru care includ în special dispoziții privind manipularea, depozitarea și transportul în siguranță la locul de muncă al agenților chimici periculoși și al deșeurilor care conțin asemenea agenți chimici.

Dacă rezultatele evaluării riscurilor indică prezența unui risc pentru securitatea și sănătatea angajaților, se vor aplica măsurile specifice de protecție, prevenire și supraveghere.

Angajatorul trebuie să evite folosirea unui agent chimic periculos, prin înlocuirea lui cu un agent chimic sau un proces tehnologic care nu este periculos sau este mai puțin periculos pentru securitatea și sănătatea angajaților.

Dacă natura activității nu permite eliminarea riscului prin înlocuire, angajatorul trebuie să se asigure că riscul este redus la minimum prin aplicarea unor măsuri de prevenire și protecție, pe baza evaluării riscului, și anume, în ordinea priorității:

- a) proiectarea unor procese de muncă și de control corespunzătoare și folosirea de materiale și echipamente adecvate pentru prevenirea sau reducerea cât mai mult posibil a generării de agenți chimici periculoși și a efectelor acestora, care pot prezenta risc pentru securitatea și sănătatea angajaților la locul de muncă;
- b) aplicarea măsurilor colective de protecție la sursa de risc, de ex. ventilarea adecvată și măsuri organizatorice adecvate;
- c) aplicarea măsurilor individuale de protecție incluzând echipamentul individual de protecție, atunci când expunerea nu poate fi prevenită prin alte mijloace.

Măsurile prevăzute în acest articol trebuie însoțite de supravegherea sanatații, dacă natura riscului o cere.

Dacă nu demonstrează clar prin alte mijloace de evaluare că au fost luate măsurile adecvate de protecție și prevenire, angajatorul trebuie să dispună efectuarea de măsurări ale agenților chimici care prezintă risc pentru sănătatea angajaților la locul de muncă, în mod periodic și ori de câte ori se produce vreo schimbare în condițiile care pot afecta expunerea angajaților la agenți chimici, în special cu privire la valorile limita de expunere profesională.

La evaluarea riscului datorat agenților chimici periculoși trebuie să se țină seama de rezultatele acestor măsurări.

Atunci când o valoare limită de expunere profesională este depășită, angajatorul trebuie să ia imediat măsuri, ținând seama de perioada specificată pentru care se determină concentrația agentului chimic, pentru a remedia situația prin aplicarea măsurilor de protecție și prevenire.

Pe baza evaluării generale și a principiilor generale de prevenire a riscurilor, angajatorul trebuie să ia măsuri tehnice și/sau organizatorice corespunzătoare naturii activităților, inclusiv depozitarea, manipularea și izolarea agenților chimici incompatibili, asigurând protecția angajaților împotriva pericolelor datorate proprietăților fizico-chimice ale agenților chimici. În mod deosebit, angajatorul trebuie să ia măsuri, în ordinea priorității, pentru:

- a) prevenirea prezentei substanțelor inflamabile în concentrații periculoase la locul de muncă sau a cantităților periculoase de substanțe chimice instabile, sau, atunci când natura activității nu o permite;
- b) evitarea prezentei surselor de aprindere care pot produce incendii și explozii sau a condițiilor nefavorabile care pot face ca substanțele sau amestecurile de substanțe chimice instabile să producă efecte fizice periculoase, și
- c) limitarea/diminuarea efectelor negative pentru securitatea și sănătatea angajaților în cazul unui incendiu sau al unei explozii provocate de aprinderea unei substanțe inflamabile și/sau a unor efecte fizice periculoase datorate prezentei substanțelor sau amestecurilor de substanțe instabile chimice.

Echipamentul de lucru și sistemele de protecție acordate de angajator pentru protecția angajaților trebuie să fie conform prevederilor legale în vigoare, în ceea ce privește proiectarea, producția și livrarea.

Măsurile tehnice și/sau organizatorice luate de angajator trebuie să țină seama și să fie conforme cu clasificarea categoriilor de echipament prevăzute de reglementările în vigoare.

Angajatorul trebuie să asigure controlul instalațiilor, echipamentelor și utilajelor, dotarea cu sisteme anti-ex, extinctoare cu declansare rapidă/automată și dispozitive de limitare a presiunilor.

În scopul protejării securității și sănătății angajaților în caz de accident, incident sau urgență legată de prezența agenților chimici periculoși la locul de muncă, angajatorul trebuie să stabilească proceduri/planuri de urgență care vor fi puse în practică în momentul apariției unor astfel de evenimente. Aceste proceduri includ exerciții adecvate, la intervale regulate și dotări adecvate pentru acordarea primului ajutor.

În cazul apariției unui accident, incident sau urgență legată de prezența agenților chimici periculoși la locul de muncă, angajatorul trebuie să ia imediat măsuri de prevenire a efectelor și de informare a angajaților asupra acestor efecte. Pentru readucerea la normal a situației:

- angajatorul trebuie să ia măsurile corespunzătoare pentru remedierea situației cât mai curând posibil;
- în zona afectată angajatorul trebuie să permită numai accesul angajaților care sunt indispensabili pentru efectuarea reparațiilor și pentru alte activități necesare remedierii situației.

Angajaților cărora li s-a permis să lucreze în zona afectată trebuie să li se asigure echipament individual de protecție pe care trebuie să-l folosească atât timp cât situația se menține; această situație nu trebuie să fie permanentă. Angajaților neprotejați nu li s-a permis să rămână în zona afectată.

Angajatorul trebuie să ia măsurile necesare pentru a asigura avertizarea și alte sisteme de comunicare necesare la semnalarea unui risc crescut pentru securitate și sănătate, pentru a permite o reacție corespunzătoare și pentru a începe imediat ce este necesar acțiunile de remediere, operațiunile de evacuare, salvare și asistență.

Angajatorul trebuie să asigure disponibilitatea informațiilor și să informeze angajații despre măsurile în caz de urgență datorate expunerii la agenți chimici periculoși. Serviciile interne și externe pentru accidente și urgențe trebuie să aibă acces la aceste informații. Aceste informații includ:

- semnalarea din timp a pericolelor, identificarea pericolelor, procedurilor și măsurilor, astfel încât serviciile de urgență să-și poată stabili propriile măsuri de prevenire și proceduri de intervenție;

- orice informații disponibile referitoare la apariția pericolelor specifice sau care pot apărea în timpul unui accident sau urgență, incluzând și informațiile despre măsurile aplicabile pentru cazurile de accidente, incidente sau urgențe.

Angajatorul trebuie să se asigure că angajaților și/sau reprezentanților lor le sunt puse la dispoziție:

- datele privind riscurile referitoare la securitate și sănătate ce decurg din expunerea acestora la agenți chimici periculoși și informații suplimentare ori de câte ori schimbări majore la locul de muncă determină o modificare a acestor date;
- informațiile despre agenții chimici periculoși prezenți la locul de muncă, cum ar fi denumirea acestor agenți, riscurile pentru securitate și sănătate, valorile limita de expunere profesională și alte reglementări;
- instruirea și informarea privind măsurile necesare și acțiunile ce trebuie întreprinse pentru protecția lor și a altor angajați la locul de muncă;
- fișele tehnice de securitate date de fumizor.

Aceste informații trebuie:

- furnizate conform rezultatului evaluării riscului, prin comunicare orală, instruire individuală și instruire bazată pe suport scris, în funcție de natura și gradul riscului;

- actualizate, pentru a ține seama de modificările intervenite.

Atunci când containerele și conductele pentru agenți chimici periculoși folosiți în procesul de muncă nu sunt marcate conform actelor normative în vigoare privind etichetarea agenților chimici și semnalizarea de securitate la locul de muncă, angajatorul trebuie să se asigure că, fără încălcarea legislației, conținutul containerelor și conductelor și riscurile asociate acestuia sunt clar identificabile.

Pentru prevenirea expunerii angajaților la riscurile pentru sănătate provenite de la agenți chimici și/sau activități care implică agenți chimici, sunt interzise producerea sau folosirea agenților chimici. Se pot admite derogări în următoarele situații:

- pentru scopuri exclusive de cercetare științifică și testare, inclusiv analize;
- pentru activități destinate să elimine agenții chimici prezenți în deseuri și produse secundare;
- pentru producerea agenților chimici interziși, dacă aceștia sunt folosiți ca intermediari.

<p align="center">A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011</p>	<p align="center">INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR</p>
---	--

Expunerea angajaților la agenții chimici trebuie prevenită în special prin asigurarea ca producerea și folosirea cât mai rapid posibil a acestor agenți chimici ca intermediari are loc într-un sistem închis unic, de unde agenții chimici pot fi transferați numai atât cât este necesar pentru monitorizarea procesului sau alimentarea sistemului.

Supravegherea stării de sănătate, de ale cărei rezultate se ține seama la aplicarea măsurilor de prevenire la locurile de muncă, se efectuează atunci când:

- expunerea angajatului la un agent chimic periculos este de o asemenea natură încât se poate stabili o corelație între o boală identificabilă sau un efect negativ asupra sănătății și expunere și
- există probabilitatea ca boala sau efectul să apară în condițiile specifice de la locul de muncă al angajatului și
- tehnica de investigare implică riscuri minime pentru angajați. Trebuie să se utilizeze tehnici adecvate pentru detectarea simptomelor bolii sau efectului negativ.

În cazul agenților chimici pentru care este stabilită o valoare limită biologică, supravegherea stării de sănătate este o cerință obligatorie pentru lucrul cu agentul chimic periculos respectiv, conform procedurilor Ministerului Sănătății. Angajații trebuie să fie informați despre această cerință înainte de a le fi trasate sarcini care implică riscul de expunere la agentul chimic periculos indicat.

Monitorizarea biologică a angajaților expuși la plumb metallic și compuşii săi ionici trebuie să includă măsurarea nivelului de plumb în sânge (PbB), folosind spectrometria de absorbție sau o metodă care să dea rezultate echivalente.

Supravegherea medicală are loc atunci când:

- are loc expunerea la o concentrație de plumb în aer mai mare de 0,075 mg/mc, calculată ca o medie ponderată cu timpul pe o perioadă de peste 40 ore/săptămână, sau
- s-a înregistrat un nivel al plumbului în sânge mai mare de 20 µg Pb/100 ml sânge la angajați.

Pentru fiecare angajat aflat sub supraveghere medicală, dosarul medical și fișa individuală de expunere vor fi actualizate.

Întrebuințarea carbonatului bazic de plumb (ceruza), a sulfatului de plumb și a tuturor produselor conținând acești pigmenți este interzisă în orice lucrare de vopsitorie, cu excepția vagoanelor de cale ferată, a podurilor de cale ferată, a dublului fund al vapoarelor, a picturii decorative. În aceste cazuri, carbonatul bazic de plumb, sulfatul de plumb și produsele care conțin acești pigmenți vor fi utilizate sub formă de pastă sau vopsea gata preparată. Este interzisă vopsirea prin pulverizare cu oxid (miniu) de plumb.

Este interzisă munca tinerilor sub 18 ani sau a femeilor la lucrările de vopsit care comportă utilizarea carbonatului bazic de plumb (ceruza), a sulfatului de plumb sau a minuiului de plumb și a tuturor produselor care conțin acești pigmenți.

Dosarul medical și fișa individuală de expunere la agenți chimici trebuie să conțină un rezumat al rezultatelor supravegherii stării de sănătate și al tuturor datelor reprezentative obținute prin monitorizarea expunerii individuale. Monitorizarea biologică și cerințele legate de aceasta pot face parte din supravegherea stării de sănătate. Dosarul medical și fișa individuală de expunere trebuie păstrate într-o formă adecvată pentru a permite consultarea ulterioară, în condiții de confidențialitate. La cererea inspectoratului teritorial de muncă și direcției de sănătate publică, medicul de medicină muncii trebuie să furnizeze copii ale înregistrărilor. Angajatul are acces, la cerere, la datele sale medicale și de expunere. Atunci când o întreprindere își încetează activitatea, dosarul medical individual și fișa de expunere trebuie să fie transmise la direcția de sănătate publică.

Atunci când, în urma supravegherii stării de sănătate:

- se descoperă de către medicul de medicină muncii, ca un angajat are o boală identificabilă sau o afectare a stării de sănătate, ca rezultat al expunerii în procesul de muncă la un agent chimic periculos, sau
- valoarea limită biologică este depășită, angajatul este informat de către medicul de medicină muncii despre rezultatul care-l privește personal, inclusiv asupra unor date și recomandări medicale pe care să le urmeze după încetarea expunerii.

Angajatorul:

- revizuieste evaluarea riscului;
 - revizuieste măsurile de eliminare sau reducere a riscului;
 - ține seama de recomandările medicului de medicină muncii și a autorităților competente pentru introducerea măsurilor necesare de eliminare sau reducere a riscului, incluzând posibilitatea de transfer a angajatului la o activitate alternativă, unde nu există risc de expunere;
 - asigură continuarea supravegherii stării de sănătate și trimite la control medical orice alt angajat care a fost expus similar.
- În asemenea cazuri, medicul de medicină muncii poate propune ca angajații expuși să fie supuși examinării medicale.

4.4.2 Azbest

Pentru activitățile în care angajații sunt expuși sau pot fi expuși în timpul lucrului la pulberea provenită de la azbest și/sau din materiale cu conținut de azbest se aplică atât prevederile prezentei secțiuni cât și prevederile secțiunii - Agenți chimici.

Prevederile prezentei secțiuni nu se aplică pentru transportul maritim și transportul aerian.

Termenul azbest se referă la următorii silicați fibroși: crisotil (azbest alb) CAS 12001-29-5, crocidolit (azbest albastru) CAS 12001-28-4, amozit (azbest brun) CAS 12172-73-5, antofilit CAS 77536-67-5, tremolit CAS 77536-68-6, actinolit CAS 77536-66-4 sau orice amestec care conține unul sau mai mulți silicați de acest fel (CAS = Chemical Abstract Service Registry Number).

În cazul oricărei activități care implică riscul expunerii la pulberea degajată din azbest sau din materiale cu conținut de azbest, angajatorul trebuie să dispună efectuarea evaluării de risc, astfel încât să se determine natura și gradul de expunere al angajatului la pulberea degajată din azbest și/sau din materiale cu conținut de azbest.

Pentru activitățile de extracție, de fabricare și transformare a azbestului, angajatorul trebuie să informeze în scris inspectoratul teritorial de muncă și direcția de sănătate publică. Informarea trebuie să conțină cel puțin o descriere succintă a:

- tipurilor și cantităților de azbest utilizate;
- activităților și procedeele utilizate;
- produselor fabricate.

Angajații și/sau reprezentanții acestora în întreprindere/unitate trebuie să aibă acces la conținutul acestei informații.

Ori de câte ori intervine o modificare semnificativă în activitățile de extracție, de fabricare și prelucrare a azbestului, angajatorul trebuie să efectueze o nouă informare în scris.

Se interzice aplicarea azbestului prin procedee de stropire (sprayere) precum și activitățile care implică în procesul de muncă utilizarea unor izolații termice sau acustice de joasă densitate (1g/cm³) cu conținut de azbest.

Angajatorul trebuie să asigure reducerea expunerii angajaților la locul de muncă la pulberea generată din azbest și/sau din materiale cu conținut de azbest până la cel mai scăzut nivel ce poate fi practic atins și, în orice caz, să fie sub valoarea limită stabilită, în special prin aplicarea următoarelor măsuri:

- limitarea cantității de azbest utilizată în fiecare caz la minimum posibil;
- reducerea cât mai mult posibil a numărului angajaților expuși sau care pot fi expuși la pulberea provenită din azbest sau din materiale cu conținut de azbest;
- proiectarea proceselor de muncă astfel încât să se evite degajarea pulberii de azbest în aer. Dacă acest lucru nu este posibil din punct de vedere practic, pulberea trebuie captată cât mai aproape de sursa și evacuată;
- curățarea și întreținerea în mod eficient și periodic a tuturor clădirilor și/sau instalațiilor și echipamentelor utilizate în fabricarea sau tratarea azbestului;
- stocarea și transportul în ambalaje sigilate și etichetate în mod corespunzător a azbestului ca materie primă;
- colectarea și transportul de la locul de muncă în timp cât mai scurt posibil, în ambalaje adecvate, închise, etichetate, cu indicarea conținutului de azbest a deșeurilor. Aceasta măsură nu se aplică activităților extractive.

Deseurile trebuie tratate în conformitate cu prevederile legislației în vigoare referitoare la deseuri toxice și periculoase.

Angajatorul trebuie să ia măsuri pentru a se asigura că locurile de muncă în care se desfășoară activități care implică expunerea la azbest și/sau materiale cu conținut de azbest nu sunt accesibile decât angajaților care au sarcini de muncă în acel loc de muncă.

Atunci când expunerea la azbest nu poate fi redusă prin alte mijloace și este necesară purtarea unui echipament individual de protecție respirator și a altor echipamente individuale de protecție, trebuie ca utilizarea acestora să nu fie permanentă, durata de purtare fiind limitată pentru fiecare angajat la minimum strict necesar.

Angajații și/sau reprezentanții lor în unitate trebuie să fie consultați asupra măsurilor care trebuie luate în cazul în care se prevede o depășire a valorii limită stabilită, înainte ca activitățile respective să se desfășoare.

Înainte de începerea lucrărilor de demolare sau de îndepărtare a azbestului și/sau a materialelor cu conținut de azbest din clădiri și/sau structura acestora, din aparate, instalații și vapoare, angajatorul trebuie să stabilească un plan de lucru, care să cuprindă măsuri de protecție a securității și sănătății angajaților și pe care trebuie să îl transmită Inspectoratului teritorial de muncă cu o lună înainte de începerea lucrărilor, cu excepția cazurilor de urgență.

Planul de lucru trebuie să conțină în special:

- faptul că azbestul și/sau materialele cu conținut de azbest sunt îndepărtate înainte de demolarea propriu-zisă, pe cât este posibil din punct de vedere practic;
- echipamentul de protecție individual necesare furnizat;
- natura și durata probabilă a activității;
- locul unde are loc activitatea;
- metodele aplicate atunci când activitatea implică manipularea azbestului și/sau a materialelor cu conținut de azbest;
- caracteristicile echipamentului utilizat pentru protecția și decontaminarea angajaților care participă la activitate;
- caracteristicile echipamentului utilizat pentru protecția celorlalte persoane prezente la locul sau în vecinătatea locului unde se desfășoară activitatea.

În cazul oricărei activități care implică expunerea la azbest și/sau la materiale cu conținut de azbest, angajatorul trebuie să se asigure că angajații și/sau reprezentanții lor în unitate primesc toate informațiile adecvate referitoare la:

- riscurile potențiale pentru sănătate datorate expunerii la pulberea provenită de la azbest și/sau materiale cu conținut de azbest;
- existența unei valori limită de expunere obligatorii și necesitatea supravegherii atmosferei;
- cerințe de igienă, inclusiv necesitatea de a se abține de la fumat;
- precauții referitoare la purtarea echipamentelor de protecție;
- precauții speciale destinate minimizării expunerii la azbest.

Angajatorul trebuie să informeze angajații și/sau reprezentanții lor în unitate asupra riscurilor specifice ale expunerii la azbest, asupra rezultatelor măsurărilor concentrației de azbest în aer și asupra semnificației acestor rezultate. Dacă rezultatele depășesc valoarea limită fixată, angajații implicați și/sau reprezentanții lor în unitate trebuie informați cât mai rapid posibil asupra acestor depășiri și asupra cauzelor acestora și trebuie consultați referitor la măsurile ce trebuie luate sau, în caz de urgență, trebuie informați asupra măsurilor luate.

Angajatorul trebuie să asigure evaluarea stării de sănătate pentru fiecare angajat înainte de expunerea la pulberi provenite din azbest și/sau materiale cu conținut de azbest. Aceasta evaluare trebuie să includă un examen specific al aparatului respirator. Cel puțin o dată la fiecare 3 ani pe toată perioada în care are loc expunerea se realizează o nouă evaluare a stării de sănătate.

Se întocmește un dosar medical pentru fiecare angajat, în conformitate cu legislația în vigoare.

Ca urmare a supravegherii medicale, medicul de medicină muncii trebuie să se pronunțe în mod cert sau să determine eventualele măsuri individuale de protecție sau de prevenire care trebuie luate în urma rezultatelor evaluării stării de sănătate. Aceste măsuri pot conține, după caz, retragerea angajatului de la orice expunere la pulberile provenite din azbest și/sau din materiale care conțin azbest. Medicul de medicină muncii trebuie să furnizeze angajaților vizati informații și recomandări cu privire la evaluarea stării lor de sănătate după încetarea expunerii la azbest și/sau materiale cu conținut de azbest.

Angajații expuși și angajatorul pot solicita revizuirea evaluărilor stării de sănătate a angajaților, în conformitate cu reglementările în vigoare.

Angajații desemnați să efectueze activități ce implică expunerea la azbest și/sau materiale ce conțin azbest trebuie înscrși de angajator într-un registru de expunere, cu indicarea naturii și duratei activității acestora, precum și a expunerii la care aceștia sunt supuși. Medicul de medicină muncii are acces la acest registru. Fiecare angajat implicat are acces la propriile lui rezultate conținute în acest registru. Angajații și/sau reprezentanții lor în unitate au acces la informațiile colective anonime cuprinse în acest registru.

Registrele și dosarele medicale individuale se păstrează cel puțin 40 de ani după încheierea expunerii.

4.4.3 Agenții cancerigeni și mutageni

Prevederile acestui capitol au ca obiect protecția angajaților față de riscurile pentru sănătatea și securitatea lor, inclusiv prevenirea acestor riscuri care apar sau este posibil să apară în expunerea la agenți cancerigeni sau mutageni la locul de muncă.

Prevederile acestui capitol, inclusiv valorile limită, reprezintă cerințe minime în acest domeniu.

Aceste prevederi nu se aplică angajaților expuși radiațiilor ionizante la care se referă reglementările elaborate de Comisia Națională de Control al Activităților Nucleare.

În privința azbestului, prevederile acestui capitol se aplică atunci când sunt mai favorabile sănătății și securității la locul de muncă.

Prevederile acestui capitol se aplică pentru toate activitățile în care angajații sunt expuși sau există probabilitatea de a fi expuși la agenți cancerigeni sau mutageni, care rezultă din munca lor.

În activitățile în care angajații sunt sau pot fi expuși la agenți cancerigeni sau mutageni, angajatorul trebuie să determine natura, gradul și durata de expunere a angajaților, pentru a evalua orice risc pentru sănătatea și securitatea lor și pentru a stabili măsurile care trebuie luate. Angajatorul trebuie să reînnoiască evaluarea riscurilor în mod periodic și, obligatoriu, la orice modificare a condițiilor de muncă care pot influența expunerea angajaților la agenți cancerigeni sau mutageni.

Angajatorul trebuie să furnizeze autorităților competente, la cererea acestora, elementele care au servit la această evaluare.

La evaluarea riscului trebuie luate în considerare toate căile de pătrundere în organism a agentului cancerigen sau mutagen, cum ar fi absorbția transcutanată și/sau percutanată.

După realizarea evaluării la care se face referire angajatorii trebuie să acorde o atenție specială oricaror eventuale efecte asupra securității și sănătății angajaților expuși unor riscuri specifice și trebuie să ia în considerare faptul că este preferabil să nu angajeze lucrători în zonele în care pot intra în contact cu agenți cancerigeni sau mutageni.

Angajatorul trebuie să reducă utilizarea unui agent cancerigen sau mutagen la locul de muncă, dacă este posibil din punct de vedere tehnic, în special prin înlocuirea sa printr-o substanță, preparat sau procedeu care, în condiții de utilizare, nu este periculos sau este mai puțin periculos pentru sănătatea și securitatea angajaților.

La cererea autorităților competente, angajatorul comunică acestora rezultatul acțiunilor sale.

Expunerea angajaților trebuie evitată dacă rezultatele evaluării la care se face referire relevă un risc pentru sănătatea sau securitatea angajaților.

Dacă din punct de vedere tehnic nu este posibilă înlocuirea agentului cancerigen sau mutagen printr-o substanță, preparat sau procedeu care, în condiții de utilizare, nu este periculos sau este mai puțin periculos pentru sănătate și securitate, angajatorul trebuie să asigure condiții pentru producerea ori utilizarea agentului cancerigen sau mutagen într-un sistem închis.

Dacă aplicarea unui sistem închis nu este posibilă din punct de vedere tehnic, angajatorul trebuie să asigure condiții pentru ca expunerea angajaților să fie redusă la nivelul cel mai scăzut posibil.

În toate cazurile în care se utilizează un agent cancerigen sau mutagen, angajatorul trebuie să aplice următoarele măsuri:

- a) limitarea cantităților agentului cancerigen sau mutagen la locul de muncă;
- b) limitarea numărului de angajați expuși sau susceptibili să fie expuși, la nivelul cel mai scăzut posibil;
- c) proiectarea unui proces de muncă și a măsurilor tehnice de control care să evite sau să reducă la minimum agenții cancerigeni sau mutageni la locul de muncă;
- d) evacuarea agenților cancerigeni sau mutageni la sursă, prin ventilație locală (exhaustare) sau generală adecvată, compatibilă cu necesitatea de a proteja sănătatea publică și mediul;
- e) utilizarea metodelor în vigoare, adecvate pentru măsurarea agenților cancerigeni sau mutageni, în special pentru detectarea din timp a expunerilor anormale rezultate dintr-un eveniment neprevăzut sau dintr-un accident;
- f) aplicarea unor procedee și metode de muncă adecvate;
- g) asigurarea măsurilor de protecție colectivă și/sau a măsurilor de protecție individuală, în cazul în care expunerea nu poate fi evitată prin alte mijloace;
- h) aplicarea unor măsuri de igienă, în special curățarea regulată a pardoselilor, peretilor și altor suprafețe;
- i) informarea angajaților;
- j) delimitarea zonelor de risc și utilizarea unor indicatoare de securitate adecvate inclusiv indicatorul "fumatul interzis" în zonele în care angajații sunt expuși sau există probabilitatea de expunere la agenți cancerigeni sau mutageni;
- k) elaborarea unor planuri pentru situațiile de urgență care ar putea antrena expuneri anormale de ridicare;
- l) asigurarea unor mijloace care să permită depozitarea, manipularea și transportul agenților cancerigeni sau mutageni fără risc, în special prin utilizarea de containere sigilate și etichetate clar și vizibil;
- m) asigurarea unor mijloace care să permită colectarea, depozitarea și evacuarea deșeurilor de către angajați, inclusiv utilizarea containerelor sigilate și etichetate clar și vizibil.

Expunerea nu poate depăși valoarea-limită a agentului cancerigen sau mutagen stabilită prin prevederile acestor norme.

Dacă rezultatele evaluării pun în evidență existența unui risc pentru sănătatea și securitatea angajaților, angajatorul trebuie să pună la dispoziția autorităților competente, la cererea acestora, informații corespunzătoare privind:

- a) activitățile și/sau procedeele industriale date în folosință, inclusiv motivele pentru care se utilizează agenți cancerigeni sau mutageni;
- b) cantitățile din substanțele sau preparatele fabricate sau utilizate, care conțin agenți cancerigeni sau mutageni;
- c) numărul angajaților expuși;
- d) măsurile de prevenire luate;
- e) tipul echipamentului de protecție utilizat;
- f) natura și gradul expunerii;
- g) cazurile de înlocuire a agenților cancerigeni sau mutageni.

În cazul producerii unor evenimente imprevizibile sau a accidentelor care ar putea antrena o expunere anormală a angajaților, angajatorul trebuie să-i informeze pe angajați.

Până la normalizarea situației și atât timp cât cauzele expunerii anormale nu sunt eliminate, angajatorul trebuie să ia următoarele măsuri:

- a) desemnează să lucreze în zona afectată numai angajații care sunt indispensabili pentru executarea reparațiilor sau a altor lucrări necesare;
- b) dotează angajații desemnați cu echipament individual de protecție și de lucru, inclusiv pentru protecție respiratorie, echipament pe care angajații trebuie să-l poarte; expunerea nu poate fi permanentă și ea trebuie limitată la strictul necesar pentru fiecare angajat;
- c) nu permite angajaților fără echipament de protecție să lucreze în zona afectată.

Pentru anumite activități, cum ar fi întreținerea, pentru care este previzibilă creșterea semnificativă a expunerii și la care au fost epuizate în întregime toate posibilitățile tehnice de prevenire pentru limitarea acestei expuneri, angajatorul trebuie să stabilească, după consultarea angajaților și/sau a reprezentanților lor din unitate și fără a prejudicia responsabilitatea sa, măsurile necesare pentru a reduce durata expunerii angajaților la minimum posibil și pentru a asigura protecția angajaților în timpul acestor activități.

Pentru aplicarea acestei prevederi, angajatilor trebuie sa li se puna la dispozitie echipament individual de protectie si de lucru, inclusiv pentru protectie respiratorie. Acestea trebuie sa fie purtate de catre angajati pe toata durata cat persista expunerea anormala.

Expunerea angajatilor nu poate fi permanenta si ea trebuie limitata la strictul necesar pentru fiecare angajat.

Angajatorul trebuie sa ia masuri adecvate pentru a avea siguranta ca zonele in care se desfasoara activitati periculoase, sunt delimitate si semnalizate in mod clar si ca accesul persoanelor fara atributii de serviciu in astfel de zone este evitat prin alte mijloace.

semnalizate în mod clar și ca accesul persoanelor fără autorizație de serviciu în astfel de zone este strict interzis.

a) angajații să nu manance, să nu bea și să nu fumeze în zonele de lucru în care e

a) angajații sa nu manance, sa nu bea si sa nu fumeze in zonele de lucru in care exista riscul contaminarii cu agenti cancerigeni sau mutageni;

c) sa puna la dispozitia angajatilor grupuri sanitare si dusuri, curate si corespunzatoare;

d) echipamentul de protecție să fie:

-depozitat corespunzator in locuri bine stabilite;

-verificat si curatat, daca este posibil, inainte si, in orice caz, dupa fiecare utilizare;

-reparat sau înlocuit înainte de următoarea utilizare în cazul defectării lui.

Angajații nu trebuie să suporte costul acestor măsuri.

În ceea ce privește informarea și instruirea angajaților, angajatorul trebuie să ia măsuri corespunzătoare pentru ca angajații și/sau

reprezentantii angajatilor din unitate sa primeasca o pregatire suficienta si adecvata, bazata pe toate cunostintele disponibile, in special sub forma de informatii si instructiuni, cuprinzand:

a) riscurile potențiale pentru sănătate, inclusiv riscurile suplimentare cauzate de consumul de tutun;

b) precauțiile care trebuie luate pentru prevenirea expunerii;

c) prescripțiile de igienă:

d) purtarea și utilizarea echipamentului individual de protecție și a echipamentului individual de lucru;

e) masurile pe care trebuie sa le ia angajatii, in special personalul de interventie, in cazul producerii unor incidente si pentru prevenirea acestora.

Instruirea trebuie sa fie:

- adaptata evolutiei riscurilor si aparitiei unor riscuri noi;

- repetata periodic.

Angajatorul trebuie sa informeze angajatii cu privire la instalatiile si recipientele auxiliare acestora care contin agenti cancerigeni sau mutageni, sa vegheze ca toate aceste recipiente, ambalaje si instalatii sa fie etichetate clar si lizibil si sa expuna semnele de avertizare cat mai vizibil.

Pentru informarea angajatilor, angajatorul trebuie sa ia masuri corespunzatoare pentru ca:

a) angajati si/sau reprezentantii lor din unitate sa poata controla aplicarea prevederilor acestui capitol sau sa se implice in aplicarea lor,

-consecintele pentru securitatea si sanatatea angajatilor legate de alegerea, purtarea si utilizarea echipamentului individual de protectie si de lucru, fara prejudiciu la raspundabilitatile angajatorului referitoare la determinarea eficacitatii echipamen-tului de protectie si de lucru, in conformitate cu prevederile legale in vigoare;

-masurile luate de angajator si la care se face referire in art.503(1), fara a aduce atingere obligatiei angajatorului de a stabili astfel de masuri;

angajații și/sau reprezentanții lor din unitate să fie informați cât mai repede posibil asupra unei expunerii anormale, inclusiv expunerile menționate la art. 503, asupra cauzelor lor și asupra măsurilor luate sau care trebuie luate pentru remedierea situației;

c) sa existe o lista nominala actualizata a angajatilor in activitatile la care rezultatele evaluarii mentionate la art. 498 (2) releva un risc pentru sanatatea sau securitatea lor, indicand exonerarea la care ei au fost supusi, daca aceasta informatie este disponibila;

d) medicul si/sau autoritatea competenta, precum si toate persoanele responsabile cu sanatatea si securitatea in munca sa aiba acces la lista mentionata in pct. c);

e) fiecare angajat sa aiba acces la informatiile continute in lista care il privesc personal;

g) angajatii si/sau reprezentantii lor din unitate sa aiba acces la informatii colective care nu contin nominalizari de persoane.

Angajatorul trebuie sa asigure consultarea si participarea angajatilor si/sau reprezentantilor lor la rezolvarea tuturor problemelor legate de securitate si sanatate in cazul expunerii la agenti cancerigeni si/sau mutageni.

Măsurile pentru supravegherea adecvată a sănătății angajaților pentru care rezultatul evaluării efectuate releva riscuri pentru sănătatea sau securitatea lor, se stabilesc în concordanță cu reglementările Ministerului Sănătății.

În acest caz, fiecare angajat trebuie să fie supus unei supravegheri adecvate a sănătății înainte de expunere și apoi periodic.

Masurile trebuie astfel concepute incat sa existe posibilitatea directa a aplicarii masurilor medicale preventive si a celor de medicina a nunci.

Data se constata ca un angajat este suferind ca urmare a expunerii la agenti cancerigeni sau mutageni, medicul sau autoritatea competenta responsabila cu supravegherea medicala a angajatilor, poate cere ca si ceilalti angajati care au suferit o expunere similara sa faca obiectul unei supravegheri medicale.

În acest caz, angajatorul trebuie să realizeze o nouă evaluare a riscului la expunere.

pentru fiecare angajat expus unui agent cancerigen sau mutagen, la serviciul respectiv de medicina muncii se va completa un dosar medical individual si medical si/sau autoritatea competenta responsabila cu supravegherea medicala vor propune masurile individuale de protectie si prevenire care trebuie luate pentru toti angajatii.

Angajatii trebuie sa primeasca informatii si recomandari privind toate tipurile de supraveghere medicala de care pot beneficia dupa incetarea expunerii.

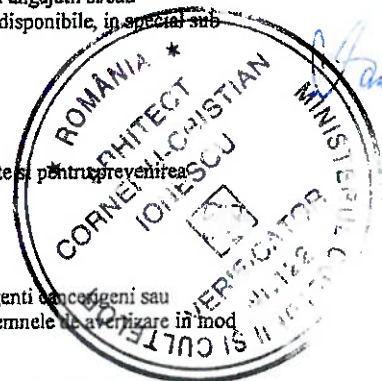
Angajații au acces la rezultatele supraveglierii medicale care îi privesc.

angajati vizati sau angajatorul pot sa solicite o verificare si/sau o reexaminare a rezultatelor supravegherii medicale.

toate cazurile de cancer identificate ca rezultand din expunerea profesionala la agenti cancerigeni trebuie raportate autoritatilor competente.

substante, preparate si procedee care pot duce la aparitia cancerului

Fabricarea auraminei.

2. Lucrari care implica expunerea la hidrocarburi aromatice policiclice prezente in negrul de fum, in gudronul de carbune sau in smoala de carbune.
3. Lucrari care implica expunerea la pulberi, fumuri si aerosoli produse in timpul prajirii si rafinarii electrolitice a minereului Cu-Ni.
4. Procedu cu acid concentrat la fabricarea alcoolului izopropilic.
5. Lucrari care implica expunerea la pulberi de lemn de esenta tare.

Tabelul 9

Recomandari privind supravegherea medicala a angajatilor

1. Medicul si/sau autoritatea competenta, responsabili cu supravegherea medicala a lucratorilor expusi contactului cu agenti cancerigeni sau mutageni, trebuie sa cunoasca bine conditiile de expunere ale fiecarui angajat.

2. Supravegherea medicala a angajatilor trebuie asigurata in conformitate cu principiile si practicile de medicina a muncii.

Aceasta include cel putin urmatoarele masuri:

-inregistrarea antecedentelor medicale si profesionale pentru fiecare angajat;

-anamneza;

-supravegherea biologica, precum si depistarea precoce a efectelor reversibile, in conformitate cu reglementarile Ministerului Sanatatii si Familiei.

3. Pe baza celor mai recente cunostinte de medicina a muncii, pot fi utilizate si alte teste pentru fiecare angajat supus supravegherii medicale.

4.4.4 Agenti biologici

Prevederile acestui capitol au ca obiect protectia angajatilor impotriva riscurilor pentru securitatea si sanatatea lor, rezultate sau care pot sa rezulte din expunerea la agenti biologici in cursul activitatii, precum si prevenirea acestor riscuri.

Prevederile acestui capitol reprezinta cerinte minime in acest domeniu.

Agentii biologici sunt clasificati in patru grupe distincte in functie de nivelul de risc:

a) grupa 1 - agenti biologici care nu sunt susceptibili sa provoace o boala omului.

b) grupa 2 - agenti biologici care pot provoca o boala omului si constituie un pericol pentru angajati; propagarea in colectivitate este improbabila; exista, in general, o profilaxie si un tratament eficace.

c) grupa 3 - agenti biologici care pot provoca imbolnaviri grave omului si constituie un pericol serios pentru angajati; ei pot sa prezinte un risc ridicat de propagare in colectivitate dar exista in general o profilaxie si un tratament eficace.

d) grupa 4 - agenti biologici care pot provoca boli grave omului si constituie un pericol serios pentru angajati; ei pot sa prezinte un risc ridicat de propagare in colectivitate si nu exista in general o profilaxie si un tratament eficace.

Prevederile acestui capitol se aplica pentru toate activitatile in care angajatii, datorita activitatii profesionale, sunt expusi sau risca sa fie expusi la agenti biologici.

Pentru orice activitate susceptibila sa prezinte un risc de expunere la agenti biologici angajatorul trebuie sa determine natura, nivelul si durata de expunere pentru a se putea evalua orice risc pentru sanatatea si securitatea angajatilor si pentru a se putea stabili masurile ce trebuie luate.

Pentru activitatile care implica o expunere la agenti biologici apartinand mai multor grupe riscurile sunt evaluate pe baza pericolelor reprezentate de catre toti agentii biologici periculosi prezenti.

Angajatorul va trebui sa reinnoiasca periodic evaluarea riscurilor si, in orice caz, la orice modificare a conditiilor de lucru care pot sa determine expunerea angajatilor la agenti biologici.

Angajatorul trebuie sa furnizeze autoritatilor competente, la cererea acestora, elementele care au stat la baza evaluarii riscurilor profesionale.

Evaluarea riscurilor profesionale pentru activitatile care pot prezenta risc de expunere la agenti biologici se efectueaza pe baza tuturor informatiilor existente si, mai ales, pe baza:

a) clasificarii agentilor biologici care constituie sau pot constitui un pericol pentru sanatate;

b) recomandarilor emise de autoritatile competente care vor indica, dupa caz, in functie de agentul biologic prezent in mediul de lucru sa se ia masuri in scopul de a proteja sanatatea angajatilor care sunt expusi sau pot fi expusi in cursul activitatii lor acestui agent biologic;

c) informatiilor asupra bolilor ce pot fi contactate datorita unei activitati profesionale a angajatilor;

d) efectelor alergizante si toxigene ce pot sa rezulte ca urmare a activitatii angajatilor;

e) faptului ca un angajat sufera de o boala direct legata de munca sa.

Daca rezultatele evaluarii riscurilor profesionale pentru activitatile care implica o expunere la agenti biologici arata ca expunerea si/sau eventuala expunere, se raporteaza la un agent biologic din grupa 1, inclusiv la vaccinurile vii atenuate, fara risc identificabil pentru sanatatea angajatilor, angajatorul trebuie sa respecte doar principiile de securitate si de igiena la locul de munca.

Daca natura activitatii o permite, angajatorul trebuie sa evite utilizarea unui agent biologic periculos, inlocuindu-l printr-un agent biologic care, in functie de conditiile de utilizare si de stadiul actual al cunostintelor, nu este periculos sau este mai putin periculos pentru sanatatea angajatilor.

Daca rezultatele evaluarii releva existenta unui risc pentru securitatea si sanatatea angajatilor, angajatorul trebuie sa ia masurile necesare pentru ca expunerea acestora sa fie evitata.

Cand acest lucru nu este tehnic posibil, tinand seama de activitate si de evaluarea riscurilor, angajatorul trebuie sa reduca riscul de expunere profesionala la un nivel suficient de scazut pentru a proteja adecvat sanatatea si securitatea angajatilor respectivi, prin aplicarea urmatoarelor masuri:

a) limitarea, la un nivel cat mai scazut posibil, a numarului de angajati expusi sau care pot fi expusi;

b) conceperea proceselor de munca si a masurilor de control tehnic astfel incat sa se evite sau sa se reduca la minimum diseminarea agentilor biologici la locul de munca;

c) masuri de protectie colectiva si/sau masuri de protectie individuala atunci cand expunerea nu poate fi evitata prin alte mijloace;

d) masuri de igiena adecvate pentru prevenirea sau reducerea transportului, eliminarii si scaparii accidentale a unui agent biologic in afara locului de munca;

e) utilizarea panourilor care semnalizeaza riscurile biologice si alte semne de avertizare adecvate conform prescriptiilor de semnalizare;

f) elaborarea unor planuri care sa fie puse in aplicare in caz de accidente ce implica prezenta agentilor biologici;

g) daca este necesar si tehnic posibil, detectarea in afara izolarii fizice primare a prezentei agentilor biologici utilizati in procesul de munca;

h) utilizarea de mijloace ce permit colectarea, depozitarea si eliminarea deșeurilor in deplina securitate de catre angajati, daca este cazul, dupa tratarea acestora, inclusiv utilizarea unor recipiente sigure, usor identificabile;

i) masuri care sa permita manipularea si transportul fara risc a agentilor biologici la locul de munca.

Daca rezultatele evaluarii riscurilor profesionale releva existenta unui risc pentru securitatea sau sanatatea angajatilor, angajatorul trebuie sa puna la dispozitia autoritatilor competente, la cererea acestora, informatii privind:

- a) rezultatele evaluarii riscurilor profesionale;
- b) activitatile in cursul carora angajatii au fost sau pot fi expusi la agenti biologici;
- c) numarul de angajati expusi;
- d) numele si competenta persoanei responsabile cu sanatatea si securitatea la locul de munca;
- e) masurile de protectie si de prevenire luate, inclusiv procedeele si metodele de lucru;
- f) un plan de urgenta pentru protectia angajatilor impotriva expunerii la un agent biologic din grupele 3 sau 4, in cazul unei defectari a izolarii fizice.

Angajatorul trebuie sa informeze imediat autoritatile competente despre orice accident sau incident care ar putea sa provoace diseminarea unui agent biologic ce ar putea provoca angajatilor infectie si/sau boala grava.

Pentru toate activitatile in care se utilizeaza agenti biologici ce constituie un risc pentru sanatatea si securitatea angajatilor, angajatorul este obligat sa ia masuri adecvate:

- a) sa asigure conditiile corespunzatoare ca angajatii sa nu serveasca masa si sa nu bea in zonele de lucru unde exista riscul de contaminare cu agenti biologici;

- b) sa furnizeze angajatilor echipamente individuale de protectie adecvate sau alte echipamente speciale adecvate;

- c) sa asigure angajatilor spatii dotate cu instalatii igienico- sanitare adecvate si substante antiseptice pentru ochi si piele;

- d) sa aiba in vedere ca echipamentul individual de protectie sa fie:

-asezat corect intr-un loc stabilit separat de celelalte haine;

-verificat si curatat, daca este posibil, inainte si, in orice caz, dupa fiecare utilizare;

-reparat sau schimbat inaintea unei noi utilizari, in cazul in care prezinta defectiuni;

- e) sa stabileasca proceduri privind prelevarea, manipularea si tratarea esantioanelor de origine umana sau animala.

Imbracamintea de lucru si echipamentele de protectie care pot fi contaminate de agenti biologici, trebuie sa fie scoase atunci cand angajatul paraseste zona de lucru si trebuie pastrate separat de alta imbracaminte.

Angajatorul trebuie sa aiba grija ca aceasta imbracaminte si echipamentul de protectie sa fie dezinfectate si curatate sau, la nevoie, distruse.

Angajatorul trebuie sa ia masurile corespunzatoare pentru ca angajatii si/sau reprezentantii acestora sa primeasca, sub forma de informari si instructaj, o instruire suficienta si adecvata, bazata pe toate informatiile disponibile privind:

- a) eventualele riscuri pentru sanatate;

- b) masurile care trebuie luate pentru a evita expunerea;

- c) prescriptii in domeniul igienei;

- d) purtarea si utilizarea echipamentelor si imbracamintii de protectie;

- e) masurile pe care angajatii trebuie sa le ia in caz de evenimente si/sau incidente periculoase, precum si masurile de prevenire ale acestora.

Instruirea angajatului trebuie efectuata inainte de inceperea unei activitati care implica contactul cu agenti biologici, adaptata la aparitia unor noi riscuri sau in cazul evolutiei riscurilor si repetata periodic si ori de cate ori este necesar.

Angajatorul trebuie sa asigure la locul de munca instructiuni de securitate scrise si, dupa caz, afise privind procedura de urmat in caz de:

- a) accident sau incident grav datorat manipulării unui agent biologic;

- b) manipularea unui agent biologic din grupa 4.

Angajatii trebuie sa semnaleze imediat superiorului lor sau persoanei responsabile cu securitatea si sanatatea la locul de munca, orice accident sau incident ce implica manipularea unui agent biologic.

Angajatorul trebuie sa informeze imediat angajatii si/sau reprezentantii lor despre orice accident sau incident care poate sau ar putea sa antreneze diseminarea unui agent biologic susceptibil sa produca infectii si/sau boli grave. De asemenea, trebuie sa ii informeze, cat mai repede posibil, despre cauzele accidentelor sau incidentelor grave, precum si despre masurile care au fost luate sau care trebuie luate pentru a remedia situatia.

Fiecare angajat trebuie sa aiba acces la informatiile continute in lista angajatilor expusi la agenti biologici vizata in art. 525 si care il privesc personal.

Angajatii si/sau reprezentantii lor trebuie sa aiba acces la informatiile colective anonime.

Angajatorul trebuie sa aiba lista angajatilor expusi la agenti biologici din grupa 3 si/sau 4 care indica activitatea efectuata si, atunci cand este posibil, agentul biologic la care angajatii au fost expusi si, dupa caz, datele referitoare la expuneri, la accidente si incidente.

Lista angajatilor expusi la agenti biologici din grupa 3 si/sau 4 va fi pastrata timp de cel putin 10 ani de la terminarea expunerii conform legislatiei in vigoare.

Lista va fi pastrata pe o perioada mai indelungata, care poate atinge 40 de ani de la ultima expunere cunoscuta, in cazul expunerilor susceptibile sa antreneze infectii:

- a) produse de agenti biologici despre care se stie ca pot provoca infectii persistente sau latente;

- b) care, tinand seama de stadiul actual al cunostintelor, nu pot fi diagnosticate inainte ca boala sa se declanseze, multi ani mai tarziu;

- c) a caror perioada de incubatie inainte de declararea bolii este deosebit de lunga;

- d) care antreneaza boli ce pot prezenta recrudescența timp indelungat, in ciuda tratamentului aplicat;

- e) care pot lasa sechele grave pe termen lung.

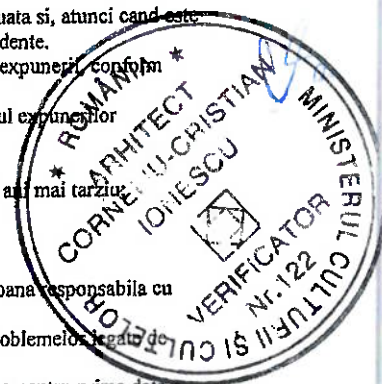
Medicul de medicina muncii, autoritatea competenta in domeniul securitatii si sanatatii in munca, ca si orice alta persoana responsabila cu sanatatea si securitatea la locul de munca trebuie sa aiba acces la lista vizata in alin. (1).

Angajatorul trebuie sa asigure consultarea si participarea angajatilor si/sau reprezentantilor lor la rezolvarea tuturor problemelor legate de sanatate si securitate in cazul expunerii la agenti biologici.

Angajatorul trebuie sa notifice, in prealabil, directiei de sanatate publica si inspectoratului teritorial de munca utilizarea pentru prima data a agentilor biologici din grupele 2, 3 si 4, cu cel putin 30 de zile inainte de inceperea activitatii.

Laboratoarele care furnizeaza servicii de diagnostic pentru agentii biologici din grupa 4 trebuie doar sa notifice intentia lor.

De fiecare data cand procedeele si/sau procedurile sufera modificari importante din punctul de vedere al securitatii si sanatatii la locul de munca, trebuie efectuata o noua notificare.

Fiecare angajat trebuie să fie supravegheat medical corespunzător înainte de expunere profesională și, în continuare, periodic, făcând astfel posibilă aplicarea directă a măsurilor de medicină generală și de medicină a muncii.
Identificarea angajaților pentru care ar fi necesare măsuri speciale de protecție se va face în urma evaluării riscurilor profesionale.
În cazul în care se depistează ca un angajat prezintă o infecție sau o boală care ar rezulta din expunerea la agenți biologici, serviciul de medicină muncii va propune și celorlalți angajați, care ar fi putut suferi o expunere similară, să fie supravegheați medical; în acest caz, angajatorul va efectua o reevaluare a riscului de expunere.
În cursul supravegherii medicale, fiecare angajat trebuie să aibă un dosar medical individual, care va fi păstrat de către serviciul de medicină a muncii cel puțin 10 ani după încetarea expunerii.
Serviciul de medicină muncii trebuie să propună măsuri de protecție sau prevenire utile, pentru fiecare angajat.
Serviciul de medicină muncii trebuie să dea informații și sfaturi medicale angajaților privind supravegherea medicală la care ei vor fi supuși după ce a încetat expunerea la agenți biologici.

Angajații trebuie să aibă acces la rezultatele supravegherii lor medicale și pot solicita o reexaminare a rezultatelor acestora.
De asemenea, angajatorul poate solicita o reexaminare a rezultatelor supravegherii medicale.
În laboratoare, inclusiv în laboratoarele de diagnostic și în încăperile destinate animalelor de laborator contaminate deliberat cu agenți biologici din grupele 2, 3 și 4, care sunt sau ar putea fi purtători ai acestor agenți, angajatorul trebuie să ia următoarele măsuri speciale:
a) în laboratoarele care efectuează activități ce implică manipularea agenților biologici din grupele 2, 3 și 4 în scopuri de cercetare, de dezvoltare, învățământ, diagnostic, trebuie să stabilească măsuri de izolare, în scopul reducerii la minimum a riscului de infecție;
b) în urma evaluării riscurilor profesionale, după fixarea nivelului de izolare fizică necesară pentru agenții biologici, în funcție de gradul de risc pe care îl prezintă, va stabili măsurile necesare, iar activitățile care implică manipularea unui agent biologic trebuie efectuate:
- numai în zonele de lucru corespunzătoare cel puțin nivelului de izolare numărul 2, pentru un agent biologic din grupa 2;
- numai în zonele de lucru corespunzătoare cel puțin nivelului de izolare numărul 3, pentru un agent biologic din grupa 3;
- numai în zonele de lucru corespunzătoare cel puțin nivelului de izolare numărul 4, pentru un agent biologic din grupa 4.
c) în laboratoarele în care se manipulează materiale despre care nu există certitudinea că ar conține agenți biologici ce ar putea determina îmbolnăvire, dar care nu au ca obiectiv lucrul cu agenți biologici ca atare (adică a-i cultiva sau a-i concentra) trebuie să adopte cel puțin nivelul 2 de izolare. Nivelurile de izolare numărul 3 sau 4 trebuie utilizate, dacă este cazul, când se știe sau se presupune că ele sunt necesare, în afara situațiilor în care recomandările furnizate de autoritățile naționale competente indică, pentru anumite cazuri, un nivel de izolare mai scăzut.

4.4.5 Microclimat

Micro climatul la locul de muncă este determinat de temperatura și umiditatea aerului, de viteza curenților de aer, de temperatura suprafețelor și de radiațiile calorice emise în zona de lucru.

Condițiile de microclimat la locurile de muncă trebuie să asigure menținerea echilibrului termic al organismului uman corespunzător cu nivelul activității desfășurate.

Componentele microclimatului se normează în raport cu metabolismul organismului (producția de căldură metabolică) determinat de efortul fizic în activitate.

Activitățile profesionale se clasifică în funcție de metabolismul energetic.

Limitele termice maxime admise la locurile de muncă sunt cele prevăzute în tabelul 11.

La unele locuri de muncă (birouri, camere de comandă, încăperi cu videoterminale, încăperi social-culturale etc.) unde desfășurarea activității profesionale necesită confort termic, trebuie asigurate următoarele condiții:

a) În perioada de vară:

- temperatura operativă între 23 - 26°C;
 - diferența pe verticală a valorilor temperaturii aerului la 1,1 m și 0,1 m deasupra solului (nivelul capului și al gleznelor) mai mică de 30°C;
 - umiditatea relativă a aerului între 30 - 70%;
 - viteza medie a curenților de aer între 0,1 - 0,3 m/s.
- b) În perioada de iarnă:
- temperatura operativă între 20 - 24°C;
 - diferența pe verticală a valorilor temperaturii aerului la 1,1 m și 0,1 m deasupra solului (nivelul capului și al gleznelor) mai mică de 30°C;
 - umiditatea relativă a aerului între 30 - 70%;
 - viteza medie a curenților de aer între 0,1 - 0,3 m/s;
 - diferențe mai mici de 100°C între temperatura de radiație a ferestrelor sau a altor suprafețe verticale și temperatura de radiație a obiectelor din încăpere.

Temperatura operativă se calculează cu formula:

$$t_0 = t_a + (1 - A) t_r \text{ unde:}$$

t_a este temperatura uscată a aerului, °C

t_r este temperatura medie de radiație, °C

A este un coeficient ale cărui valori sunt:

0,5 dacă viteza curenților de aer este < 0,2 m/s;

0,6 dacă viteza curenților de aer este între 0,2-0,6 m/s;

0,7 dacă viteza curenților de aer este între 0,7-1 m/s.

În cazul în care viteza relativă a aerului este mai mică de 0,2 m/s sau dacă diferența între temperatura medie de radiație și temperatura aerului este mai mică de 40°C, temperatura operativă poate fi calculată ca medie a valorilor temperaturii aerului și a temperaturii medii de radiație.

Tabelul 10

Limite termice minime admise la locurile de muncă

Clasa de metabolism (M) (W)	Temperatura la globtermometru (°C)	Viteza curenților de aer (m/s)
M ≤ 117	18	≤ 0,2
117 < M ≤ 234	16	≤ 0,3

234 < M ≤ 360	15	≤ 0,4
M ≥ 360	12	≤ 0,5

Tabelul 11

Limite termice maxime admise la locurile de munca

Clasa de metabolism (M) (W)	Indice WBGT (0C)			
	Persoana aclimatizată la căldură		Persoana neaclimatizată la căldură	
Repaus (0)	33		32	
Metabolism redus (1)	30		29	
Metabolism mediu (2)	28		26	
Metabolism intens (3)	fără mișcare perceptibilă a aerului	cu mișcare perceptibilă a aerului	fără mișcare perceptibilă a aerului	cu mișcare perceptibilă a aerului
	25	26	22	23
Metabolism foarte intens (4)	23	25	18	20

NOTA: Indicele WBGT se măsoară sau se calculează cu formula:

-pentru activități în interior și exterior fără expunere solară $WBGT = 0,7t_{un} + 0,3t_g$

-pentru activități în exterior cu expunere solară $WBGT = 0,7t_{un} + 0,2t_g + 0,1t_a$

unde: t_a este temperatura uscată a aerului, 0C, t_g este temperatura de globtermometru, 0C, t_{un} este temperatura umedă naturală, 0C

Limitele minime și maxime ale temperaturii și vitezei curenților de aer la locurile de munca prevăzute cu dusuri de aer sunt cele prevăzute în tabelul 12.

Nivelul radiațiilor calorice se determină prin măsurare sau prin apreciere pe baza tabelului 13.

Temperatura suprafețelor echipamentelor tehnice sau ale oricărui altor suprafețe cu care angajatul vine în contact la locul de munca, trebuie să se situeze sub valorile prevăzute în tabelul 14.

Tabelul 12

Limitele minime și maxime ale temperaturii și vitezei curenților de aer admise la locurile de munca prevăzute cu dusuri de aer

Nivelul radiațiilor calorice (cal/cm ² /min)	Metabolismul energetic (M) (W)	Limite minime		Limite maxime	
		Temperatura aerului (0C)	Viteza curenților de aer (m/s)	Temperatura aerului (0C)	Viteza curenților de aer (m/s)
1	M ≤ 117	25	0,5	30	1,0
	117 < M ≤ 234	23	0,5	28	1,0
	234 < M ≤ 360	21,5	1,0	27	1,3
	M > 360	20	1,3	26	1,5
2	M ≤ 117	22	0,5	28	1,0
	117 < M ≤ 234	20	1,0	26	1,5
	234 < M ≤ 360	18,5	1,5	25	2,0
	M > 360	17	2,0	24	2,5
≥ 3	M ≤ 117	20	1,0	25	1,5
	117 < M ≤ 234	18	1,5	24	2,0
	234 < M ≤ 360	16,5	2,0	23	2,5
	M > 360	15	2,5	22	3,0

NOTA: a) Umiditatea relativă a aerului nu va depăși 60%.

b) Valorile temperaturilor și vitezelor curenților de aer reprezintă valori medii în secțiunea transversală a fluxului de aer la nivelul jumătății superioare a corpului.

Tabelul 13

Aprecierea nivelului radiațiilor calorice

Timpu de suportare a expunerii (s)	Nivelul estimat al radiațiilor calorice (cal/cm ² /min)
240	1
50	2
20	3

Tabelul 14

Limite maxime admise ale temperaturii suprafețelor

Material constitutiv al suprafeței	Temperatura suprafeței (0C) pentru durate de contact de:
------------------------------------	--

A3D CIP SRL TIMIȘOARA SERVICIU EXTERN DE PREVENIRE ȘI PROTECȚIE – C.A. 8966/2011	INSTRUCȚIUNI SSM COMUNE TUTUROR LUCRĂTORILOR
--	---

	1 min	10 min	≥ 8 ore
Metal neacoperit	51	48	43
Metal acoperit	51	48	43
Ceramica, sticla si piatra	56	48	43
Material plastic	60	48	43
Lemn	60	48	43

NOTA: a) Valoarea de 510C pentru o durată de contact de 1 minut se aplica si la alte materiale cu conductivitate termica ridicata, nementionate in tabel.

b) Valoarea de 430C specificata la toate materialele pentru o durată de contact de 8 ore si mai mult, nu se aplica decat daca suprafata fierbinte este atinsa doar de o mica parte a corpului uman (mai putin de 10% din suprafata totala a pielii corpului) sau de o mica zona a capului (mai putin de 10% din suprafata pielii capului). Daca zona de contact nu este doar locala sau daca suprafata fierbinte este atinsa de zone vitale ale fetei (caile respiratorii, de exemplu) pot aparea leziuni grave, chiar daca temperatura suprafetei nu depaseste 430C.

Personalul care lucreaza in microclimat cald (peste 300C) sau rece (sub 50C) va beneficia de pauze pentru refacerea capacitatii de termoreglare, ale caror durata si frecventa se stabilesc in functie de intensitatea efortului fizic si de valorile parametrilor de microclimat. In acest scop se vor asigura spatii fixe sau mobile cu microclimat corespunzator.

La locurile de munca unde temperatura aerului depaseste constant 300C se va asigura apa carbogazoasa salina (1 g NaCl/litru), in cantitate de 2-4 litri/persoana/schimb, distribuita la temperatura de 16 - 180C.

La locurile de munca cu temperaturi scazute (sub 50C) se va asigura ceai fierbinte in cantitate de 0,5-1 litru/persoana/schimb.

In perioadele in care, din cauza conditiilor meteorologice nefavorabile se inregistreaza temperaturi exterioare extreme, respectiv temperaturi ce depasesc + 370C sau care, corelate cu conditii de umiditate mare, pot fi echivalente cu acest nivel ori temperaturi sub - 200C sau care corelate cu conditii de vant intens, pot fi echivalente cu acest nivel, se vor lua masuri de protectie a angajatilor, in conformitate cu prevederile legale in vigoare.

Daca cerintele procesului tehnologic sau alte conditii speciale nu permit incadrarea in valorile limita indicate in articolele precedente, angajatorul este obligat sa asigure protectia angajatilor prin masuri tehnico- organizatorice si medicale.

4.4.6 Ventilare industriala

Incaperile de lucru (de productie, depozitare, administrative, sociale sau culturale) vor fi prevazute, dupa caz, cu mijloace de ventilare naturala sau mecanica, astfel incat sa se poata asigura conditiile de calitate a aerului.

Instalatiile de ventilare se vor proiecta si construi astfel incat sa asigure eliminarea sau reducerea pana la limitele admise a urmatoarelor:

- fumuri, gaze si vapori toxici sau nocivi;
- substante sau amestecuri explozive;
- substante iritante sau mirositoare;
- pulberi de orice natura;
- caldura;
- umiditate;
- curenti de aer.

Combaterea poluarii aerului in spatiile de lucru se va face, in primul rand, prin suprimarea sau reducerea surselor de degajare a noxelor.

In situatia cand nu este posibil acest lucru, se vor aplica, dupa caz, urmatoarele masuri:

- inchiderea utilajelor in carcase in care se creaza depresiune;
- utilizarea instalatiilor de ventilare locala;
- utilizarea instalatiilor de ventilare generala, cand sursele de degajare a noxelor sunt mobile sau dispersate si nu este posibila aplicarea unor solutii conforme cu pct. a) sau b).

Echipamentele tehnice susceptibile sa produca poluarea aerului la locul de munca vor fi prevazute, din conceptie si dotate obligatoriu de catre intreprinderile constructoare, cu sisteme eficiente de captare a noxelor (carcase, prize de aspiratie), indicandu-se totodata si caracteristicile aerodinamice necesare (debit de aer, depresiune, pierderi de presiune).

Echipamentele tehnice care degaja noxe foarte periculoase si care, din motive tehnologice, nu pot fi carcasate sau prevazute cu instalatii de ventilare locala eficiente vor fi amplasate in incaperi special amenajate sau cabine.

Instalatiile de ventilare destinate combaterii noxelor foarte periculoase sau cu pericol ridicat de incendiu/explozie vor fi verificate periodic prin masuratori si determinari specifice, in vederea stabilirii gradului de captare si retinere a acestora.

Ori de cate ori se constata scaderi ale performantelor instalatiei de ventilare constatate cu aceasta ocazie (reducerea debitului de aer aspirat, reducerea vitezei aerului in conductele si planul gurilor de aspiratie, colmatarea filtrelor, concentratii depasite in zona de munca si la evacuarea in atmosfera etc.) se iau masuri de remediere operativa.

Pulberile foarte periculoase sau cu pericol ridicat de incendiu/explozie depuse pe suprafetele inconjuratoare vor fi indepartate numai prin aspirarea acestora.

Se interzice indepartarea acestor noxe prin maturare.

Pulberile foarte periculoase evacuate din sistemele de retinere a acestora (cicloane, filtre etc.) vor fi depozitate numai in containere inchise etans.

Deversarea pulberilor depozitate in containere se va face numai in spatiile special amenajate.

Metodele de determinare a debitului de aer ale sistemelor de ventilare vor fi alese in functie de conditiile concrete de la locurile de munca pentru care sunt proiectate sistemele.

La stabilirea valorii debitului de aer pentru ventilarea incaperilor se va tine seama de urmatoarele:

- daca in spatiul de lucru se degaja simultan mai multe noxe sub forma de gaze, vapori sau pulberi ce nu sunt toxice sau iritante si prezinta efect sinergic de tip neaditiv, debitul de aer se va determina prin luarea in considerare a noxei la care corespunde debitul maxim;

b) dacă în spațiul de lucru se degaja simultan mai multe noxe sub formă de gaze, vapori sau pulberi netoxice sau neiritante, dar cu efect sinergic de tip aditiv, toxice sau iritante, cu pericol de incendiu sau explozie, debitul de aer pentru ventilare va fi dat de suma valorilor debitelor de aer necesare diluării fiecărei noxe în parte;

c) dacă în spațiul de lucru se degaja mai multe noxe sub formă de gaze, vapori sau pulberi ce fac parte simultan din categoriile precizate la pct. a) și b), debitul de aer necesar pentru ventilare va fi dat de valoarea cea mai mare obținută prin compararea valorilor calculate conform pct. a) și b).

Încăperile în care se amplasează instalațiile tehnologice la care pot să apară degajări bruste și neprevăzute de substanțe toxice, inflamabile sau explozive, vor fi dotate suplimentar cu instalații de ventilare de avarie - numai pentru evacuare - independente de instalațiile de ventilare normale pentru diluția noxelor.

Pornirea instalațiilor de ventilare pentru avarie se va realiza automat la depășirea limitei maxime admise, existând și posibilitatea comenzilor manuale, atât din interiorul cât și din exteriorul încăperilor.

La pornirea instalațiilor de ventilare pentru avarie, toate sistemele de introducere mecanică a aerului vor fi oprite automat.

Se admite introducerea aerului din încăperile învecinate dacă în acestea nu sunt degajări de substanțe toxice, inflamabile sau explozive.

Cantitatea de aer extrasă din aceste încăperi nu va depăși 50% din volumul lor într-o oră.

În încăperile de lucru în care aerul de combustie pentru diverse agregate de ardere se ia din interior, se va asigura introducerea forțată a aerului de compensare, astfel încât în aceste încăperi să nu se creeze depresiune și să se asigure temperaturile interioare admise, precum și viteza curenților de aer, conform capitolului IV Microclimat.

Prizele de aer proaspăt din exterior se vor amplasa în zone lipsite de noxe. Dacă din cauza condițiilor locale nu este posibil să se asigure captarea aerului proaspăt din zone neimpurificate, aerul trebuie tratat în prealabil, astfel încât în încăperea ventilată să nu se depășească concentrația maximă admisă a noxelor.

Instalațiile de ventilare pentru introducerea aerului proaspăt, precum și cele prevăzute cu camere de amestec pentru recirculația aerului, vor satisface în orice anumt timp următoarele condiții:

a) aerul introdus în încăperi nu va conține noxe în proporție mai mare de 30% din concentrațiile maxime admise;

b) este interzisă recircularea aerului dacă acesta conține substanțe toxice, iritante, cu miros neplăcut sau cu microorganisme patogene;

c) este interzisă recircularea aerului în încăperile cu procese tehnologice clasificate din punctul de vedere al pericolului de incendiu în categoriile A și B conform Normelor generale de prevenire și stingerea incendiilor;

d) în încăperile de lucru clasificate în categoria C din punctul de vedere al pericolului de incendiu, recirculația aerului este permisă în condițiile pct. a) și dacă aerul nu conține pulberi, gaze sau vapori combustibili.

Este interzisă folosirea instalațiilor de ventilare comune mai multor încăperi în cazul în care în acestea există surse de pulberi sau substanțe sub formă de gaze, care prin amestec pot da naștere la combinații inflamabile, explozive sau toxice.

Instalațiile de ventilare care deservesc încăperi unde există substanțe care, în stare gazoasă, de vapori sau de pulberi, formează cu aerul amestecuri inflamabile sau explozive, vor fi utilizate cu echipamente în construcție antiexplozivă și vor fi prevăzute cu dispozitive pentru împiedicarea transmiterii flăcărilor prin elementele componente ale acestora (conducte, canale, guri de ventilare, camere de condiționare etc.)

Conductele instalațiilor de ventilare prin care se transportă gaze nocive vor fi montate în spații în care poluarea produsă de eventualele scapări ale gazelor prin neetanșeități nu creează pericol pentru siguranța sau sănătatea angajaților, pericol de deteriorare a construcțiilor sau pericol de incendiu și explozii.

Aerul poluat de pulberi, fum, gaze sau vapori va fi epurat înainte de evacuarea sa în atmosferă, astfel încât să se excludă depășirea concentrațiilor maxime admise privind poluarea mediului de lucru și a mediului înconjurător.

În încăperile de lucru cu degajări mari de pulberi, aerul pentru ventilare va fi introdus astfel încât să nu producă antrenarea și menținerea pulberilor în atmosferă.

Suplimentar, în aceste încăperi se vor utiliza instalații sau utilaje de captare a pulberilor depuse.

Angajatorii la care condițiile de lucru o impun, vor asigura dispozitivele și aparatele necesare pentru controlul funcționării instalațiilor de ventilare și controlul microclimatului din încăperile de lucru, conform cartii tehnice a instalațiilor.

Pentru detecția și măsurarea concentrațiilor de gaze sau pulberi toxice, inflamabile sau explozive, instalațiile de ventilație vor fi dotate cu sisteme automate fixe de detecție a noxelor și semnalizare și, după caz, vor fi desemnați angajați care să efectueze periodic măsurători cu aparatură portabilă.

În vederea exploatării în condiții de securitate a aparatelor de detecție a gazelor sau pulberilor toxice, inflamabile sau explozive, angajatorii sunt obligați să organizeze verificarea periodică a acestora conform reglementărilor în vigoare.

La punerea în funcțiune a unui sistem de ventilare mecanică sau naturală se vor efectua reglajele necesare bunei lor funcționări, precum și măsurarea și compararea parametrilor funcționali cu datele din proiecte (debitul și viteza aerului, cantitatea de căldură, pierderile de presiune, temperatura, concentrația noxelor).

Unitățile de proiectare sau beneficiarii vor elabora instrucțiuni privind modul de utilizare, întreținere, supraveghere și control al instalațiilor de ventilare.

Angajatorul este obligat ca ori de câte ori intervin modificări ale tehnologiei sau ale destinației încăperilor, să ia măsurile corespunzătoare pentru transformarea, modificarea sau completarea instalațiilor de ventilare.

Modificarea sau completarea instalațiilor de ventilare se vor face numai cu avizul scris al proiectantului de specialitate.

Se interzice utilizarea instalațiilor de ventilare în alte scopuri decât cele proiectate.

Orice instalație de ventilare va avea întocmită prin proiect o fișă tehnică în care se vor înscrie caracteristicile de bază, precum și indicația asupra execuției și punerii în funcțiune.

În fișele tehnice se vor nota succesiv observațiile ce se fac asupra funcționării și defectelor constatate, măsurile ce s-au luat și numele persoanelor care au făcut constatările sau remedieri. De asemenea, se vor preciza termenele reviziilor ulterioare.

Orice modificări ale instalațiilor de ventilare vor fi consemnate în fișele tehnice.

Instalațiile de ventilare nu vor fi date în exploatare decât numai după ce au fost recepționate.

La recepționarea instalației de ventilare vor participa proiectantul, executantul și beneficiarul care vor întocmi procesul-verbal de recepție însoțit de buletinele de analiză privind determinările de microclimat și al concentrațiilor de noxe în spațiul de lucru și la emisie.

Pentru combaterea electricității statice la echipamentele de filtrare a aerului, materialele filtrante din care sunt confecționați sacii trebuie să fie tratate antistatic sau se lega electric colivia de sarmă pe care sunt montați sacii la o instalație de legare la pământ. În prealabil, trebuie să

se asigure o continuitate electrică a suportilor metalici pe care sunt montați sacii filtranți. Eficacitatea combaterii electricității statice prin legare la pământ trebuie verificată prin măsurători.
Instalațiile de ventilație care captează de la diverse utilaje tehnologice noxe cu conținut de vapori de ulei și le evacuează în stațiile de filtrare, trebuie să fie prevăzute cu dispozitive de siguranță pentru stingerea incendiilor.

4.4.7 Iluminat

La proiectarea și realizarea iluminatului se vor lua în considerare următoarele:

- destinația încăperii (spațiului);
- distribuția locurilor de muncă;
- categoriile de lucrări vizuale și nivelul de iluminare;
- calitatea ambianței luminoase (uniformitatea iluminării, distribuția luminanțelor, existența fenomenului de orbire, culoarea luminii, redarea culorilor etc.);
- sistemul de iluminat;
- corpul de iluminat;
- posibilitatea întreținerii instalațiilor de iluminat și a suprafețelor vitrate.

Nivelul de iluminare se normează în funcție de categoria și subcategoria în care se încadrează sarcinile vizuale, respectiv în funcție de mărimea detaliului reprezentativ, de contrastul dintre detaliu și fond și luminozitatea fondului sau numai în funcție de categoria sarcinii vizuale.

Iluminatul artificial destinat completării iluminatului natural trebuie realizat astfel încât să se asigure pe planul de lucru, împreună cu iluminatul natural, cel puțin nivelul de iluminare din anexa nr. 43.

Nivelul de iluminare se ridică cu o treaptă în scara de valori a nivelurilor de iluminare în următoarele cazuri:

- dacă efortul vizual este continuu pe o perioadă mai mare decât jumătate din ziua de lucru, pentru categoriile de lucrări vizuale I, II și III;
- dacă detaliile urmărite sunt în mișcare, pentru categoriile de lucrări vizuale I până la IV;
- dacă există pericol sporit de accidentare la categoriile de lucrări vizuale V până la IX;
- încăperi cu exigente sanitare sporite (în industria alimentară, farmaceutică etc.);
- în încăperile destinate învățământului profesional în producție, dacă nivelul de iluminare ce rezultă din anexa nr. 43 este sub 300 lx;
- dacă construcția nu este prevăzută cu goluri pentru geamuri pentru lumina naturală.

Valorile nivelurilor de iluminare se încadrează în următoarea scară a treptelor de iluminare: 0,3; 0,5; 1; 1,5; 2; 3,5; 10; 20; 30; 50; 75; 100; 150; 200; 250; 300; 350; 400; 500; 750; 1000; 1200; 1500; 2000; 2500; 3000; 4000; 5000 etc., în lx.

În spațiile cu activitate normală, continuă, valoarea iluminării dată de instalația de iluminat general trebuie să fie de cel puțin 200 lx pe planul orizontal limitat de pereții încăperii și situat la înălțimea de 0,8 m până la 1 m față de pardoseală.

În încăperile în care se poartă ochelari de protecție tot timpul lucrului, nivelul de iluminare se mărește în funcție de absorbția ochelarilor (fac excepție încăperile în care se efectuează lucrări de sudură).

Nivelul de iluminare medie pentru scări și coridoare alăturate încăperilor de lucru trebuie să fie de minimum 20 lx.

În depozitele acoperite nivelul de iluminare medie trebuie să fie de minimum:

- 50 lx, în zona de ambalare și etichetare;
- 20 lx, în zonele de circulație a mijloacelor de transport;
- 10 lx, în zonele de depozitare.

Instalațiile de iluminat trebuie să asigure iluminarea uniformă a planului de lucru și a încăperii. Factorii de uniformitate a iluminării trebuie să aibă cel puțin valorile din anexa nr. 46.

Dacă se impune o deplasare frecventă a personalului între diferite încăperi sau între acestea și coridoare, scări etc., raportul iluminării medii din spațiile învecinate trebuie să fie $E_{med1}/E_{med2} \geq 0,1$

Iluminatul trebuie să evite fenomenul de orbire.

În acest sens, în încăperile în care se efectuează lucrări din categoriile I-V lampile vor fi ecranate sau montate în afara unghiului de vedere de 45°, măsurat față de orizontală. În celelalte spații se aplică prevederile standardelor în vigoare.

Pentru evitarea fenomenului de orbire prin lumina reflectată coeficientii de reflexie trebuie să se încadreze în următoarele valori:

- plafon 0,6...0,8
- pereți 0,5...0,8
- lambriuri 0,3...0,6
- pardoseala 0,1...0,3
- mașini, instalații 0,3...0,6

Iluminatul se va realiza cu lumina naturală sau lumina artificială de la surse electrice și se va folosi unul din următoarele sisteme de iluminat:

- a) iluminat general uniform (natural, artificial sau mixt);
- b) iluminat general localizat (artificial sau mixt);
- c) iluminat combinat (iluminat general plus iluminat artificial local sau localizat).

Iluminatul general uniform se va folosi acolo unde se execută activități similare pe toată suprafața încăperii sau când poziția locurilor de muncă sau a persoanelor în timpul lucrului se modifică frecvent sau când există exigente deosebite de igienă.

Iluminatul general localizat se va folosi la locurile de muncă care necesită niveluri de iluminare diferite, deasupra mașinilor sau iluminatul combinat se va folosi la locurile de muncă unde sunt necesare niveluri de iluminare diferite (în general, mult mai mari decât restul încăperii) și nu există impedimente în realizarea iluminatului local sau localizat, precum și în cazul în care există cerințe speciale de calitate a iluminatului, care nu pot fi obținute de la iluminatul general.

Instalațiile de iluminat din spațiile de lucru interioare și exterioare se vor realiza cu corpuri de iluminat ce au grade de protecție corespunzătoare mediului în care se utilizează (umiditate, agenți corosivi, pericol de explozie sau incendiu).

Pentru lucrările vizuale de precizie se va prevedea iluminat local, conform standardelor în vigoare.

Iluminatul portabil se va folosi ori de câte ori este necesar, ținându-se seama de următoarele:

- a) corpul de iluminat să fie special construit pentru iluminat portabil în condiții proprii locului, mediului și restricțiilor impuse de acestea;
- b) gradul de protecție al corpurilor de iluminat portabile și al materialelor de racordare la rețeaua de alimentare se va alege în funcție de caracteristica mediului în care se folosesc (umiditate, agenți corosivi, pericol de explozie sau incendiu).

Verificarea iluminatului se va face la punerea în funcțiune a obiectivelor economice și după modificări operate asupra instalației de iluminat pentru a verifica dacă aceasta este conform cu prevederile legale.

Măsurarea iluminării se va face cu luxmetre obiective, verificate metrologic, conform standardelor în vigoare.

4.4.8 Zgomot

Acțiunea zgomotului la locul de muncă nu trebuie să afecteze securitatea și sănătatea omului.

Norma se aplică tuturor angajaților, cu excepția celor de la bord din transportul maritim și aerian.

În prezenta normă se utilizează următorii termeni:

Expunerea personală zilnică a unui lucrător, LEP, z

Expunerea personală zilnică la zgomot a unui angajat se exprimă în dB(A) utilizând relația: unde: pA- presiunea acustică ponderată A instantanee, în pascali, la care este expus, în aer la presiunea atmosferică, un angajat care poate sau nu să se deplaseze de la un loc la altul în timpul muncii; ea se determină din măsurări efectuate la poziția ocupată de urechile angajatului în timpul muncii, de preferat în absența acestuia, utilizând o tehnică ce reduce la minimum acțiunea asupra câmpului acustic.

LAech,T reprezintă nivelul acustic echivalent continuu pe durata zilnică de expunere la zgomot Te definit ca fiind nivelul acustic în dB(A) al unui zgomot constant și care, acționând continuu pe toată durata zilei de muncă, are un efect auditiv similar cu efectul zgomotului variabil măsurat real la locul de muncă.

Dacă microfonul trebuie amplasat foarte aproape de corpul persoanei, trebuie efectuate corecții adecvate pentru a determina o presiune echivalentă în câmp neperturbat.

Expunerea personală zilnică la zgomot nu ia în considerare efectul echipamentului individual de protecție împotriva zgomotului.

Media săptămânală a valorilor zilnice LEP, z

Media săptămânală a valorilor zilnice se calculează cu următoarea relație: unde (LEP, z) k sunt valorile lui LEP, z pentru fiecare din cele m zile de lucru din săptămâna considerată (Anexa nr. 47).

Limita maximă admisă la locurile de muncă pentru expunere zilnică la zgomot este de 87 dB(A).

Limitele maxime admise la locurile de muncă cu solicitare neuropsihică și psihosenzorială crescută și deosebită, pentru expunerea zilnică, sunt cele prevăzute în tabelul 15.

În cazul în care nivelul de zgomot variază pe parcursul unei zile de muncă, dar este constant pe intervale de timp, nivelul de zgomot echivalent continuu se calculează cu relația: unde Li este nivelul de zgomot pe intervalul de timp fi; fi se exprimă în procente față de durata zilei de muncă.

Pentru identificarea angajaților și a locurilor de muncă care se încadrează în prevederile prezentelor norme trebuie efectuate măsurări de zgomot periodice sau ori de câte ori au loc modificări la locul de muncă.

Măsurările de zgomot trebuie planificate și efectuate în mod competent la intervale regulate, fiind responsabilitatea angajatorilor. Orice esanționare trebuie să fie reprezentativă pentru expunerea personală zilnică la zgomot a unui angajat. Metodele și aparatura utilizate trebuie să fie adaptate condițiilor preponderente în special în ceea ce privește caracteristicile zgomotului care trebuie măsurat, durata expunerii, factorii de mediu și caracteristicile aparatului de măsurare.

Tabelul 15

Limitele maxime admise pentru zgomot la locurile de muncă cu solicitare neuropsihică și psihosenzorială (atenție, responsabilitate, decizie, constrângere temporală) crescută și deosebită

Complexitatea muncii	Locul de muncă	Nivel admis de zgomot Lech, z dB(A)
Locuri de muncă cu solicitare neuropsihică și psihosenzorială crescută	<ul style="list-style-type: none"> Laboratoare de încercări sau depanări Cabine de supraveghere a proceselor tehnologice Puncte vamale 	75
Locuri de muncă cu solicitare neuropsihică și psihosenzorială deosebită	<ul style="list-style-type: none"> Studiouri RTV și cinematografice Cabine de comandă și control (de ex.: dispecerat energetic, dispecerat mijloace de transport rutier, feroviar, naval) Laboratoare pentru măsurări, cercetare și proiectare Birouri, încăperi cu calculatoare Sali de tratament Ghisee unde se lucrează cu publicul, manipulare valori, cartare postală Încăperi pentru redactare în massmedia scrisă și audio Cabinete medicale, sali de studiu, clase, amfiteatre, biblioteci 	60
	<ul style="list-style-type: none"> Sali de operație și tratament Ateliere de creație Sali de dirijare și informare trafic aerian 	50

Metodele și aparatura trebuie să facă posibilă determinarea și compararea acestora cu valorile admise.

Angajații și/sau reprezentanții acestora trebuie să participe la determinările și măsurările de zgomot efectuate. Măsurările trebuie să fie repetate atunci când există motive să se creadă că sunt incorecte sau că a avut loc o modificare importantă la locul de muncă.

Angajatorul are obligația să asigure păstrarea rapoartelor de măsurare a zgomotului și fișele privind starea auzului angajaților.

Medicul și/sau autoritățile responsabile în domeniu, precum și angajații și/sau reprezentanții acestora din întreprindere trebuie să aibă acces la aceste date.

Dacă se constată ca expunerile depășesc valoarea limită, angajatorul:

- ia imediat măsuri pentru reducerea expunerii la un nivel inferior valorilor limită de expunere;
- determină cauzele expunerii excesive și
- adaptează măsurile de protecție și prevenire în vederea evitării oricărei depășiri.

În locurile în care expunerea personală zilnică a unui angajat depășește 80 dB(A) sau când valoarea maximă a presiunii acustice instantanee neponderate este mai mare de 112 Pa (135 dB față de presiunea de referință de 20 μPa), trebuie luate măsuri adecvate care să asigure ca:

a) angajații și/sau reprezentanții acestora din întreprindere sau instituție să primească informații adecvate și, când este cazul, instruire referitoare la:

- riscurile potențiale pentru auzul lor datorită expunerii la zgomot;
- măsurile luate pentru îndeplinirea prevederilor prezentei norme;
- obligatia de a respecta măsurile de protecție și de prevenire, în conformitate cu legislația în vigoare;
- purtarea echipamentului individual de protecție împotriva zgomotului și rolul verificărilor auzului;

b) angajații și/sau reprezentanții acestora din întreprindere sau instituție trebuie să aibă acces la determinările și măsurările de zgomot efectuate și să poată primi explicații privitoare la semnificația acestor rezultate.

Locurile de muncă unde expunerea personală zilnică la zgomot depășește 85 dB(A) sau unde valoarea maximă a presiunii acustice instantanee neponderate depășește 200 Pa, trebuie să fie marcate cu panouri care să arate că purtarea echipamentului individual de protecție împotriva zgomotului este obligatorie conform Prescripțiilor minime pentru semnalizarea de securitate și/sau sănătate la locul de muncă.

Panourile trebuie să fie amplasate la intrările în zone și, dacă este necesar, în interiorul acestora. De asemenea, zonele respective trebuie delimitate, iar acolo unde riscul de expunere o justifică și unde aceste măsuri sunt tehnic posibile, accesul la ele trebuie limitat.

Riscul care rezultă din expunerea la zgomot trebuie suprimat la sursă sau trebuie redus la minimum, luând în considerare progresul tehnic și posibilitatea aplicării măsurilor de reducere a zgomotului în special la sursă.

Acolo unde expunerea personală zilnică a unui angajat depășește 85 dB(A) sau valoarea maximă a presiunii acustice instantanee neponderate este mai mare de 200 Pa:

- a) trebuie identificate cauzele nivelului ridicat;
- b) angajatorul trebuie să stabilească și să aplice un program de măsuri de natură tehnică și/sau de organizare a activității în vederea reducerii expunerii angajaților la zgomot;
- c) angajații și reprezentanții acestora din unitate trebuie să primească informații adecvate privind nivelul ridicat și măsurile luate.

Acolo unde expunerea personală zilnică la zgomot a unui angajat depășește 80 dB(A) sau valoarea maximă a presiunii acustice instantanee neponderate este mai mare de 112 Pa, angajatorul trebuie să pună la dispoziția angajaților echipamente individuale de protecție împotriva zgomotului.

Acolo unde expunerea personală zilnică la zgomot a unui angajat depășește 85 dB(A) sau valoarea maximă a presiunii acustice instantanee neponderate este mai mare de 200 Pa, purtarea echipamentului individual de protecție împotriva zgomotului este obligatorie.

Angajatorul trebuie să asigure un număr suficient de echipamente individuale de protecție împotriva zgomotului, modelele fiind alese împreună cu personalul afectat. Echipamentele individuale de protecție împotriva zgomotului trebuie să fie adaptate pentru fiecare angajat și pentru condițiile sale de muncă, luând în considerare securitatea și sănătatea sa. Ele sunt considerate potrivite și adecvate, dacă atunci când sunt purtate corect, nivelul de zgomot la urechea persoanei este sub 80 dB(A).

La locurile de muncă unde expunerea personală zilnică la zgomot a angajaților nu poate fi redusă sub valoarea de 85 dB(A), trebuie să se asigure examinarea stării auzului personalului la angajare și periodic de către un medic sau de altă persoană calificată sub responsabilitatea unui medic, conform anexei nr. 48. Scopul verificării trebuie să fie diagnosticarea hipoacuziei datorată zgomotului și conservarea auzului. Rezultatele examinărilor auzului trebuie păstrate și angajații respectivi trebuie să aibă acces la acestea.

Medicul și/sau autoritatea responsabilă trebuie să dea, în cadrul verificării, indicații adecvate privind măsurile individuale de protecție și prevenire, care trebuie urmate.

La proiectarea unităților, echipamentelor tehnice și la construcția acestora vor fi prevăzute măsuri pentru reducerea zgomotului la cel mai mic nivel posibil prin caracteristici constructive (izolarea și absorbția acustică a elementelor clădirilor pe baza evaluărilor nivelului surselor de zgomot, criteriile de amplasare a surselor de zgomot etc.).

Acolo unde este probabil că un echipament tehnic nou (unealtă, mașină, aparat etc.), care urmează să intre în lucru, să producă angajatului care îl utilizează corect pe o perioadă convențională de opt ore, o expunere personală zilnică la zgomot egală sau mai mare de 85 dB(A) sau o presiune acustică instantanee neponderată cu valoarea maximă egală sau mai mare de 200 Pa, trebuie să fie furnizate informații despre zgomotul în condiții de utilizare precizate.

Pentru reducerea acțiunii nocive a zgomotului la locurile de muncă sunt obligatorii una sau mai multe din măsurile tehnice prezentate în continuare:

- a) măsuri de combatere a zgomotului la sursă - se realizează prin modificări constructive aduse echipamentului tehnic sau prin adoptarea unor dispozitive atenuatoare speciale; la alegerea echipamentului tehnic, în condiții tehnologice comparabile, se va acorda prioritate aceluia care produce zgomotul cel mai mic;
- b) măsuri de izolare a surselor de zgomot - se realizează prin creșterea rezistenței mediului la transmiterea energiei acustice; soluțiile cele mai des utilizate constau în amplasarea de ecrane fonoizolante sau în carcasarea fonoizolantă a echipamentului tehnic;
- c) măsuri de combatere a zgomotului la receptor - constau în izolarea personalului care lucrează într-o zonă zgomotoasă, soluția cea mai cunoscută fiind utilizarea cabinelor fonoizolante.

Măsurile tehnice trebuie să fie completate cu următoarele măsuri organizatorice:

- a) instruirea personalului privind riscul expunerii la acțiunea zgomotului și modul de utilizare a echipamentului individual de protecție împotriva zgomotului;
- b) examinarea stării auzului personalului care lucrează în locuri de muncă cu niveluri de zgomot ridicate (la angajare și periodic);
- c) stabilirea programului de lucru pe posturi de muncă în funcție de durata expunerii la zgomot.

În cazul locurilor de muncă unde expunerea la zgomot a unui angajat variază considerabil de la o zi de lucru la alta, se acceptă depășirea limitei maxime admise pe durata unei zile de lucru cu condiția ca expunerea săptămânală medie la zgomot a celui angajat să nu depășească limita maximă admisă.

4.4.9 Vibrații

Marimea de baza pentru descrierea vibratiei este acceleratia, exprimata in m/s^2 , fie ca valoare eficace analizata in benzi de treime de octava, fie ca acceleratie ponderata.

Masurarea acceleratiei eficace a vibratiilor, atat a celor cu actiune generala, cat si a celor care afecteaza sistemul mana-brat trebuie efectuata in zona de transmisie a acestora.

Depasirea limitelor normate impune abordarea de masuri pentru diminuarea actiunii vibratiilor.

Metodele de masurare si evaluare sunt standardizate.

Echipamentul tehnic generator de vibratii puternice se amplaseaza la parter sau la subsol, pe fundatii masive, izolate de elementele de structura ale cladirilor. In cazul in care este necesara amplasarea echipamentului industrial pe pardoseala legata de structura cladirii, montarea elementelor vibroizolante este obligatorie.

Echipamentul tehnic care produce vibratii datorita socurilor (de exemplu, ciocanele de forja) se va monta pe fundatii vibroizolante, dimensionate corespunzator, amplasate independent de structura constructiilor.

Pentru vibratiile cu actiune generala, transmise intregului corp, masurile de diminuare a vibratiilor se aplica pe caile de transmisie a vibratiilor (scaune speciale, platforme vibroizolante, mijloace individuale de protectie etc.).

Pentru vibratiile cu actiune locala transmise sistemului mana-brat trebuie luat un ansamblu de masuri preventive medicale, tehnice si organizatorice:

- inregistrarea expunerilor anterioare la vibratii;
- avertizarea persoanelor care utilizeaza echipament tehnic vibrant asupra riscurilor expunerii la vibratii;
- supravegherea medicala si inregistrarea simptomelor posibile ale bolii de vibratii;
- alegerea echipamentului sau a metodei cu nivelul de vibratii scazut;
- utilizarea echipamentului conform instructiunilor;
- instruirea corecta a angajatilor;
- evitarea expunerii continue pe perioade lungi.

4.4.10 Ultrasunete

Vibratiile acustice cu frecventa mai mare de 16 kHz se numesc ultrasunete.

Limitile maxime admise pentru nivelul de presiune acustica la locurile de munca unde functioneaza instalatii ce emit ultrasunete, pentru expuneri zilnice mai mari de 4 ore, sunt precizate in tabelul 16.

Tabelul 16

Limite maxime admise pentru nivelul de presiune acustica la locuri de munca unde durata de expunere zilnica la ultrasunete este mai mare de 4 ore

	Frecventa centrala a benzii de 1/3 octava								
kHz	16	20	25	31,5	40	50	63	80	100
dB	80	90	105	110	110	110	110	110	110

Limitile maxime admise pentru nivelul de presiune acustica la locurile de munca unde functioneaza instalatii ce emit ultrasunete, pentru expuneri zilnice mai mici de 4 ore sunt cele din tabelul 16, la care se vor aplica corectiile precizate in tabelul 17.

Tabelul 17

Corectiile care se aplica pentru determinarea limitelor maxime admise pentru nivelul de presiune acustica la locuri de munca unde durata de expunere zilnica la ultrasunete este mai mica de 4 ore

Durata totala a expunerii zilnice la ultrasunete	Corectia
2 - 4 ore	+ 3 dB
1 - 2 ore	+ 6 dB
pana la 1 ora	+ 9 dB

Reducerea efectului nociv la ultrasunetelor trebuie sa se realizeze prin una din urmatoarele metode:

- reducerea presiunii acustice la sursa;
- carcasarea totala sau partiala a sursei;
- tratamente acustice sau ecrane;
- izolarea masinilor;
- mijloace individuale de protectie.

4.4.11 Radiatii neionizante

A) Radiatii ultraviolete

Valorile maxime admise ale expunerii energetice eficace (H_{ef}) (mJ/cm^2) pentru radiatiile ultraviolete cu actiune oculara sau cutanata exprimate in functie de lungimea de unda λ (nm) si eficacitatea spectrala relativa S_{λ} sunt cele din anexe.

Timpii de expunere zilnica admisi in functie de iluminarea energetica eficace (E_{ef}) ($\mu W/cm^2$) pentru radiatiile ultraviolete actinice cu actiune oculara sau cutanata sunt cele din anexe.

B) Radiatii din spectrul vizibil si infrarosu apropiat (400 - 1400 nm)

Valorile maxime admise pentru expunerea oculara de natura profesionala la radiatii din spectrul vizibil, exprimate prin valorile luminantei energetice eficace L_A si iluminarii energetice spectrale E_A produse de sursa sunt cele din anexe.

Coefficientii de ponderare spectrala (B_{λ} , R_{λ}) pentru evaluarea riscului de leziune retiniana prezentat de sursele de radiatii vizibile sunt cele din anexe.

Valorile maxime admise pentru expunerea oculara de natura profesionala la radiatii infrarosii din spectrul apropiat (λ intre 770 - 1400 nm) exprimate prin valorile iluminarii energetice E_{IR} (mW/cm^2) sunt prezentate in anexe.

C) Radiatii laser

Prezenta secțiune se referă la protecția în utilizarea produselor cu laser. Un produs cu laser se poate compune dintr-un singur laser sau poate incorpora mai mulți laseri într-un sistem complex optic, electric sau mecanic.

Radiația laser poate prezenta riscuri datorită colimării foarte bune a fascicolului și cantității mari de energie asociată acestuia, fapt care poate conduce la absorbția energiei în țesutul biologic.

La aplicarea acestor norme trebuie să se aibă în vedere prevederile standardelor în vigoare referitoare la securitatea în utilizarea produselor cu laseri.

Orice produs cu laser trebuie să fie corect clasificat în clasa corespunzătoare și trebuie să fie etichetat corespunzător acestuia conform prevederilor standardelor de securitate în utilizarea produselor cu laseri.

Pentru fiecare clasă de produs cu laser sunt indicate limitele de emisie acceptabile conform anexelor. Factorii de corecție C1 până la C7 și valorile de tranziție T1 și T2 utilizați în anexe.

Valorile maxime permise ale expunerii energetice (J/cm^2) respectiv ale densității de putere (W/cm^2), la care pot fi expuse ochiul și pielea față de suferi o leziune imediată sau după un timp îndelungat sunt cele din anexe. Aceste niveluri sunt determinate de lungimea de undă a radiației, de durata impulsului, de timpul de expunere și de țesutul expus, iar pentru radiația din vizibil și infraroșu apropiat, de dimensiunea imaginii pe retina.

La efectuarea măsurărilor și calculelor valorilor de expunere trebuie utilizate aperturi limitatoare conform indicațiilor din anexa.

Măsurile de securitate în utilizarea produselor cu laseri trebuie stabilite în raport cu clasa de laseri și au ca scop reducerea posibilității de expunere la o radiație laser de nivel periculos și la alte riscuri asociate.

Pentru instalațiile care funcționează cu laseri din clasa superioară clasei 3A trebuie desemnat un responsabil cu securitatea laser și trebuie stabilite măsuri de securitate în utilizare ținând cont de prevederile reglementărilor în vigoare.

D) Campuri electrice și magnetice statice

Expunerea la campuri electrice și magnetice statice, produse de echipamentele tehnice care constituie surse de astfel de campuri în mediul de muncă, trebuie să fie limitată în conformitate cu prevederile din aceste norme.

Câmpul electric, reprezentat ca un vector, este caracterizat prin intensitatea sa E , în volt pe metru ($V \cdot m^{-1}$).

Un câmp magnetic, reprezentat ca un vector, este caracterizat fie prin densitatea de flux magnetic B , în tesla (T), fie prin intensitatea câmpului magnetic H , în amper pe metru ($A \cdot m^{-1}$).

Limitele pentru expuneri profesionale la campuri electrice și magnetice statice sunt prezentate în anexele nr. 72 și 73.

E) Campuri electrice și magnetice variabile în timp și campuri electromagnetice până la 300 GHz

Expunerea la campuri electrice și magnetice variabile în timp și la campuri electromagnetice până la 300 GHz, produse de echipamentele tehnice care constituie surse de astfel de campuri în mediul de muncă, trebuie să fie limitată în conformitate cu prevederile din prezentele norme.

Prezentele norme nu se referă la cerințele de performanță ale echipamentului tehnic din punctul de vedere al compatibilității electromagnetice și nu tratează tehnicile sau metodele utilizate pentru măsurarea nici uneia dintre marimile fizice care caracterizează campurile electrice, magnetice și electromagnetice.

Aceste norme se referă la efecte imediate, pe termen scurt, asupra sănătății, cum sunt: stimularea nervilor periferici și a mușchilor, socuri și arsuri cauzate de atingerea obiectelor bune conductoare și temperaturi ridicate ale țesuturilor ca rezultat al absorbției energiei în timpul expunerii la campuri electromagnetice.

Îndeplinirea prevederilor din această normă nu exclude efectele perturbatoare asupra dispozitivelor medicale cum sunt protezele metalice, stimulatoarele cardiace, defibrilatoarele și implanturile coheare. Interferența cu stimulatoarele cardiace se poate produce la niveluri mai mici decât nivelurile de referință din aceste norme.

Efectele potențiale pe termen lung ale expunerii, nu sunt acoperite prin aceste norme.

Mecanismele de cuplare de bază prin care campurile electrice

Radiații electromagnetice neionizante până la 300 GHz și magnetice variabile în timp interacționează direct cu corpul uman sunt:

- cuplare la campuri electrice de joasă frecvență;
- cuplare la campuri magnetice de joasă frecvență; și
- absorbția energiei din campurile electromagnetice.

Mecanisme de cuplare indirectă:

- curenți de contact care apar atunci când corpul uman intră în contact cu un obiect cu un potențial electric diferit (adică, atunci când ori corpul ori obiectul este încărcat de un câmp electromagnetic); și
- cuplarea câmpului electromagnetic cu aparate electrice purtate de sau implantate într-o persoană (care nu este considerată în prezenta normă).

Prevederile pentru limitarea expunerii contin două categorii de indicații (conform anexei nr. 74): limite de bază (anexa nr. 75) și nivele de referință (anexele nr. 76 până la 79).

Expunerea simultană la campuri cu diferite frecvențe este prezentată în anexa nr. 80.

Măsurarea parametrilor care caracterizează campurile electrice și magnetice variabile în timp și campurile electromagnetice până la 300 GHz prezente în timpul muncii trebuie să se realizeze cu aparate specifice.

Măsurarea se va face o dată pe an și în următoarele situații:

-când se pun în exploatare noi echipamente tehnice care emit campuri electrice și magnetice variabile în timp și campuri electromagnetice până la 300 GHz;

-la realizarea unor schimbări în construcția, amplasarea și regimul de lucru al echipamentelor tehnice în funcțiune;

-după realizarea lucrărilor de reparații care pot să conducă la schimbarea parametrilor tehnici ai echipamentelor emitoare de campuri electrice și magnetice variabile în timp și campuri electromagnetice până la 300 GHz;

-la schimbarea construcției mijloacelor de protecție față de acțiunea campurilor electrice și magnetice variabile în timp și a campurilor electromagnetice până la 300 GHz.

Nu sunt necesare astfel de evaluări la locurile de muncă la care echipamentele tehnice emitoare, conform specificațiilor tehnice, au puterea nominală mică.

Înainte de evaluare se recomandă cunoașterea caracteristicilor surselor și ale propagării radiațiilor, folosind informațiile date în specificațiile tehnice ale surselor radiante:

- tipul și puterea generatorului;
- frecvențele purtătoare, frecvențele armonice și caracteristicile de modulare;
- ciclurile de sarcină, mărimea impulsului și frecvențele de repetare ale impulsurilor;
- numărul surselor inclusiv polarizarea;
- tipul, dimensiunile și amplificarea antenei sau ale elementelor radiante;
- curenții și tensiunile în conductori;
- distanța de la sursă la locul de măsurare;
- timpul de expunere;
- existența obiectelor absorbante sau de dispersie în vecinătatea locului de măsurare etc.

Alegerea aparatului de măsurare trebuie să fie făcută în conformitate cu caracteristicile de emisie ale echipamentului tehnic, astfel încât domeniul de operare al aparatului de măsurare să acopere domeniul de frecvență al sursei de radiație.

Aparatul de măsurare trebuie să fie însoțit de un manual care să conțină informații complete și precise atât asupra performanțelor în utilizare cât și eventualele restricții de utilizare, de exemplu, cele referitoare la măsurările în câmp apropiat sau în prezenta emisiilor multiple.

Aparatele de măsurare trebuie să respecte condițiile cerute de standardele internaționale în domeniu.

Aparatul nu trebuie să aibă nevoie de o sursă externă de alimentare cu energie și trebuie să fie bine ecranat. La aparat trebuie să fie indicate condițiile pentru baterii. Este dorit ca funcționarea continuă pentru cel puțin 8 ore să se facă fără înlocuirea sau reîncărcarea bateriilor.

Aparatul trebuie să poată fi dotat atât cu sonde de câmp electric cât și cu sonde de câmp magnetic și să poată măsura valorile eficace (valori rms) și/sau valorile maxime ale fiecărei componente a câmpului atunci când măsurările sunt necesare de realizat în câmpul, apropiat.

Rezultatele măsurărilor nu trebuie să fie afectate în mod semnificativ prin:

- condițiile de mediu, de ex. temperatura, umiditate etc.;
- asezarea aparatului de măsurare;
- interferența de câmp cauzată de vecinătatea persoanei care face măsurarea, etc.

Datele obținute în urma utilizării aparatelor de măsurare trebuie să fie prezentate sub o formă adecvată care să permită analiza lor ulterioară.

Măsurile de protecție a angajaților includ măsuri tehnice și organizatorice, programe de protecție a personalului și supraveghere medicală.

Măsurile tehnice includ alegerea și dispunerea echipamentelor, alegerea proceselor tehnologice, reducerea emisiilor nedorite de la echipamentele tehnice sursă de câmpuri, folosirea mijloacelor de ecranare și a altor măsuri similare pentru a reduce expunerea la nivele cât mai mici, sub nivelul menționat în anexa nr. 79.

Măsurile organizatorice se referă la limitarea accesului și utilizarea avertizărilor sonore și luminoase și trebuie să fie utilizate împreună cu măsurile tehnice.

Măsurile de protecție a personalului prin echipamente de protecție individuală, cum este îmbrăcăminte de protecție, deși sunt utile în anumite condiții, trebuie considerate ca ultima măsură pentru asigurarea securității angajatului.

Angajații trebuie să fie informați în legătură cu riscul pentru starea de sănătate pe care îl prezintă expunerea profesională la câmpuri electrice și magnetice variabile în timp și câmpuri electromagnetice de până la 300 GHz, mai ales atunci când expunerea depășește valoarea limită.

Supravegherea stării de sănătate a angajaților trebuie să fie efectuată de către un medic și de fiecare dată când acesta consideră că este necesar, de către un medic specialist.

Rezultatele supravegherii stării de sănătate trebuie păstrate sub o formă corespunzătoare care să permită consultarea lor ulterioară.

4.4.12 Presiunea atmosferică crescută

Prevenirea afectării stării de sănătate a personalului care lucrează în condiții de presiune a aerului care depășește cu cel puțin 0,1 bari presiunea atmosferică exterioară (chesoane, puturi, scafandri etc.) se realizează prin măsuri generale și individuale, responsabilitatea aplicării lor revenind conducătorului lucrărilor respective.

Persoanele admise să lucreze în condiții de presiune atmosferică crescută vor fi examinate obligatoriu la angajare și periodic, pe baza criteriilor stabilite de Ministerul Sănătății.

Se interzice participarea la lucrări în mediu cu presiune atmosferică crescută a persoanelor cu afecțiuni sau stări organice ori funcționale care ar putea favoriza efecte negative generate de aceste condiții.

Aerul introdus în chesoane, în echipamentul scafandrilor sau în alte spații unde se execută lucrări în mediu cu presiune atmosferică crescută, va corespunde "aerului proaspăt" din punctul de vedere al conținutului său în oxigen și nu va fi contaminat cu alte gaze, vapori sau aerosoli, ce ar putea afecta starea de sănătate.

Instalațiile de captare și introducere a aerului în spațiile de lucru, conductele de aer, echipamentele de scafandru, precum și alte instalații și utilaje aferente lucrărilor în condiții de presiune atmosferică crescută, vor fi verificate periodic, asigurându-se integritatea și funcționarea lor corespunzătoare. În cazul constatării unor defecțiuni, se vor lua urgent măsuri de remediere sau se va interzice utilizarea lor în condiții de presiune atmosferică crescută.

Ecluzarea și imersia scafandrilor se vor face treptat, în funcție de presiunea la care se va lucra, asigurându-se prevenirea unor efecte negative.

În locurile de muncă cu presiune atmosferică crescută se vor asigura condiții de microclimat și iluminat corespunzătoare și se vor lua măsuri pentru prevenirea degajării sau pătrunderii în mediul de lucru a unor noxe chimice, pulberi sau factori fizici nocivi.

În apropierea locurilor de muncă vor fi amenajate spații destinate odihnei, spălării, păstrării hainelor și îmbrăcării, având condiții corespunzătoare.

În timpul activității în condiții de presiune atmosferică crescută, ca și în spațiile anexa, sunt interzise fumatul și consumul de băuturi alcoolice.

Dezecluzarea, ca și imersia, trebuie efectuate într-o durată de timp suficientă eliminării prin plămâni a azotului dizolvat în umorile și țesuturile organismului, pe baza unor tabele întocmite cu acordul Ministerului Sănătății și Familiei, în funcție de presiunea atmosferică la care s-a lucrat.

Ecluzarea și dezecluzarea, ca și imersia, se vor face numai sub supravegherea unei persoane specializate, care răspunde de respectarea măsurilor de protecție stabilite.

În situațiile când se semnalează fenomene negative în timpul creșterii presiunii atmosferice, al lucrului în presiune atmosferică crescută sau la revenirea la presiunea normală, se vor lua imediat măsuri medicale specifice de eliminare a fenomenelor respective, potrivit normelor stabilite cu acordul Ministerului Sănătății și Familiei.

Dacă suprapresiunea din camera de lucru atinge temporar 2 bari, sau dacă se lucrează la o suprapresiune de peste 1,3 bari mai mult de 14 zile, se va amenaja în zona respectivă o barocamera (campana sanitară) pentru tratamentul persoanelor suferinde ca urmare a decompresării neadecvate.

Unitățile care au lucrări în condiții de presiune atmosferică crescută își vor întocmi regulamente proprii cuprinzând măsurile organizatorice, tehnice și medicale, necesare unor astfel de activități în condiții de siguranță. Aceste regulamente vor avea avizul, din punct de vedere sanitar, al Ministerului Sănătății.

Art. 5

(1) În cadrul propriilor responsabilități, angajatorul va lua măsurile necesare pentru protejarea securității și sănătății salariaților, inclusiv pentru activitățile de prevenire a riscurilor profesionale, de informare și pregătire, precum și pentru punerea în aplicare a organizării protecției muncii și mijloacelor necesare acestora.

(2) La adoptarea și punerea în aplicare a măsurilor prevăzute la alin. (1) se va ține seama de următoarele principii generale de prevenire:

- a) evitarea riscurilor;
- b) evaluarea riscurilor care nu pot fi evitate;
- c) combaterea riscurilor la sursă;
- d) adaptarea muncii la om, în special în ceea ce privește proiectarea locurilor de muncă și alegerea echipamentelor și metodelor de muncă și de producție, în vederea atenuării, cu precădere, a muncii monotone și a muncii repetitive, precum și a reducerii efectelor acestora asupra sănătății;
- e) luarea în considerare a evoluției tehnicii;
- f) înlocuirea a ceea ce este periculos cu ceea ce nu este periculos sau cu ceea ce este mai puțin periculos;
- g) planificarea prevenirii;
- h) adoptarea măsurilor de protecție colectivă cu prioritate față de măsurile de protecție individuală;
- i) aducerea la cunoștința salariaților a instrucțiunilor corespunzătoare.

Întocmit:

Arh. Augustin Răzvan HAMZA

